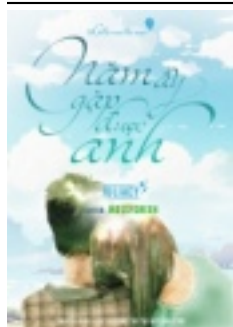

Năm Ấy Được Gặp Anh

Contents

Năm Ấy Được Gặp Anh	1
1. Chương 1: Buổi Ban Đầu	2
2. Chương 2: Bạn Học Nam Và Bạn Học Nữ	2
3. Chương 3: Nhà Thề Phàm	4
4. Chương 4: Ôn Thi Cho Kỳ Thi Tốt Nghiệp	8
5. Chương 5: Bạn Học, Bạn Bè Hay Người Thương?	11
6. Chương 6: Trong Mắt Anh Chỉ Có Mình Em	13
7. Chương 7: Đỉnh Ước Đêm Tuyết	17
8. Chương 8: Anh Trong Mắt Các Chị Em	20
9. Chương 9: Thời Gian Cuối Cùng Của Thời Đại Học Vô Tư Lự	23
10. Chương 10: Xuất Ngoại	25
11. Chương 11: John Xuất Hiện	27
12. Chương 12: Nhập Cư	30
13. Chương 13: Chân Tướng	32
14. Chương 14: Khoảng Cách Xa Nhất Trên Thế Giới	34
15. Chương 15: Khả Nghi Và Coco	36
16. Chương 16: Tôi Là Phương Khả Nghi	38
17. Chương 17: Những Ngày Yên Ỉ	39
18. Chương 18: Gặp Nhau	41
19. Chương 19: Bắt Đầu Lại	44
20. Chương 20: Anh Là Ông Chủ Của Tôi	49
21. Chương 22: Nói Đi, Nói Rằng Anh Yêu Em	51
22. Chương 23: Chung Sống Không Khó Như Khi Yêu	54
23. Chương 24: Một Nhà Ba Người	57

Năm Ấy Được Gặp Anh

Giới thiệu

Năm ấy tôi gặp anh khi vừa vào trung học cơ sở. Lúc đó tôi còn chưa dậy thì, vóc người nhỏ thó ngồ

1. Chương 1: Buổi Ban Đầu

Năm ấy tôi gặp anh khi vừa vào trung học cơ sở.

Lúc đó tôi còn chưa dậy thì, vóc người nhỏ thó ngồi ở phía trên, thành tích bình bình cũng chẳng có gì đáng chú ý.

Anh lại ngồi ở hàng cuối, một phần vì cao hơn các bạn cùng lớp nhưng nhiều hơn là vì chân trái, do di chứng của bệnh bại liệt, nó cong cong mà cứng ngắc, anh phải chống nạng mỗi khi đến lớp. Để anh có thể ra vào dễ dàng hơn và tránh đi cặp mắt tò mò của mọi người, cô giáo mới xếp anh ngồi sau. Tuy tính cách anh rất lạnh lùng, chẳng chơi thân với ai, nhưng mọi người ai cũng biết. Ngoài điểm nhận dạng đặc biệt, còn vì anh luôn là học sinh đứng đầu lớp- Kỷ Thế Phàm. Chỉ có điều mỗi khi phụ huynh học sinh hay giáo viên đứng lớp nhắc đến anh đều mang vẻ mặt xót xa.

Tan học ra khỏi lớp, tôi đi về phía bên phải, anh đi về phía bên trái. Ba năm trung học cơ sở chúng tôi giống như hai đường thẳng song song không bao giờ giao nhau. Trong ấn tượng của tôi, hình như chúng tôi chưa từng nói chuyện.

2. Chương 2: Bạn Học Nam Và Bạn Học Nữ

Lên trung học phổ thông chúng tôi vẫn là bạn cùng lớp. Anh ở lại trường này vì nhà gần, còn tôi là vì không thi đỗ trường trọng điểm của tỉnh. Sau khi bước vào thời kỳ trưởng thành, cuộc sống của tôi lẳng lặng xuất hiện biến hóa. Bắt đầu có nam sinh kín đáo gửi thư cho tôi, tìm cơ chạm mặt trên đường tan học, mọi người bắt đầu tranh luận giữa tôi và một hoa khôi khác của trường ai đẹp hơn. Thậm chí một hôm, đột nhiên tôi phát hiện mình đã ngồi ở hàng trước mặt anh, tự tôi cũng buồn bực không hiểu mình đã thành ra đáng vẻ này từ khi nào?

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện trong phạm vi bài vở. Tôi dốt đặc Vật lý, anh lại cực kỳ có thiên bẩm, chỉ ba câu đã giải thích rõ ràng. Trong khi những đề bài tương tự mà nhờ các nam sinh khác, họ ba hoa nửa ngày cũng không ra vấn đề, cuối cùng tôi vẫn phải trực tiếp đi hỏi anh. Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, cùng một thầy dạy mà học sinh chênh lệch nhiều như thế, tôi có thể lí giải về mặt nuối tiếc xót xa của phụ huynh và thầy cô dành cho anh.

Học kỳ hai lớp mười một, nhà tôi chuyển đi nơi khác. Tôi bắt đầu đạp xe đến trường. Lúc đi học hay ra về, tôi rất thường hay nhìn thấy bóng dáng anh. Anh rất cao, chân bên phải khỏe khoắn càng làm nổi chân trái dị dạng, anh chống nạng đi rất chậm nhưng vẫn đứng thẳng vững vàng. Có khi tôi sẽ cất tiếng chào khi đi qua anh, có khi giả vờ như không nhìn thấy. Nhưng tôi chưa từng xuống xe đi cùng anh. Cho tới một ngày.

Như thường lệ tôi đang chuẩn bị về nhà, chợt thấy bánh xe xẹp lép. Chuyện như vậy cũng thường xảy ra, quanh trường cũng có mấy hàng sửa xe. Ra khỏi cổng mới phát hiện ra vấn đề lớn: hôm nay cổng trường vắng ngắt, quang quẻ bất ngờ. Mấy quây sửa xe đó vậy mà biến mất sạch, vào đúng thời điểm tôi cần đến họ. Tôi bất lực đứng giữa đường, làm gì bây giờ... Đúng lúc ấy tôi nhìn thấy anh. Chẳng có gì vui, bây giờ cái tôi cần là hoàng tử cưỡi xe đạp cơ. Tôi nghĩ anh sẽ theo vĩa hè đi ngang qua hoặc giả vờ không thấy, không ngờ anh chủ động dừng lại: “Xe thủng lốp à?” Tôi không lên tiếng, chỉ chán nản nhìn anh.

“Nhà tôi cách đây không xa, nếu cậu không ngại phiền thì dắt xe đi, tôi có thể sửa giúp cậu.”

“Cậu biết sửa xe?” Tôi giật mình nhìn anh chằm chằm.

“Miễn phí. Nhưng nếu cậu ngại thì thôi.” Nếu như đây là nói đùa thì mặt anh cũng quá nghiêm túc rồi.

“Sao có thể... Cảm ơn cậu nhé.” Tôi vội vàng nở một nụ cười lấy lòng.

Tôi dắt xe đi bên cạnh anh, điều chỉnh bước chân theo tiết tấu của anh. Dọc đường anh không nói lời nào cũng chẳng có biểu cảm gì, tôi nghĩ mãi xem nên nói gì, cuối cùng chỉ nói nhảm: “Nhà mình dọn đi, bằng

không nhất định không gặp được cậu, trước đây mình ra cổng trường đều rẽ phải.” Anh không tiếp lời, tiếp tục đi đường của anh, tôi trợn mắt đằng sau rồi bước vội hai bước bám theo...

Nhà anh thật đúng là hang sâu ngõ hẻm, rẽ trái rẽ phải rẽ đến choáng váng đầu óc.

“Nhà cậu ở đâu vậy?”

“Nhiều ngõ thế.”

“Trời ơi mình bị choáng rồi.”

“Còn phải rẽ mấy lần nữa?”

“Thôi rồi, mình sẽ không về được.”

“Lát nữa cậu phải đưa mình ra nhé, không mình sẽ lạc đường.”

Tôi đang liến thoắng liên mồm, đột nhiên anh dừng lại, làm tôi giật cả mình.

“Đến rồi.”

“A”, không thể nào, chính là căn nhà mái bằng cũ nát có đến bảy tám bậc thang này?

Khiến tôi giật mình không phải là nó cũ hay nó nát, mà là những bậc thang bên ngoài.

“Cậu đứng đây đợi nhé, tôi sẽ mang dụng cụ xuống sửa cho.”

Sự thật chứng minh là tôi lo hão, cách anh đi lên cầu thang tuy không nhanh nhẹn gì nhưng chính xác là thành thạo. Nghĩ lại, nhiều năm sống ở đây rồi, nhấm nháp cũng đi được.

Đang lúc tôi nghĩ trên gờ dười biển, anh đã trở lại, còn mang theo chiếc ghế đẩu nho nhỏ.

Anh không ngần ngại lên, vừa lau tay vừa nói: “Xong rồi, bây giờ tôi đưa cậu ra ngoài.”

Sau khi rẽ n lần, chúng tôi rốt cục cũng trở ra đường cái, tôi thở ra thật dài.

“Bây giờ cậu biết đường về nhà rồi chứ?”

“Ừ.” Tôi có chút mắt mèm nhìn con đường rộng lớn.

“Mai gặp lại.” Anh xoay người trở vào trong ngõ nhỏ. Con người này, đúng là không dài dòng lan man.

Tôi nhìn tấm lưng anh, đầu tiên có chút sững sờ, sau lại tức giận. Sao lại không mời tôi vào nhà ngồi một lúc chứ, dù sao chúng tôi cũng là bạn học năm năm rồi cơ đấy.

Từ đó về sau, số lần tôi quay đầu lại trong lớp tăng đột biến, tôi tích cực hỏi chuyện anh, anh chỉ hỏi gì đáp nấy, không hỏi cam tịt, cuối cùng biến thành bạn cùng bàn anh tám chuyện cùng tôi. Anh không hứng thú với hầu hết đề tài của chúng tôi, chúng tôi tám chuyện ca sỹ diễn viên những ca khúc thịnh hành- anh cứ như không nghe thấy, tú lơ khơ cờ tướng cờ vây- anh không có biểu cảm, bóng đá bóng chuyền bóng bàn- thỉnh thoảng nhăn mày. Tôi hỏi anh có biết Lưu Đức Hoa- ngôi sao tôi thích nhất không, anh lắc đầu, tôi rất muốn chết.

“Đồng chí à, thành tích học tập có tốt đến đâu cũng chả có ích gì, phải phát triển mọi mặt đức trí thể!” Tôi thành khẩn khuyên. Anh còn chẳng buồn ngẩng đầu. Tôi nhận thua.

Thời trung học lẫn lộn giữa màu hồng và xám. Màu xám, là vì áp lực khổng lồ, màu hồng, là vì mọi người bắt đầu biết rung động, tràn đầy tò mò với người khác phái. Trong lớp lác đác có người yêu sớm, các bạn học sôi nổi truyền tai, giáo viên bắt đầu lặng lẽ tìm mấy học sinh trao đổi, dĩ nhiên đều chỉ là mưa rơi thoáng qua không còn dấu vết dưới những bài kiểm tra, thi thử, khảo sát chất lượng... Thời giờ trôi như lật sách, nghỉ hè và nghỉ đông như cách gọi khác của thời điểm đi học thêm. Chỉ có một ngoại lệ: Kỳ Thế Phàm từ trước tới nay chưa tham gia bất cứ lớp học thêm nào, điều kỳ lạ là thầy cô hình như cũng không yêu cầu anh phải tham gia. Lại một lần nữa tôi ngửa mặt lên trời, bao giờ tôi mới được đối xử như vậy? Tôi mà không đi học chắc sẽ bị xử chết bởi ánh mắt của bố mẹ. Có lúc tôi cũng tự hỏi không biết thời gian nghỉ anh làm gì?

Lại là trên đường tan học, tôi gọi anh từ đằng sau “Kỷ Thế Phàm”. Anh hơi ngạc nhiên nhìn tôi: “Cậu không đạp xe? Xe lại hỏng rồi à?” Anh thế mà chủ động đặt câu hỏi kia đấy, hơn nữa còn tận hai câu, đáng giận hơn tôi thấy rất vui sướng. Tôi có chút bi ai phát hiện, tiếp xúc với anh thời gian dài, tôi có khuynh hướng chịu ngược.

“Mất rồi, mình bắt đầu đi xe buýt.” Tôi bật nói dối mà mặt không đỏ tim không nhảy. Thật ra em xe của tôi đang ngoan ngoãn nằm ở nhà, chỉ là sáng nay tôi dậy muộn nên bỏ lái xe đưa đến trường.

Anh khôi phục lại vẻ mặt xin mọi người cách xa ngàn dặm, tiếp tục bước đi. Tôi từ từ theo sau. Đột nhiên anh dừng lại: “Tôi đi chậm, cậu phải đuổi theo xe buýt, cậu đi trước đi.”

“Mình...” Nghẹn chết mất, may đầu óc tôi phản ứng nhanh da mặt cũng dày: “Có mấy bài mình không hiểu lắm, cậu giúp mình được không? Về nhà cậu đi, nhà mình xa quá.”

Anh cũng không hề nghĩ ngợi: “Không còn sớm nữa, sáng mai cậu hỏi vẫn kịp mà.”

“Mình không làm được sẽ trần trọc suy nghĩ cả đêm mất.” Tôi giãy giụa.

Anh liếc nhìn tôi: “Cậu kém vật lý như thế sao không chọn học ban xã hội mà lại chọn ban tự nhiên?”

Hỏi đúng trọng điểm.

“Đây là bố mẹ mình chọn, bảo học vật lý tương lai có thể làm nhiều công việc. Hơn nữa họ nói không phải mình không học được mà là thiếu nghiêm túc, có tâm lý sợ khó. Mình không học được thật đấy chứ.”

“Mình biết, cậu cũng nghĩ mình rất kém cỏi.” Tôi ủ rũ cúi đầu, giả vờ cũng không làm được vẻ mặt này, nói đến vật lý thì tôi đang hăng hái đến đâu cũng lập tức biến thành ủ rũ.

Anh không lên tiếng.

“Còn cậu, thành tích của cậu tốt thế, tương lai cậu muốn làm gì?”

“Chưa nghĩ đến. Tôi chỉ muốn cố gắng sống mà thôi.” Tôi không khỏi ngẩng đầu nhìn anh. Dĩ nhiên tôi không hiểu thế nào là cố gắng sống, tôi chỉ biết cố gắng học, phiền não lớn nhất trong đời tôi chính là phân số, những thứ khác? Không có. Rất nhiều năm về sau, mỗi lần nhớ lại những lời này tôi đều thấy đau lòng, bởi cuối cùng tôi cũng hiểu rõ cuộc sống của anh khó khăn đến thế nào. Cố gắng sống- ba chữ này thấm đầy những cay đắng ngọt bùi.

3. Chương 3: Nhà Thế Phàm

Dĩ nhiên, lần đầu tôi đến nhà anh đã có chút khái niệm về ba chữ này. Ngoài đơn sơ, tôi không nghĩ ra bất cứ từ gì khác để hình dung nhà của anh. Hai gian phòng, phòng ngoài là của bà nội anh, một chiếc giường, một chiếc bàn vuông bốn ghế đẩu, trên mặt đất bệ bộn những bao bì, keo dính, món đồ điện duy nhất là chiếc tivi đen trắng. Trong phòng anh rất thiếu ánh sáng, âm u ẩm ướt, cũng rất nhỏ, đại khái chỉ bằng nửa phòng tôi, một chiếc giường, một tủ sách, một chiếc ghế dài, nhưng trên giường và trong chiếc hòm dưới giường toàn là sách. Bố mẹ anh khuất núi sớm, để lại anh và bà nội nương tựa lẫn nhau, điều đó chúng tôi đều biết. Nhưng đến bây giờ tôi mới biết rằng bà anh bị đục thủy tinh thể mấy năm nay, mắt không còn tốt tai cũng không tinh, tất cả mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều do anh lo liệu.

Dĩ nhiên tôi biết tại sao hôm nay anh đột nhiên nổi lòng từ bi, chủ động cho tôi đến nhà, giúp tôi ôn tập bài vở. Mỗi lần phát bài kiểm tra Vật lý là tôi chộp lấy như ăn cướp, không cho bất kỳ ai xem (bao gồm cả bạn cùng bàn). Hôm nay “may mắn” thế nào lại không chộp trúng, bài thi rơi xuống đất, lảng giềng xung quanh mắt tinh hần là đều thấy được điểm 50 to tướng. Lúc ấy thật muốn chết quách cho xong, quá mất mặt. Ông Trời hẳn là tốt với tôi lắm nên tan học lập tức bồi thường cho tôi, lại vinh hạnh được mời đến nhà anh.

Chắc do lần đầu anh đưa bạn học về nhà, bà nội rất nhiệt tình, cứ đến gần tôi là vừa nhìn vừa sờ, còn khen: “Cô bé con nhà ai đây, chỉ nhìn đã thấy thương.”

Tôi rất đặc ý: “Bà ơi, cháu tên là Phương Khả Nghi.”

“Tiểu Phàm không kể cho bà nghe chuyện trường lớp, nhưng thằng bé này từ nhỏ đến giờ vẫn không thích nói chuyện.”

“Kỷ Thế Phàm nổi tiếng lắm bà ạ, giáo viên trong trường rồi còn nhiều phụ huynh đều biết bạn ấy, bạn ấy là học sinh giỏi mà.”

“Ai, nó lúc nào cũng hiểu chuyện, không cho bà bận tâm bất cứ việc gì. Mấy năm nay thân thể bà cũng kém rồi, chẳng giúp được việc gì còn thêm gánh nặng cho nó.”

“Bà nuôi bạn ấy lớn, bạn ấy chăm sóc cho bà không phải là đương nhiên sao ạ, nếu không chẳng phải vong ơn phụ nghĩa, hí hí.”

Anh trì hoãn tôi một cái: “Còn không nhanh làm lại bài thi của cậu, lè mè quá.”

Tôi gục xuống bàn, vừa gặm bút vừa nhìn lên anh tất bật. Quả thật anh bề bộn nhiều việc, vừa về nhà phải thu dọn đồ đạc, có lẽ sợ tôi thấy bữa bộn quá, sau đó ngồi xuống giảng bài cho tôi, trong khi tôi khổ não suy tư lại vội vàng tận dụng thời gian đun nước, vo gạo nấu cơm, giặt giũ rửa rau, ra ra vào vào giống như một chiếc máy được lập trình tự động. Tôi nhìn anh, nhìn căn phòng này, đột nhiên thấy chua xót trong lòng.

Anh gõ xuống bàn: “Cậu đang nghĩ bài tập hay đang ngẩn người?”

“Mình... cả hai.”

“Cậu biết vấn đề của cậu là ở đâu không? Cứ cầm đề vật lý lên là cậu lại có vẻ mặt như thế. Cậu đừng nghĩ là khó, tôi không biết làm, tôi không thể học môn này, cái này gọi là ám thị tâm lý, cậu có biết không. Nếu cậu cứ nghĩ như thế thì vĩnh viễn cũng không học được môn này đâu.”

Giọng điệu này thật là giống bố tôi, tôi cười: “Có cậu dạy, bây giờ mình rất có lòng tin, thật đấy. Nhưng cậu đừng mặc kệ mình nhé, nếu mình không đỗ đại học, bố mẹ sẽ giết mình. Cậu cố gắng một chút, có khi mình lại đỗ vào cùng trường đại học với cậu thì sao, ờ, thế bọn mình lại là bạn học, kỷ diệu chưa, trung học cơ sở, trung học phổ thông, đại học ” tôi xòe ngón tay đếm: “kỷ diệu chưa.”

Anh không hơi đâu trả lời, cũng không để ý nước bọt của tôi đang bắn tung tóe, ngồi xuống bắt đầu giảng bài.

Tối đó tôi ăn cơm ở nhà anh. Bà nội vừa mời là tôi nhận lời ngay. Dĩ nhiên không phải lần đầu tôi đến nhà bạn ăn cơm, nhưng thường tôi cũng phải khách sáo từ chối đôi câu. Nhưng trước mặt anh tôi không dám thế, tôi sợ khách sáo một tí, anh lại coi là thật tiền khách luôn, tôi không định mạo hiểm, mặt dày thì mặt dày vậy.

Anh làm ba món, rau xào, cần tây và một bát trứng gà chưng. Từ bé tôi đã không thích ăn trứng, nhưng cũng có thể anh hiểu lầm là tôi ngại nên chủ động lấy thìa xúc cho tôi, tôi ngoan ngoãn nhận lấy không dám nói không ăn. Cuối cùng phần lớn trứng gà đều cho tôi và bà nội, anh chỉ ăn chút xíu. Xem ra bát trứng này là cố ý thêm món ăn, giữa cái thời mọi người đều ăn thịt đến phát ngấy, anh và bà nội lại tiết kiệm khổ sở như thế, trong khoảng thời gian ngắn lòng tôi thật là ngũ vị tạp trần, bội phục, cảm động, xót xa, đồng cảm, đau lòng?

Cơm nước xong tôi khẳng khái đòi rửa bát, anh không đồng ý, nói sợ tôi đập vỡ hết bát nhà anh, đuổi tôi khỏi bếp. Trước mặt anh tôi luôn cảm thấy mình rất thất bại, thấy mình thật ngu xuẩn, chẳng biết làm gì, việc gì cũng không giúp được, chỉ biết há mồm ăn cơm, đúng là sâu gạo. Buổi tối khi chúng tôi ra khỏi con ngõ nhỏ, tôi nghiêm túc ngẩng đầu nhìn anh “Kỷ Thế Phàm, có một chuyện nhất định mình phải nói cho cậu biết.”

“Hả?”

“Cậu nấu ăn ngon lắm, ngon hơn cả mẹ mình nấu, thật đấy.”

Anh cười, rất dịu dàng, đứng ở đầu ngõ, làn gió đêm ẩm áp lay động tà váy của tôi, tôi chợt cảm thấy giờ khắc này thật đẹp biết bao, dù chỉ cứ vậy mà đứng ở đây, cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Đêm đó tôi nằm trên giường, khoảng thời gian thật đẹp ấy cứ trở đi trở lại trong đầu

Từ đó về sau, chúng tôi thường “tình cờ gặp” trên đường, tôi lại tán nhảm về mấy người và chuyện thú vị trong lớp, anh chỉ lặng lẽ nghe không phản ứng gì nhiều. Dần vậy tôi đã thấy rất thỏa mãn, tôi rất sợ anh dừng lại nói với tôi: “Cậu đi trước đi”, đó mới là thảm nhất. Đương nhiên cũng có lúc sẽ chạm mặt mấy bạn học nam nhiệt tình: “Phương Khả Nghi, thuận đường cậu có muốn mình chở cậu về không?” “Không cần, trạm xe buýt trước mặt kia rồi, chào nhau nguy hiểm lắm.” Tôi rất lo anh sẽ bảo tôi đi, cũng may anh không nói gì. Các bạn học cũng thấy lạ bởi trước nay anh không phải là người dễ gần, nhưng tôi càng ngày càng thích nói chuyện với anh, tan học cũng thấy chúng tôi đi cùng nhau. Nhưng không có bất kỳ lời đồn đại nào về chúng tôi, có lẽ mọi người đều cho rằng tôi tìm anh vì bài vở, thái độ của anh đối với tôi cũng không có gì thay đổi, gặp nhau trên đường cũng là chuyện bình thường, mấu chốt là không ai biết- việc tôi đến nhà anh học.

Chỉ có tôi tự biết càng lúc mình càng muốn thân thiết với anh, cũng không hiểu tại sao, chẳng lẽ chỉ bởi anh khác biệt như thế? Tôi khẩn khoản xin đến nhà anh học hai buổi, anh chỉ đồng ý một, mỗi thứ sáu, vì hôm đó tan học tương đối sớm. Tôi thật hết cách với anh, những người khác đều chiều ý tôi, chỉ có anh là ngược lại. Thôi một buổi thì một buổi vậy.

Những lần sau đến nhà anh, từ câu chuyện cà kê của bà nội, tôi cũng hiểu được đại khái cuộc sống của anh. Thu nhập chủ yếu của anh và bà nội là: tiền cho thuê phòng + tiền trợ cấp cha mẹ mất + làm công vặt. Căn phòng cách vách cho hai anh em lên thành phố làm công: A Cường và A Lan. Vào sáng sớm A Lan mở hàng bán đồ ăn sáng với Thế Phàm, ban ngày cô bán nước hoa quả ở chợ, về nhà có thể mua hộ đồ ăn cho Thế Phàm, buổi tối lại cùng Thế Phàm chuẩn bị cho ngày hôm sau, Thế Phàm giúp cô ghi chép sổ sách. A Cường làm ca ba ở một xưởng nhỏ, cũng nhận công việc đóng gói về cho Thế Phàm và bà nội. Thế Phàm đặc biệt hứng thú với điện tử, còn hay giúp người ta sửa đài tivi gì đó. Nếu mắt bà nội còn tốt sẽ thấy tôi thường giặt mình đến mức rơi cảm, một ngày anh ngủ bao nhiêu tiếng chứ? Không phải anh nên học bài ư? Thời gian của anh quý giá như vậy, vẫn dành một buổi ôn tập cho tôi?

Tôi đứng ngồi không yên, vì thế lượn vòng qua núi lượn quanh qua ruộng một lúc mới lấp bắp hỏi có phải tôi nên trả một chút học phí và tiền cơm. Anh từ chối phắt, mặt lạnh như băng. Không dám tiếp tục nhiều lời, nhưng tôi lại muốn làm chút gì đỡ cho anh, nhặt rau nấu cơm chẳng hạn, nhưng đến phòng bếp anh còn không cho tôi vào (nói thật vào tôi cũng không biết mình có thể làm gì). Nhiều nhất tôi chỉ có thể giúp bà nội tìm vài món đồ và trò chuyện với bà mà thôi.

Trong ngôi nhà nhỏ này, trừ bà nội, Thế Phàm lớn tuổi nhất, vì lí do thân thể và gia đình nên đi học muộn, lại nghỉ hai năm, nên mặc dù học cùng lớp nhưng anh hơn tôi đến bốn tuổi. A Cường 21, nhỏ hơn Thế Phàm một tuổi, A Lan 19, hơn tôi một tuổi. Hai người đều không thích nói, trong nhà tôi lắm mồm nhất. Tôi trêu A Lan: “Lan Tử, chị không thích nói chuyện thì sao bán hàng được. Chị nói nhiều lên một tí có khi lại đắt hàng hơn.” Thế Phàm liền đỡ lời cho cô:

“Đều là bà con xóm giềng, nói nhiều hay ít cũng vậy. Nhưng cậu nói ít đi một chút không chừng thành tích lại khá lên, đi học đã nói chuyện suốt, bây giờ ôn tập cũng ngồi không yên. Đã xong bài chưa?” Tôi bĩu môi buồn bực trở lại bàn học, nhìn bọn họ làm việc ăn ý mà cảm thấy mình rất thừa thãi.

Không thể không thừa nhận học thêm ở nhà anh có hiệu quả và hiệu suất rất cao. Tôi là người rất hay lơ đãng, thường phải để Thế Phàm kéo hồn trở về.

Lúc anh giảng bài đều cực kỳ tập trung nghiêm túc, tôi thường bị lòng nhiệt tình của anh lôi cuốn cũng dần hết chú ý vào bài.

Đến cái thứ sáu thứ tư, tôi chậm tay chậm chân, vừa ra khỏi phòng lại bị bí thư Đoàn trường giữ lại nói chuyện hoạt động Đoàn một lúc lâu, đến khi tôi ra khỏi cổng trường đã không thấy bóng dáng anh đâu cả. Nhất định anh không ngờ tôi là kẻ mù đường nên cũng không đứng đầu ngõ chờ tôi. Tôi lượn quanh trong ngõ mà như lạc vào mê cung. Trước đây tôi đều ra vào cùng anh, chưa từng để ý đường đi. Bây giờ thì tốt rồi, đây chính là kết quả của sự phụ thuộc quá đáng. Trời dần dần tối, tôi bắt đầu có chút lo lắng. Càng lo càng lạc sâu hơn, tôi bỗng nhiên muốn khóc. Bất chợt nghe thấy ai đang lớn tiếng gọi tên mình: “Phương

Khả Nghi!” Giống như chết đuối vớ được bè gỗ, tôi vừa vui mừng kêu lên vừa chạy theo hướng có tiếng gọi: “Kỷ Thế Phàm, mình ở đây.”

Anh nghe thấy tiếng tôi cũng nhanh chóng chạy đến. Đúng vậy, anh đang chạy, cây nặng nề nề gõ xuống mặt đất, mồ hôi chảy trên mặt anh, lo âu, gấp gáp, phiền muộn, ân hận, đau lòng, tôi chưa từng thấy nét mặt phong phú như vậy của anh. Nước mắt lập tức rơi xuống, tôi ôm lấy cánh tay anh mà nức nở: “Kỷ Thế Phàm, sao cậu không đợi mình, sao cậu không đợi mình một lát...”

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi cứ nghĩ cậu biết đường. Bây giờ tôi tìm được cậu rồi mà, tốt rồi, đừng khóc nữa, không sao đâu.”

“Đừng khóc, là lỗi của mình có được không” có lẽ do lần đầu nhìn thấy tôi khóc, anh luống cuống tay chân, không biết phải an ủi thế nào.

“Đừng khóc, tôi đưa cậu về. Có người đến sẽ cho là tôi bắt nạt cậu đấy, xin cậu.” Hiếm khi anh lại dịu giọng như vậy, tôi tiếp tục.

“Buổi tối tôi nấu mỳ lạnh cho cậu, món này cậu rất thích mà, có được không.” Anh cúi đầu dịu dàng nói, tôi cảm nhận trên trán truyền đến hơi thở.

“Thật chứ?” Tôi lấy tay áo anh lau nước mắt, ngược đầu lên.

Anh rất cam chịu, ý bảo tôi buông tay anh ra: “Thật, bây giờ đi được rồi chứ?” Tôi bắt đầu đi gặt đầu, quyết định có chuyển biến tốt rồi thì nhường một chút vậy.

Lúc lên bậc thang, chân anh bỗng mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống, tôi vội đỡ lấy anh.

“Cậu không sao chứ” tôi sợ hết hồn.

“Không sao, có thể vừa rồi chạy hơi vội.”

Tôi lại muốn khóc.

“Không sao thật mà.” Anh bị nét mặt của tôi dọa.

“Vậy mình đỡ cậu.” Anh không từ chối, có lẽ sợ tôi sẽ khóc thật.

Vào nhà, tôi dìu anh ngồi ở giường, nhẹ nhàng xoa bóp chân cho anh. Anh bản năng định rút lại, nhưng tôi không buông tha cho anh: “Thả lỏng người sẽ tốt hơn đấy.”

Anh cúi đầu nhìn chân mình, không lên tiếng cũng không từ chối nữa.

Bà nội lò dò bước đến: “Khả Nghi à, cháu không sao chứ, sao đến muộn thế.”

Tôi vội đỡ bà nội ngồi xuống: “Bà ơi cháu không sao, ở trường có vài việc nên đến chậm.”

“Không sao là tốt rồi. Thế Phàm đợi cháu mãi, nóng ruột muốn chết. Cứ nghĩ là cháu xảy ra chuyện gì rồi. Hôm nay Thế Phàm mua tương, định làm mỳ lạnh cháu thích đấy.” Tôi nghe mà trong lòng ấm áp, cảm giác hưởng thụ không nói nên lời.

Lẳng lẳng ngồi trở lại bên cạnh anh, để tay lên chân anh: “Đã tốt hơn chưa?” Tôi chưa từng nghe thấy giọng mình mềm dịu đến thế.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Anh cúi đầu trả lời, dường như bị lây từ tôi, giọng nói không còn lạnh nhạt như trước kia.

Hôm ấy, tôi thật may mắn đã lạc đường, có thể biết Kỷ Thế Phàm lo lắng cho tôi, đừng nói là lạc mấy bước chân trong hẻm, cho dù bãi tha ma tôi cũng dám xông vào một lần. Hơn nữa tôi vui sướng phát hiện Kỷ Thế Phàm không phải không có nhược điểm, anh sợ nước mắt của tôi.

Dĩ nhiên nước mắt của tôi không phải nói đến là đến. Nên đại đa số thời gian tôi căn bản không có cách nào với anh, cò kè mặc cả với anh căn bản không có tác dụng. Tuy nhiên rất nhanh tôi phát hiện tôi còn có vũ khí khác, đó chính là “bà nội”. Ví dụ hôm đó ăn cơm, lại là trứng gà cách thủy, tôi không nói câu nào xúc cho anh mấy thìa lớn, anh đương nhiên không muốn nhận, tôi uly hiếp “Mình sẽ nói với bà cậu chỉ ăn

cơm trắng không gấp thức ăn.” Anh tức giận trừng mắt với tôi, không thể làm gì hơn là đưa bát ra. Tôi đắc ý cười, nhìn anh ăn xong thức ăn trong bát tôi còn vui sướng hơn được phần thưởng.

Dưới sự kèm cặp của anh, thành tích môn Lý của tôi ngày càng cải thiện. Đầu tiên tiêu diệt hết hiện tượng không đạt chuẩn, sau đó 70 thường như cơm bữa, rồi lại nhiều điểm 80 hơn, tiếp sau đó, vật lý không còn là môn làm giảm thành tích của tôi nữa. Giống như đột nhiên tôi khai quật được khả năng học môn này vậy, tôi không còn thấy Vật lý khó nhằn nữa. Kỷ Thế Phàm nói rất đúng, thành tích của tôi càng ngày càng tốt lên, tôi cũng càng lúc càng tự tin hơn.

Trừ thành tích, bố mẹ phát hiện ra tôi cũng thay đổi rất nhiều. Tôi chủ động xin rửa bát, giúp một tay quét dọn vệ sinh, dọn phòng mình. Trước kia phòng tôi do mẹ dọn dẹp, khi bà không rảnh sẽ đóng cửa phòng tôi lại, nói là đừng có để khách nhìn thấy ổ chó của con, nếu không người ta lại cười nhà không biết dạy con gái.

Lúc ăn cơm, thậm chí tôi còn chủ động gấp đồ ăn ngon vào bát họ, họ đúng là “được yêu mà sợ”, vô cùng phấn khởi: “Lớn thật rồi, hiểu chuyện rồi. Ôi trời, sinh con gái vẫn là tốt nhất, bát canh cần* của bố mẹ.”

*nguyên văn: áo bông nhỏ

Mỗi lần như thế tôi lại nhớ đến Thế Phàm, thấy tim mình nhói đau, từ nhỏ anh chỉ có bà nội để sống nương tựa lẫn nhau, vĩnh viễn không có tình thương của bố mẹ. Quả thật từ khi ở cùng anh, tôi đã hiểu biết hơn nhiều.

Không tiêu tiền bậy bạ nữa, bởi biết kiếm tiền không dễ, không mù quáng hâm mộ thần tượng, lúc rảnh rỗi đọc sách, biết quan tâm đến người khác, thấy trời mưa tôi sẽ lo cho quán đồ ăn sáng của họ. Thật ra tôi rất muốn đi giúp một tay nhưng Thế Phàm kiên quyết không đồng ý, tôi cũng sợ dậy sớm quá bố mẹ sẽ nghi ngờ, không thể làm gì khác hơn đành cầu nguyện ngày nào trời cũng rảo đẹp.

Qua một thời gian, tôi hầu như không cảm giác thấy anh đi đứng bất tiện nữa. Trong mắt tôi, anh không khác gì một người con trai lành lặn, nếu có – chỉ tốt hơn. Thông minh hiểu biết mà chịu thương chịu khó, lương thiện tốt bụng mà tự trọng tự lập, kiên cường bền bỉ, hiểu thuận với bề trên quan tâm đến người khác, trước giờ không oán trách ông Trời bất công với anh.

Ngoài ra, tôi chưa từng thấy nam sinh nào biết nấu cơm, làm việc nhà, sửa chữa đồ đạc, chuyện gì anh cũng chỉ cần nhìn một lần là biết làm. Cây nạng của anh trong mắt tôi hoàn toàn vô hình, đi cùng với anh, tôi chỉ cảm thấy rất tự hào rất kiêu ngạo, bởi vì tôi thấy anh thực sự vô cùng ưu tú. Những nam sinh mà trước kia tôi cho là rất đẹp trai rất oách, bây giờ tôi chỉ cảm thấy vô cùng thiên cặn.

Cuối kỳ một lớp mười hai, tôi đã thành công chen vào top mười của lớp. Lúc thầy chủ nhiệm đọc tên tôi, tôi lập tức quay lại nhìn anh, anh cũng mỉm cười khen ngợi tôi. Mặt tôi đỏ phừng, tim nhảy nhót, không biết là vì phần khởi hay vì điều gì... Bố mẹ tôi còn vui mừng hơn, để khen ngợi biểu hiện tốt trong khoảng thời gian này của tôi, kỳ nghỉ đông đưa tôi đi Hải Nam chơi, còn định thưởng cho tôi một chiếc máy ảnh kỹ thuật số. Tôi không muốn máy ảnh mà muốn tiền, sau đó bỏ vào tài khoản tiết kiệm. Con số trên tài khoản của tôi không nhỏ, tiền mừng tuổi tôi tiết kiệm từ bé đến lớn đều cho vào đó, bố mẹ tôi không đụng đến, có đụng cũng là gửi thêm vào. Nhưng nhìn mấy chữ số này, tôi chỉ nghĩ có để làm gì đâu. Kỷ Thế Phàm chắc sẽ không muốn tôi giúp, con người này coi lòng tự trọng hơn mạng, ngay cả cơ hội mời anh ăn một que kem tôi cũng không có.

4. Chương 4: Ôn Thi Cho Kỳ Thi Tốt Nghiệp

Tôi mang theo tâm trạng háo hức mong chờ bước vào kỳ hai năm lớp mười hai. Nhưng tôi không thể nào ngờ ngày đầu tiên trên đường về sau khi tan học, anh đã hắt cho tôi chậu nước lạnh buốt từ đầu đến chân.

“Thành tích của cậu bây giờ đã rất tốt rồi, hơn nữa càng ngày càng tiến bộ.”

Tôi sững sờ không biết anh có ý gì.

Anh do dự một chút, nói tiếp: "Tôi cảm thấy cậu không cần người dạy kèm nữa, cậu thông minh như thế, chỉ cần cố gắng thì thi đại học không vấn đề gì.

Mà dạo này tôi cũng bận nhiều việc, quả thật không rảnh."

Tôi khóc không ra nước mắt. Đúng thế, người ta cũng lớp mười hai, cũng muốn thi đại học, làm sao tôi muốn người ta hi sinh thời gian của mình giúp tôi?

Dọc đường tôi không nói nửa lời. Có lẽ anh cũng không quen thấy tôi im lặng, muốn nói điều gì nhưng lại không cất thành lời.

Nửa học kỳ cuối cùng là giai đoạn tăng tốc, ai cũng vội vã như được lên dây cót, thời gian dường như cũng trôi nhanh hơn với những đề thi thử. Trong khi giúp thầy chủ nhiệm tổng hợp phiếu ghi nguyện vọng của lớp, tôi kinh ngạc phát hiện— không có Kỷ Thế Phàm.

"Kỷ Thế Phàm không nộp, trò ấy không định thi đại học."

"Tại sao ạ?" Miệng tôi há thành hình chữ O.

"Thầy đã gặp cậu ta, quả thật rất khó khăn. Có học bổng đi chăng nữa, học đại học vẫn là gánh nặng lớn. Ai sẽ chiều cô cho bà cậu ta? Ai, chân cậu ta còn bị tật, rất nhiều chuyên ngành không đồng ý nhận đâu, cho dù tốt nghiệp đại học xin việc cũng là vấn đề lớn." Thầy chủ nhiệm lắc đầu thở dài.

Tôi không sao hiểu được, người có thành tích xuất sắc như thế sao có thể không vào được đại học. Người như anh không vào thì người như thế nào mới đáng vào kia chứ? Anh không định thi đại học sao không nói lời nào? Anh không vào đại học thì chuẩn bị làm gì? Tôi không hiểu, không thể hiểu nổi. Sau giây phút không thể hiểu nổi ấy, tôi bắt đầu tức giận, nhưng không biết nên giận ai? Mình, Kỷ Thế Phàm, thầy chủ nhiệm hay là... ông trời? Ngày nào tôi cũng giận dữ, tan học hết sức tránh chạm mặt anh, trong lớp nhất định không quay đầu lại, không hỏi bất cứ câu nào, không nói với anh một câu. Tôi cũng không biết mình đang giận đối ai, anh không vào đại học thì có lỗi gì với tôi chứ?

Cuối cùng có một hôm tôi thấy anh đứng đầu ngõ đợi tôi, không biết đã bao lâu. Phản ứng đầu tiên của tôi là chạy ra đường, không quay đầu lại bắt đầu chạy. Chạy một hơi rất xa, tôi mới dừng lại, quay đầu thấy anh vẫn đứng ở đó. Sau khi dừng mấy giây, tôi không tự chủ được chạy về, đứng trước mặt anh.

"Tại sao, tại sao?" Tôi lớn tiếng chất vấn anh, nước mắt tràn trên mặt, có trời mới biết tôi đã mong đợi có thể sánh vai cùng anh đi trong sân trường đại học như thế nào.

"Thật ra tôi chưa bao giờ định vào đại học. Tôi cần chăm sóc bà, tôi cần làm ra tiền chữa mắt cho bà. Bà đã nuôi tôi khôn lớn, chẳng lẽ tôi chỉ biết đến mình?"

Mỗi người có một con đường khác nhau, đại học không phải con đường duy nhất. Đối với cậu mà nói, đây là con đường tốt nhất, nhưng với tôi thì không phải như vậy. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, có lẽ về sau tôi sẽ học đại học từ xa*, nhưng trước mắt tôi nhất định phải làm việc kiếm tiền.

*đại học truyền hình: sinh viên học qua truyền hình

Phương Khả Nghi, quỹ tích cuộc sống của chúng ta không giống nhau, có vài điều cậu sẽ không hiểu được."

"Đúng, mình không hiểu, cũng không muốn hiểu!" Tôi lớn tiếng như bị tâm thần, sau đó bỏ chạy không quay đầu lại.

Rất nhanh, thành tích của tôi lại rơi xuống ngàn trượng, tục ngữ nói đúng: "Học cái tốt thì khó học cái xấu mới dễ." Thấy cô lo lắng, bố mẹ lo lắng, Kỷ Thế Phàm cũng lo lắng, chỉ có tôi không lo. Tôi không hề giấu điểm bài thi của tôi nữa để ai đó không thể đành lòng nhìn điểm số phía trên. Thấy chân mày của

Kỷ Thế Phàm càng nhíu chặt, tôi càng đặc ý. Bây giờ tôi phát hiện mình từ chỗ có khuynh hướng chịu ngược biến thành thích ngược người khác. Cuối cùng, anh không nhận được nữa, một hôm trong lớp không có ai, anh gào lên với tôi: "Phương Khả Nghi, có phải cậu không muốn vào đại học nữa phải không."

"Không cần cậu lo." Tôi trả lời lạnh như băng.

“Phương, Khả, Nghi,” anh nói từng chữ: “Cậu quá đồng bóng, cậu có biết hay không! Sướng mà không biết sướng, từ bé cậu đã bị chiều hư rồi. Tôi không vào đại học là kết quả sự phân tích lí trí, cậu không vào được đại học là hậu quả của sự bốc đồng. Tôi không cần để ý đến cậu, ai cũng phải tự chịu trách nhiệm với cuộc sống của mình, không ai có thể làm thay cậu cả. Cho nên hôm nay tôi chỉ nói một lần, cũng là lần cuối cùng, tôi không muốn thấy cậu hủy hoại tương lai của mình.”

Tôi giật mình ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm, đây là lần đầu tiên anh dùng ngữ khí nghiêm nghị như thế để dạy dỗ tôi, tôi có chút lúng túng không biết trả lời thế nào.

Anh cho là anh quá nóng nảy đã dọa tôi sợ, thở dài, im lặng một lúc mới tha thiết nhìn tôi: “Tôi có kế hoạch và tính toán cho tương lai của mình, tôi cũng sẽ cố gắng thực hiện mục tiêu của mình và tiếp tục sống. Trong xã hội ngày nay, chỉ có kiến thức trung học phổ thông thì sao phát triển được, tôi nhất định sẽ bỏ túc, nhưng... không phải bây giờ, có lẽ cũng không phải ở môi trường đại học. Cậu không giống tôi, cậu thông minh xinh đẹp, có tiền đồ rộng mở, hãy tin tôi, lên đại học là con đường tắt tốt nhất của cậu, đừng bốc đồng nữa có được không?”

Anh cúi đầu, lại nhẹ nhàng nói: “Không thể tiếp tục làm bạn học của cậu, tôi cũng rất tiếc. Xin lỗi đã làm cậu thất vọng.”

Những oán hận chất chứa trong lòng đã lâu đã tan tác không còn mảy may. Tôi với tinh thần không biết sợ nói mấy câu khiến anh rơi cảm: “Xin lỗi là xong sao? Cậu định bồi thường như thế nào?”

Anh vừa bực mình vừa buồn cười: “Cậu muốn bồi thường thế nào?”

“Mình lựa chọn trường mình muốn vào, cậu ôn tập ình thi đỗ mới thôi!”

“Cậu muốn chọn đại học Bắc Kinh Thanh Hoa, mình không có bản lĩnh ấy.”

“Yên tâm, mình cũng biết khả năng của mình chứ. Thế nào cũng là trường trong thành phố này, khó đến mấy cũng có mức độ thôi chứ.”

Anh sầu lo nhìn tôi, không biết thế nào lại bị tôi dựa dẫm rồi. Tôi hả hê trong lòng, nếu tôi học đại học ở đây, hừ, đừng tưởng là đến lúc đó tôi không quán lấy cậu được.

Hai tháng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học, Kỷ Thế Phàm làm trâu làm ngựa giống như đời trước đã mắc nợ tôi vậy. Một tuần ba bận ôn tập, trước đó anh đã lập kế hoạch tiến độ, tôi làm bài, anh chữa bài và giảng cho tôi lỗi sai, lại cũng cố kiến thức. Trời càng ngày càng nóng, anh còn phải lấy khăn mặt lau mồ hôi, quạt cho tôi, lúc tôi phiền não còn phải an ủi. Còn chưa kể những hôm học muộn tôi còn muốn ăn cơm ở nhà anh, anh lại bận rộn nấu cơm, làm các món tôi thích. Đến một ngày nào đó, sau khi tôi hài lòng chén xong tô mì lạnh bèn cười xấu xa với anh: “Kỷ Thế Phàm, cậu tốt với mình như thế, không phải mình nên báo đáp ư?”

“Không cần.”

“Cậu yên tâm, mình không tiền không gạo, không thể cho cậu cái gì.”

“Vậy cậu còn hỏi?”

“Người xưa nói uống một giọt nước trả một dòng suối. Nếu không có gì báo đáp mình lấy thân báo đáp, cậu thấy có được không?”

Chát! Cây quạt gỗ xuống đầu tôi, tôi thấy anh đỏ mặt.

Hừ, cứ chờ mà xem. Dù sao tôi cũng quyết định lấy thân báo đáp rồi, tôi yên lòng hưởng thụ lòng tốt của anh, ngày nào cũng cảm thấy cuộc sống vô cùng tốt đẹp.

5. Chương 5: Bạn Học, Bạn Bè Hay Người Thương?

Tháng chín, tôi thuận lợi bước vào cổng trường đại học, trường tốt nhất ở địa phương, chuyên ngành cơ điện tử. Cùng lúc đó, Thế Phàm cũng bắt tay vào thực hiện kế hoạch của anh.

Biết anh muốn mở một cửa hàng sửa chữa nhưng không đủ vốn, có lần tôi run run đưa sổ tiết kiệm cho anh, trước đó tôi đã nghĩ phải nói những gì, cuối cùng vẫn không có dũng khí nói ra, ở phương diện này tôi vẫn còn sợ anh lắm. Anh không tức giận, chỉ khẽ cười: “Cậu có nhiều tiền thật đấy. Lên đại học cũng cần tiêu nhiều, ăn uống mua sắm, tụ tập với bạn bè này, nghe nói hoạt động ở đại học rất phong phú, chỗ tiêu tiền cũng nhiều đấy. Không biết chừng còn hên hơ với bạn trai.”

Tôi lập tức nổi giận: “Hẹn hò cái đầu cậu, bạn trai cái gì, cậu không muốn nhận cứ việc nói thẳng, còn lắm lời làm gì.” Càng nói càng tức, tôi xé tan quyển sổ tiết kiệm, chưa hả giận còn lấy chân đạp. Không kịp chào bà nội, tôi đã chạy bỏ về.

Một tuần sau, tôi bắt đầu hối hận. Mỗi lần điện thoại bàn reng là một lần thất vọng. Tôi hiểu cá tính của Thế Phàm, rất muốn anh tìm tôi nhưng cũng biết hi vọng mong manh đến mức nào.

Hai tuần sau, tôi bắt đầu tỉnh táo lại. Có lẽ tôi quá bốc đồng, cứ phát tác là không để ý hậu quả, được thoải mái nhất thời nhưng cơ hội xuống thang cũng không để lại ỉn.

Ba tuần sau, hết giận dữ, tôi chỉ còn đau khổ. Điên cuồng nhớ anh, thể nghiệm cái gì gọi là ăn không ngon ngủ không yên, chỉ nhớ anh đã đối tốt với tôi thế nào.

Cuối cùng, tôi đầu hàng. Hôm ấy nhận được giấy thông báo trúng tuyển, tôi cũng có lí do đến gặp anh.

Khi anh xem thông báo về mặt nghiêm túc giống như muốn học thuộc lòng luôn vậy, phần khởi chẳng kém gì người nhà tôi, còn có chút hâm mộ. Anh thỏa mãn thở phào: “Cuối cùng cậu cũng vào đại học, đây là trường tốt nhất thành phố, tôi biết cậu nhất định có thể, có thể.” Tôi nghe trong giọng anh có chút mất mát.

Buổi tối anh giữ tôi lại ăn cơm, báo cho bà nội: “Phương Khả Nghi sắp trở thành sinh viên trường đại học tốt nhất thành phố chúng ta.” Bà vui mừng gấp đồ ăn cho tôi, nhất định bắt tôi ăn nhiều một chút, rồi lại tiếc nuối thay Thế Phàm: “Ai, các cháu lẽ ra có thể là bạn học. Thằng bé số khổ, không vào được đại học, ngày ngày còn phải chạy ngược chạy xuôi, dãi nắng dầm sương, ai.”

“Bà ơi bà nghĩ nhiều như vậy làm gì.” Thế Phàm an ủi bà: “Cháu còn trẻ, không sợ khổ, không vào đại học vẫn cho bà sống sung túc đầy đủ.”

Ăn cơm xong, Thế Phàm rửa bát, bà kéo tay tôi: “Khả Nghi à, có phải gần đây cháu bận lắm không, có một thời gian rồi không đến đây rồi. Ai, về sau có phải cháu cũng không thường xuyên đến nhà chúng ta nữa? Thế Phàm dạo này cũng bận lắm, ngày ngày đi sớm về khuya ra ngoài tìm việc, trở về câu đầu tiên bao giờ cũng hỏi cháu có đến đây không, sợ cháu tìm đến mất công. Cháu ấy, sau này mà rảnh thì đến thăm chúng ta, cháu ở đây Thế Phàm cũng nói nhiều hơn. Nó không có bạn bè nào, cũng ít lời nữa. A Lan A Cường cũng như hũ nút không thích nói chuyện.”

Nghe bà nói, trong lòng tôi như nhói lên, suýt chút nữa không ngăn được nước mắt: “Bà ơi cháu sẽ thường xuyên đến, Thế Phàm không ở nhà cháu sẽ nói chuyện với bà, bà không chê cháu phiền, cháu vui quá.”

Buổi tối, tôi ngồi trong phòng Thế Phàm, bách vị tạp trần. An lòng hơn một chút bởi cuối cùng trong lòng anh vẫn có tôi, cũng có một chút khổ sở, chân anh bất tiện mà vẫn phải chạy đôn chạy đáo, trong đó cảm giác đau lòng nhiều hơn. Anh nhìn tôi không nói lời nào, nghĩ tôi vẫn tức giận vì chuyện hôm đó, lại nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ vuốt chân theo bản năng. Tôi chen đến ngồi cạnh anh: “Đáng ghét, bỏ tay ra!” sau đó xoa bóp cho anh. Anh định cự lại nhưng chạm phải ánh mắt dữ dằn của tôi, vội vàng thanh minh: “Cậu thở khi khi như thế tôi còn tưởng cậu muốn đánh tôi.”

Tôi không nhịn được bật cười, anh cũng thở phào: “Hôm nay đã được thấy cậu cười.” Nghĩ một lát, anh còn nói: “Thật ra, chuyện mở cửa hàng tôi định hoãn lại, bây giờ khách còn thưa thớt mà mở cửa hàng lại cần nhiều vốn. Nên giai đoạn này tôi định làm sửa chữa tại nhà, xem xét các khu quanh đây, khảo giá thị trường, tôi nghĩ nếu mở cửa hàng, không chỉ sửa đồ điện mà còn bán đồ điện đã qua sử dụng nữa.”

Tôi ngẩng đầu nhìn người con trai ấy, trái tim chưa bao giờ mềm mại đến thế: “Liệu có vất vả quá không?”

“Không sao, tôi không sợ vất vả. Hơn nữa còn có A Cường giúp tôi, không cần lo lắng.”

Tôi gật đầu.

Từ hôm ấy, tôi trở thành thành viên thường trú tại nhà họ. Sáng sớm cứ đúng giờ lại đến trình diện, sau đó anh đi làm, tôi ở nhà chuyện trò cùng bà, rót nước pha trà, dọn dẹp phòng một chút, giữa trưa nấu mỳ cho bà (trước mắt tôi chỉ biết món này), buổi chiều rửa rau vo gạo nấu cơm, sau đó ngồi trên bậc thềm giống như hòn vọng phu chờ anh trở về. Mỗi lần tôi dìu anh lên bậc, anh đều nói: “Đầu óc cậu có vấn đề không lại ngồi đây đợi?”

“Có hơi ngốc một chút, nhưng mình bằng lòng mà. Nếu không lần sau cậu đi làm đưa mình theo?”

“Cái gì cậu cũng không biết, mang đi làm gì?”

“Người hầu, thư ký, phụ tá, không được à?”

Anh cười: “Có ông chủ nào như tôi phải nấu cơm cho người hầu ăn?”

“Mình không đòi tiền lương, chỉ mất một bữa cơm mỗi ngày cậu lợi quá còn gì.”

“Cậu ăn khỏe lắm.”

“Ý cậu nói... mình béo hả, vậy từ hôm nay mình giảm cân nhé?”

...

Khu giảng đường mới của trường nằm ở vùng vành đai thành phố, vì thế từ thứ hai đến thứ sáu tôi ở lại trường, sáng sớm thứ bảy vội chạy đến nhà họ Kỷ, nán lại đến xế chiều về nhà, bố mẹ đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn, không về nhà ăn cơm lương tâm không yên ổn. Chủ nhật ăn trưa ở nhà rồi lại chạy đến nhà họ Kỷ trình diện. Thế Phàm sẽ về sớm một chút chuẩn bị bữa tối, chờ tôi ăn xong đưa tôi ra bến xe, nếu không anh không an tâm. Nếu so với trường cấp ba, cuộc sống ở đại học tự do tự tại, muôn màu muôn vẻ, điều không tốt duy nhất là không thể gặp anh hàng ngày. Cũng may tôi có các chị em, cũng không cô đơn. Trong phòng có sáu nữ sinh, xếp theo tuổi, tôi là lão Tứ. Lão Đại đến từ một tỉnh miền núi khó khăn, trước khi vào đại học gia đình không chỉ vét sạch số tiền dành dụm mà còn phải vay mượn. Có câu trẻ con nhà nghèo trưởng thành sớm, cô ấy vừa biết chịu khổ vừa biết tiết kiệm, lại đạt được nhiều thành tích học tập. Lão Nhị và lão Tam cũng từ vùng nông thôn, lão Ngũ ở thành phố bên cạnh, lão Lục là dân thành phố này giống như tôi. Lão Đại rất có khả năng đoàn kết mọi người, sáu người chúng tôi rất nhanh đã thân như chị em, đi đâu cũng lủi rủ với nhau.

Mỗi tuần gặp Thế Phàm tôi đều giống như phát thanh viên của kênh tin tức, bỏ lô ba la tường thuật một lượt tất cả những người, những chuyện mới mẻ từ nhỏ đến lớn ở trường trong cả tuần, anh vừa nghe vừa làm việc, thỉnh thoảng ừ à một tiếng coi như đáp lại. Một hôm tôi đột nhiên đặt câu hỏi: “Rốt cuộc cậu có đang nghe không đấy?”

“Có chứ.”

“Vậy mình vừa nói gì?”

Anh khoa trương bấm ngón tay: “Mặc dù cậu phát triển câu chuyện theo nhiều hướng, nhưng theo tôi tổng kết, cậu vừa kể lão Tam đã có việc làm tiếp theo đến lượt lão Tứ lão Ngũ lão Lục ra sân.”

Tôi cười muốn đánh anh, bàn tay ngừng lại giữa không trung vì câu hỏi tiếp theo của anh:

“Vẫn chưa có ai theo đuổi lão Tứ à?”

Tôi có chút kích động, bởi anh chưa từng mở miệng hỏi đến cuộc sống riêng của tôi.

Vì vậy tôi nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Chưa có.” Nói có, tôi sợ anh nhân cơ hội nói về sau cậu không nên đến đây.

“Cậu học đại học Khoa học Cơ khí cơ mà, hơn nữa vẻ ngoài cũng không đến nỗi nào.”

Tôi bất mãn bĩu môi: “Gì chứ, là quá đẹp nên không ai dám theo đuổi.”

Tôi cho là anh muốn chê cười tôi, lại chuẩn bị tiếp tục đấu mồm. Nhưng anh không nói thêm câu nào, chỉ cầm bảng mạch điện tử tiếp tục hàn.

Đột nhiên trầm mặc như vậy, tôi không thể tán chuyện tiếp được nữa, đành ngượng ngùng nói: “Mình giúp cậu hàn nhé.”

Anh không để ý tới tôi.

“Mình đảm bảo lần này không hàn vào tay.” Lần trước tôi giúp anh hàn, còn muốn làm thật đẹp cho anh xem, dùng tuốc sinh viên chuyên ngành Cơ Điện tử là cái danh hão. Kết quả là không cẩn thận mỏ hàn hơi đụng phải tay, đau đến mức tôi kêu thảm một tiếng. Lúc Thế Phàm xông vào, cây nạng cũng rơi xuống, không chỉ có sắc mặt mà cả giọng nói cũng thay đổi. Vốn tôi muốn khóc nhưng bị sự lo lắng của anh làm hoảng sợ không dám rơi nước mắt. Anh không nói hai lời mở ngăn kéo tìm thuốc bông, sau đó vừa bôi vừa nhìn sắc mặt tôi, hỏi tôi có đau không, có muốn đi viện không. Dĩ nhiên tôi nói không cần, đau vật thể này tính là gì, hồi đi học tôi cũng từng bị bỏng nhưng không ai chuyện bé xé ra to như anh cả. Nhìn anh xốt tôi như vậy, tôi cũng có cảm giác trong họa được phúc, về điểm này đau rất là đáng.

“Tôi có chứng ngại tâm lý có được không, bây giờ cậu cầm bất cứ vật nguy hiểm nào tôi cũng thấy lo.”

“Ồ trường mình cũng phải động đến những thứ này mà.”

“Vậy tôi không nhìn thấy, không thể lo. Nhưng ở chỗ tôi thì không được.”

Tôi vươn tay cho anh xem: “Xem này, đã khỏi hẳn rồi, ngay cả sẹo cũng không có.”

Anh nghiêm túc nhìn, nhíu lông mày: “Không lên sẹo là tốt, nhưng sao lại nhiều vết thương thế này?”

A, là sao, tôi nhìn thử, ngón út có một vết cắt nhỏ xíu giống như bị dao liếc nhẹ qua, tự tôi cũng không để ý.

“Thế Phàm” Lúc tôi làm nũng đưa ra yêu cầu với anh, sẽ giản lược họ của anh, nói chữ Phàm vô cùng điệu dàng: “Cậu có cảm giác được là cậu quan tâm đến mình lắm không?”

Anh lại không để ý tới nữa, tiếp tục công việc.

Đúng vậy, cứ đến những thời điểm như thế này anh lại dùng im lặng để từ chối tôi. Tôi chỉ biết thử dò xét, cũng không dám biểu lộ nhiều hơn. Phải nói, ở bên anh, có thể chủ động tôi cũng chủ động, nhưng cũng chỉ đến giới hạn thôi chứ? Tuy vậy tôi rất có kiên nhẫn, dù sao chúng tôi còn trẻ, tôi còn đang đi học, anh cũng sẽ vừa đi làm vừa đi học, tương lai còn dài mà. Có thể gặp anh hàng tuần, ở bên cạnh anh tôi đã thỏa mãn rồi. Nhưng cũng có lúc tôi thấy buồn bực, cuối tuần nào tôi cũng đến chỗ anh, nhưng nếu có việc không đến được anh cũng không hỏi, dường như có thấy tôi hay không cũng chẳng sao.

6. Chương 6: Trong Mắt Anh Chỉ Có Mình Em

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt tôi đã vào năm hai đại học. Thế Phàm và A Cường chung vốn thuê một căn phòng nhỏ có mặt đường ở gần đó để sửa đồ điện và mua bán đồ cũ. Thế Phàm là người cẩn thận thành thật nên cửa hàng nhanh chóng có tiếng, buôn bán càng ngày càng tốt. A Lan cũng bỏ bán nước trái cây đến giúp một tay.

Lại nói đến tôi, bắt tri bắt giác sáu chị em chúng tôi không còn dính lấy nhau mọi lúc mọi nơi nữa. Lão Nhị là người đầu tiên yêu đương bỏ rơi tập thể, sau đó giống như chồn tha gà, loáng một cái lại thấy thiếu một người, bây giờ chỉ còn tôi và lão Đại. Lão Đại không yêu mọi người đều hiểu, đối với cô ấy tình yêu quá xa xỉ, thời gian đó thà dành để học nhiều thêm một chút giành học bổng hay làm thêm nhiều một chút kiếm sinh hoạt phí. Còn tôi lại khiến mọi người băn khoăn nhiều.

Đầu tiên, chuyện của tôi và Thế Phàm các cô ấy đều biết. Ban đầu các cô ấy nghĩ tôi chỉ nhất thời tò mò, bởi hoàn cảnh của hai chúng tôi quá khác biệt, hơn nữa anh ấy còn có khiếm khuyết. Sau một thời gian dài, họ phát hiện ra không phải tôi bốc đồng, mà là thích thực sự.

Vì vậy các cô ấy khuyên tôi lùi một bước trời cao biển rộng, con trai tốt ở đâu chẳng có, chờ đến bao giờ cái đầu gỗ này mới nở hoa kia chứ. Vấn đề là trong mắt tôi không có bất cứ nam sinh nào khác ngoài anh ra. Đẹp trai hay khó coi, hài hước trầm tĩnh hay chân thành, tôi đều từ chối, giống như cách điện với người khác phái vậy. Tôi thà chết cũng chỉ có bạn đồng giới, còn mắng các cô ấy có người yêu rồi không còn tính người.

Cuối cùng, họ nhất trí khuyên tôi thổ lộ với anh, được hay không anh cũng phải tỏ thái độ, còn tốt hơn tôi tự mình hăm chân mình ở đây. Lão Lục nói: “Cậu nói xem hai người các cậu là gì của nhau, bạn bè ư? Nhưng cậu rõ ràng thích anh ta. Người yêu? Người ta lại chưa hề nói thích cậu. Cậu nói người ta là thần tiên trên trời, nhưng trong mắt tớ thì chẳng phải như vậy, đàn ông con trai phải rõ ràng chứ, thích cậu thì theo đuổi cậu, không thích cũng phải nói cho cậu biết, làm gì có chuyện ngậm miệng ăn tiền!”

“Tớ đâu có nói tớ thích anh ấy.” Tôi phản đối.

“Không thích, cậu định lừa ai hả? Người ta không mời cậu đến nhà, nhưng sáng thứ bảy tuần nào cậu cũng chạy như xung phong ra trạm xe. Cậu nói xem vì sao trước mặt các nam sinh khác cậu tỉnh táo thế mà trước mặt anh ta chỉ số thông minh tự động chỉ còn số lẻ hả?” Một câu của lão Lục khiến tôi bị sặc không còn lời nào để nói.

Lão Đại lên nói với tôi: “Cậu đừng để tâm đến lời các cậu ấy. Thật ra tớ có thể hiểu Kỳ Thế Phàm. Đối với người có gia cảnh như các cậu, cảm nhận của bản thân là quan trọng nhất, nhưng với những người như chúng tớ thì không phải. Từ nhỏ chúng tớ đã trải qua nhiều trắc trở, chẳng lẽ tình yêu không phải quá xa xỉ hay sao? Bố mẹ quan trọng, anh chị em quan trọng, người mình yêu cũng quan trọng, chỉ có bản thân mình không quan trọng. Hơn nữa anh ấy còn là đàn ông. Hoàn cảnh của tớ còn tốt hơn của anh ấy, chí ít tớ có nhà cửa đàng hoàng, thân thể khỏe mạnh. Hai điều cơ bản này anh ấy cũng không có. Khả Nghi, tin tớ đi, để ý càng nhiều càng không dễ dàng động vào tình cảm, bởi những thứ anh ấy có được quá ít, không mua được những thứ xa xỉ, càng không chịu nổi nếu mất đi.”

Dừng một lát, cô ấy còn nói: “Tớ tin anh ấy thật lòng thích cậu, cũng tin có rất ít người có thể từ chối cậu. Khả Nghi, nếu cậu thật lòng thích anh ấy, hãy bỏ qua sự tự ái kiêu hãnh, chủ động hơn một chút.”

Tôi cười khổ: “Tự ái kiêu hãnh? Có gì mà tớ còn không bỏ được. Chỉ là đó là một bước cuối cùng, nếu anh ấy từ chối thì tớ chết mất.”

Lão Đại bắt đầu dĩ lắc đầu, rồi cười: “Cuộc sống thật thú vị. Tớ chợt nghĩ, ông Trời cũng có khi rất công bằng, khiến một người mất đi thật nhiều rồi sẽ lại bồi thường cho người ta. Ví dụ như cậu đối với Kỳ Thế Phàm.”

Xuân qua hè đến, lại đến kỳ nghỉ hè, tôi chuẩn bị bước vào khai giảng năm thứ ba. Tôi và Thế Phàm vẫn giậm chân tại chỗ, chính xác ra tôi cảm thấy càng xa nhau hơn. Tôi ở trong cửa hàng, thấy A Lan bận rộn như bà chủ, càng thấy mình thừa thãi.

Trời nóng lên, có nhiều muỗi, trên người Thế Phàm nổi từng mảng từng mảng mẩn đỏ. Lúc A Lan vén áo anh lên xoa thuốc, tôi vừa bị động tác của A Lan vừa bị những mảng đỏ làm giật nảy mình. Bởi trước mặt tôi bao giờ anh cũng ăn mặc chỉnh tề, lúc trời nóng cũng quần dài áo dài. Thế Phàm đang chuyên tâm nghiên cứu đồ điện trong tay, không cảm thấy có gì không ổn. Nhưng tôi đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo mặc dù trong cửa hàng đang nóng như lồng hấp. Tôi nhìn xuống cơn xúc động muốn bỏ chạy, lạnh lùng nhìn.

Tôi nhẩn nhẩn rất khó khăn, nhưng không bao lâu sau, có người khách vừa đến nói một câu: “Ai dà bạn gái của cậu đối với cậu thật tốt.” chẳng khác nào giọt nước tràn ly. Ồ đúng vậy, thì ra trong mắt người khác, A Lan mới là bạn gái anh, còn tôi chẳng qua chỉ là người khách đang đợi đồ được sửa thôi.

Thế Phàm cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, nhanh như chớp liếc tôi một cái, tôi nghĩ sắc mặt của mình nhất định rất khó coi, trước khi giọt nước mắt đầu tiên trào ra, tôi tông cửa chạy ra. Tôi khóc suốt dọc đường ngồi trên xe về nhà, không để ý đến những ánh mắt khác thường xung quanh.

Về nhà tôi đặt tour du lịch một người đến Lệ Giang, sau đó ngủ li bì ba ngày liền. Trong lúc ấy mẹ tôi kể có bạn học Tiểu Lan gọi đến, tôi chỉ nói vâng con biết rồi. Ba hôm sau, tôi chuẩn bị hành lý, lên đường.

Nghe nói Lệ Giang là nơi người ta dễ dàng gặp gỡ định mệnh, nhưng điều này không xảy ra với tôi. Tôi nấn ná ở đó cả một tháng, ban ngày đạp xe dạo chơi khắp nơi hoặc cùng những khách du lịch mới quen đi bộ đường dài đến những cảnh đẹp quanh đó; buổi tối thì hủ hủ tán gẫu với mọi người trong quán bar, muộn nhất 12 giờ đêm về phòng ngủ. Tôi không biết mình đã thay đổi từ khi nào, ở cùng Thế Phàm vài năm, một người bốc đồng như tôi đã học tự kiểm soát bản thân khá tốt. Cũng coi như một thu hoạch phải không? Tôi tự an ủi mình.

Trở về nhà, mẹ thông báo cho tôi trong tháng này có đủ hết mọi người gọi điện tới tìm tôi, trong đó lại có bạn học Tiểu Lan. Tôi hỏi mẹ nói thế nào, mẹ tôi nói mẹ cũng chỉ bảo người ta con đi chơi thôi. Vâng, con biết rồi.

Không lâu sau khi khai giảng, các chị em cũng biết khúc nhạc dạo tình yêu dài miên man của tôi đã kết thúc, bởi sáng thứ bảy tôi bắt đầu ngủ nướng. Lão Lục thở dài, tố cứ tưởng đằng sau khúc nhạc dạo lượt thướt này phải là bản hòa tấu hoành tráng chứ, ai dè... lại là cái hổ.

Tôi cũng cười, nhưng vừa cười thì nước mắt chảy ra. Kết quả là toàn bộ hoạt động yêu đương cuối tuần của mấy người kia tạm dừng, lão Đại còn không đi làm thêm mà dẫn tôi tham gia lớp bồi dưỡng này đoàn thể xã hội kia, còn không phải định tác hợp cho tôi với ai đó sao. Tôi nói tôi không sao, các cô ấy nhìn tôi có vẻ cũng còn ăn được ngủ được, còn đau ư, làm sao tránh khỏi, các cô ấy an ủi mình cũng an ủi tôi, không lâu sau khôi phục trật tự cuộc sống của từng người. Chỉ mình tôi biết tôi không ổn. Đến cái thứ bảy thứ ba, quý thần xui khiến tôi lại ngồi nhầm xe buýt đến con phố quen thuộc kia. Tôi thở dài, thôi đến rồi thì nhìn từ xa một cái. Thật kỳ lạ, ở cửa hàng vắng ngắt chỉ có A Cường.

Ông chủ Trương ở cửa hàng bên cạnh vừa hay đi ngang qua tôi: “Ồ kìa, không phải là Tiểu Nghi đây à, cái tay gãy của Tiểu Kỳ đã khá hơn chưa?”

“Hả? Anh ấy gãy tay khi nào ạ?”

“Hơn một tháng rồi, cháu không biết à?”

Tôi quên mất chào ông, vội vàng chạy về nhà anh. Tôi đã biết Tiểu Lan tìm tôi làm gì, nhưng lúc đó không phải tôi đang ngủ thì lại đang đi du lịch.

Tôi chạy đến cửa lại thấy sợ. Tôi nên đi vào thế nào? Nói gì đây? Tôi ngồi trên bậc thềm do dự không biết thế nào cho phải. Mãi đến khi nghe tiếng nặng lộp cộp, tôi bị dọa sợ đến nỗi nhảy dựng lên. Anh xiêu vẹo đứng ở đó, cánh tay phải băng bó, tay trái chống lên nạng, tôi đột nhiên thấy rất giận, lớn tiếng chất vấn anh: “Anh còn muốn đi đâu nữa?”

Anh nhìn tôi cười thật dịu dàng: “Anh không đi đâu cả, nhưng thấy em ngồi đây cả buổi rồi, quả thật không nhìn được muốn hỏi em, em thấy cái gì đẹp vậy?”

Tôi muốn cười, nhưng chỉ có nước mắt chảy ra. Thử hỏi trên đời này có gì có thể khiến tôi cảm động bằng sự dịu dàng và nụ cười của Kỳ Thế Phàm. Tôi bước lên, ôm ngang hông anh, dựa đầu vào ngực anh.

Anh không thể lấy tay ôm tôi, chỉ dùng cằm nhẹ nhàng mơn man làn tóc tôi: “Ngoan, đừng khóc, đỡ anh vào nhà có được không?”

Tôi gật đầu, cọ cọ vào lòng anh mấy cái, cầm lấy nạng, dìu anh vào trong nhà. Sau đó lại chạy đến chào hỏi bà.

Bà kéo tay tôi nói: “Tiểu Lan kể với bà rồi. Cháu bà bà biết, Phàm Tử không thích nói chuyện, nhưng lòng nó đối với cháu bà hồng mắt cũng nhìn ra. Cháu đứa bé ngốc này sao lại nghĩ ngợi vợ vẫn gì chứ? Tốt rồi, cháu hãy giúp nó, có gì không hài lòng nói ra là được, Phàm Tử chuyện gì cũng giấu trong lòng, có việc gì cũng không nói. Nhưng lúc nó lên cơn sốt mê man chỉ gọi tên cháu, bà bảo A Lan tìm cháu nhưng con bé không tìm được. Sau này Phàm Tử cũng không cho tìm cháu, bảo cháu phải đến trường, không cần làm cháu lo. Thôi không nói những điều này nữa, cháu đi đi.”

Thế Phàm ngồi trên giường làm như đang đọc sách. Tôi ngồi xuống cạnh anh, anh không nhúc nhích. Tôi giật lấy sách ném đi: “Nhìn em chứ đừng nhìn sách, bà bảo anh nhớ em, vậy không nhanh nhìn em đi, chúng ta đã hơn 50 ngày không gặp.”

“Là 54 ngày.” Anh nghiêm túc bổ sung.

Lập tức mắt tôi nhòa đi ướt đầm, cái gì mà rứt rứt tự ái mắt mũi đều bị tôi ném qua đầu, trước khi nước mắt kịp rơi tôi hôn lên môi anh, anh ôm tôi thật chặt, nhiệt tình hôn trả, khe khẽ gọi tên tôi: “Khả Nghi, Khả Nghi.” Đây là lần đầu tiên anh trực tiếp gọi tên tôi, trong khoảnh khắc ấy tôi cảm thấy tất cả tức giận khổ sở buồn bã thời gian qua thật ngu xuẩn, thì ra chúng tôi có thể yêu nhau như thế, có thể hạnh phúc ở bên nhau như thế. Tôi khẽ hôn lông mày, mắt, mũi, môi, cánh tay bị thương của anh: “Còn đau không?”

Anh lắc đầu, sắp khỏi rồi, chỉ gãy xương một chút, không chống được nặng nữa nên mới nghỉ lâu như vậy.

“Là vì đuổi theo em nên bị ngã?”

Anh ôm tôi vào trong ngực, hôn nhẹ lên tóc tôi, nói: “Không sao, đừng lo.”

Tim tôi như có ai vừa đâm vừa bóp chặt. Chân không khỏe tất nhiên tay cũng không thể tốt được, Khả Nghi mày nói xem người không chịu thua kém như anh ấy ngày ngày nằm ở nhà sẽ khó chịu đến mức nào? Tôi hận không thể inh hai cái tát tai, lão Đại nói không sai, tôi được chiều chuộng từ bé, vào thời khắc máu chốt chỉ biết đến cảm nhận của bản thân, có bao giờ đứng bên cạnh hỏi anh cần gì? Dùng góc độ của anh để nghĩ xem anh có bao nhiêu khó khăn? Ngày nào anh cũng ở cửa hàng nhỏ đông rét hè nóng ấy đã chịu cực khổ thế nào? Những nốt sởi đỏ ấy tôi chỉ cần tỉ mỉ một chút là có thể phát hiện. Nhưng tôi không thể, tôi ở cạnh anh lúc đó chỉ để có được sự coi trọng của anh. Mà khi anh cần tôi, tôi lại không có mặt.

“Thế Phàm, anh mắng em đi, đánh em cũng được, em cam đoan về sau không bao giờ ích kỷ bỏ chạy như vậy!”

Anh cười, lại hôn tôi: “Cô bé ngốc, anh đánh em làm gì, mắng anh còn không nổi. Em chỉ cần hứa với anh, sau này muốn chạy thì chạy chậm thôi, mặc dù anh có ba cái chân cũng không thể đuổi kịp em.”

Tôi ôm cổ anh: “Em bảo đảm về sau đánh em cũng không chạy.”

Không lâu sau, Thế Phàm kiên quyết phải đến cửa hàng. Tôi biết vừa bắt đầu buôn bán, để anh ngày ngày ở trong nhà anh sẽ lo lắng. Nên tôi không cản anh, chỉ nói ba điều cho phép và không cho phép: 1, chỉ được ở cửa hàng, không được đi lung tung ra ngoài. 2, được cùng đi làm với A Lan, không được tự mình cậy mạnh. 3, về đến nhà chỉ được nghỉ ngơi, không được tắt bật.

Anh vừa nghe đã bật cười ha hả, không coi là thật.

Vì vậy tôi liên tục trốn học ba ngày, buổi sáng chạy đến nhà trình diện rồi đi ra ngoài cùng anh, sau đó cả ngày ở lì trong cửa hàng, giúp anh làm việc (thật ra tôi cũng biết làm, chỉ là trước kia anh không cho tôi động vào). Còn anh cầu nhàu không ngớt cẩn thận kìa nóng đấy đừng cắt nữa cái này cũng nguy hiểm. A Lan nói chưa từng thấy anh lấm mồm như vậy. Lúc rảnh rỗi, tôi còn kết hợp thực tế để giảng một số kiến thức lý thuyết cho A Cường, trong lòng hi vọng anh có thể nhanh chóng nâng cao tay nghề để đỡ việc cho Thế Phàm. Buổi tối đưa anh về, cơm nước xong lại nhờ A Cường đưa ra bến xe, tôi cũng biết không có người đưa về anh không yên tâm. Ba hôm sau anh không chịu nổi nữa, nhìn tôi chạy tới chạy lui còn trốn học, anh đau lòng không nhìn được. Cuối cùng điều kiện gì anh cũng đồng ý, chỉ cần tôi ngừng lại quay trở về lớp học. Bởi vậy tôi thắng lợi quay lại trường.

Trước kia cứ một tuần tôi đến nhà anh một lần, có lúc có việc một lần cũng không đến được. Nhưng từ khi xác định quan hệ yêu đương, dăm ngày hai bữa tôi lại chạy đến chỗ anh, thật ra đi xe rất thuận tiện, chỉ mất thời gian một chút chỉ cần không đi đúng vào giờ cao điểm là ổn.

Ông chủ Trương cách vách trên chợ: “Thế Phàm này, Khả Nghi là bạn học hay bạn gái của cậu thế?”

Thế Phàm đỏ mặt: “Đều... Bạn học, không phải, là...”

Tôi tức giận lườm anh một cái, lập tức ôm chầm lấy anh: “Em là bạn gái của anh thì anh thiệt thòi lắm sao? Ông chủ Trương nhìn rõ chưa, cháu là bạn gái Kỳ Thế Phàm! Nếu sau này có nữ sinh khác đến tìm anh ấy, ông nhất định phải báo cho cháu biết nhé!”

Ông chủ Trương cười to Thế Phàm thật có phúc, có một bạn gái xinh đẹp lại còn là sinh viên đại học.

Thế Phàm bắt đầu nhìn tôi, tôi ngẩng đầu dành cho anh một nụ cười sáng lạn, trong nháy mắt đó tôi cảm thấy hạnh phúc trong mắt anh. Từ đó về sau bất kỳ ai hỏi, anh sẽ thoải mái thừa nhận tôi là bạn gái anh, mỗi lần như vậy, bất kể tôi đang làm gì cũng sẽ lập tức dừng lại, ôm lấy anh coi như khích lệ. Anh khiến tôi cảm thấy hãnh diện, bất kể là trong ngôi nhà đơn sơ của anh hay trong cửa hàng nhỏ này. Người khác đều cảm thấy anh có phúc, mà tôi lại cảm thấy người thực sự có phúc là mình. Tôi cũng hi vọng anh có thể cảm nhận được điều đó.

Cứ như thế tôi qua lại như con thoi, bản thân tôi chẳng cảm thấy gì, nhưng anh lại không thể làm ngơ, dường như rất đau lòng. Có một hôm anh ôm tôi nói: “Anh có lỗi với em nhiều lắm, những nữ sinh khác có bạn trai để có người che chở yêu chiều, nhưng em lại phải đến chăm sóc anh.”

Tôi nghiêm túc trả lời: “Kỷ Thế Phàm, anh chiều em thế đủ rồi, chiều nữa em sẽ leo tường dỡ ngói mất!

Ngược lại em thấy anh nên yêu thương chăm sóc bản thân mình thật tốt, trong lòng anh ai cũng quan trọng chỉ có anh là không quan trọng.” Anh không nói gì nữa, chỉ ôm xiết lấy tôi, gục đầu trên vai tôi thật lâu. Tôi ôm đầu anh, hôn tóc anh, tự nhủ cả đời này mình phải yêu thương người đàn ông này hết lòng hết dạ.

7. Chương 7: Đỉnh Ước Đêm Tuyết

Trong hạnh phúc thời gian trôi nhanh hơn. Năm ấy mùa đông đặc biệt tới sớm, sáng sớm tôi đã bị tiếng gọi của lão Lục đánh thức. Tuyết rơi. Đúng vậy, ở phương Bắc thì không có gì lạ, nhưng ở thành phố này của chúng tôi hầu như không thể thấy được tuyết. Điều đầu tiên tôi nghĩ đến khi nhìn màu trắng bạc trải đầy mặt đất là Thế Phàm. Trời mưa anh đi lại đã khó khăn, bây giờ tuyết thì càng dừng hỏi. Nhưng anh thích hoạt động, lại không thích phiền hà người khác. Càng nghĩ tôi càng thấy lo, vội vã chui ra khỏi chăn rửa mặt mặc quần áo, trước khi đi còn không quên dặn các cô ấy xin nghỉ hộ tôi.

Tuyết rơi khó bắt xe hơn, đi cũng chậm hơn, xuống xe tôi chạy thẳng đến cửa hàng, tôi biết nếu anh ở đó thì không sao. Thật may, anh ở đây.

Anh hơi giật mình, hỏi sao tôi lại đến. Tôi không nói tôi lo, chỉ khẽ cười nói nhân cơ hội hiếm có đến thưởng tuyết với anh. Lúc này anh mới an tâm. Lúc rảnh rỗi tôi lên hỏi Tiểu Lan sáng nay anh đến bằng cách nào, có bị ngã không. Tiểu Lan nói lảng sang chuyện khác, nhưng nhìn nét mặt cô ấy tôi cũng biết chuyện gì đã xảy ra, anh em nhà này không biết nói dối. Buổi sáng đi bước đầu tiên suýt ngã, sau đó được anh Cường công đến.

Tôi tức giận muốn chết, còn muốn giết tôi ư, người này bao giờ mới học được không cậy mạnh? Tức thì tức nhưng tôi biết có ầm ĩ với anh cũng không ăn thua. Vì thế cả ngày tôi không yên lòng tính toán xem phải làm thế nào. Anh thấy tôi ít nói, hình như có gì không đúng, hỏi tôi có phải không thoải mái trong người. Tôi đáp vâng, hình như trời lạnh quá nên bị cảm rồi. Anh rất lo lắng, sờ trán tôi nhưng không thấy nóng. Một lát sau vẫn không yên lòng, dặn tôi về nhà anh ngủ trước, trước khi đi còn dặn uống nhiều nước nghỉ ngơi nhiều không nên đi lung tung, anh sẽ đóng cửa hàng sớm để về với tôi.

Tôi ngoan ngoãn đi về. Tôi cũng biết anh sẽ không muốn cho tôi thấy anh chật vật trong tuyết, tôi kiêu hãnh vì anh, anh lại không muốn lộ ra sự bất đắc dĩ và yếu đuối của mình trước mặt tôi. Tôi nằm trên giường nghĩ, tôi phải giữ chặt người đàn ông vừa kiêu ngạo vừa cổ chấp này, làm sao đây, tôi nên làm thế nào để cho anh biết tôi không ngại, tôi yêu tất cả, kể cả sự tàn tật của anh?

Buổi tối quả thật họ về sớm. Tôi giả vờ ngủ, anh đi vào sờ trán tôi, không yên lòng lại lấy đầu dựa một chút, xác định tôi không sốt mới đứng lên đi nấu cơm tối, lúc đi ra ngoài sợ làm tôi tỉnh giấc nên không dám dùng năng, chỉ vịn vào bàn và tường nhảy ra ngoài. Tôi rất cảm động, cảm thấy được tình yêu của anh bao phủ. Tiểu Lan lặng lẽ kể với tôi, buổi tối lúc về anh không cự nự gì, để A Cường công mình. Ăn cơm xong, tôi giả vờ nhờ A Cường đưa tôi về kí túc, anh nghe thấy quả nhiên không đồng ý, nói không thoải mái thì

ai chăm sóc cho, trên đường còn hứng lạnh, hôm nay em ở lại đây, anh ra ngoài ngủ. Tôi quen biết anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh giữ tôi lại, đừng nói là giả ồm mà ồm thật tôi cũng cam lòng.

Tôi phần chần quẩn lấy anh nói này nói kia. Anh hoài nghi nhìn tôi bảo sao em có tinh thần thế nhỉ. Tôi hơi chột dạ nói ngủ cả buổi chiều nên thấy thoải mái hơn nhiều. Hơn mười giờ anh giục tôi về phòng ngủ, tôi vẫn bất động. Anh nói anh muốn ngủ, tôi nói anh còn chưa tắm kìa. Anh nói em ở đây anh tắm thế nào. Tôi bị ghen.

Bất đắc dĩ lên giường, nghe thấy tiếng cây nạng của anh lọc cọc bên ngoài, tiếng lấy nước. Sau đó lại xoảng một tiếng, tôi cứ ngỡ anh bị ngã, giật mình nhảy từ trên giường xuống, lúc chạy ra thì thấy anh tập tễnh nhưng vẫn vững vàng đứng đó, mà anh thấy tôi chỉ mặc bộ đồ ngủ mỏng manh, không có áo khoác còn đi chân trần.

Anh ôm cổ tôi, cổ kiềng chế không rống lên: “Em muốn bị ồm à! Đây là thời tiết gì, sao em không biết chăm sóc bản thân thế!” Tôi à một tiếng vội vàng chạy về giường, sau đó anh theo vào. Giúp tôi đắp kín chăn, tay còn xát chân tôi cho ấm: “Xem chân em lạnh cóng rồi này.”

“Anh cũng thế.” Tôi chỉ vào đôi chân trần của anh. Đây là lần đầu tôi thấy chân anh, một chân khỏe mạnh cân đối, một co quắp biến dạng, ngón chân quặp hết vào trong, nghiêng sang một bên. Lúc ấy anh mới ý thức được tôi đã thấy những gì anh không hề muốn tôi thấy, theo bản năng che lại: “Đừng nhìn, em sẽ thấy ghê sợ.”

Tôi đưa tay ôm lấy anh, khê cọ mặt trên cổ anh: “Kỷ Thế Phàm, anh thật ngốc. Chỉ có một chàng trai ngốc mới nói những lời ngốc nghếch đó. Trên mông em cũng có một vết bớt vừa to vừa xấu, anh có muốn xem không, xem rồi liệu anh có ghét bỏ em không?”

Anh không cười, nâng mặt tôi lên, ánh mắt bi thương nhìn tôi: “Khả Nghi, không giống nhau. Của anh là dị dạng, dị dạng và khuyết tật từ nhỏ, hơn nữa sẽ càng ngày càng tồi tệ.” Ánh mắt anh khiến tôi đau lòng không chịu nổi, một người không chịu thua kém như vậy lại tự ti sâu sắc.

“Anh không muốn em nhìn, em sẽ không nhìn. Nhưng anh đưa chân vào đây để em ủ ấm cho anh được không, anh lạnh em cũng đau lòng.” Chuyện khác tôi không nắm chắc, nhưng tôi biết anh không từ chối được khi tôi nằm trong lòng anh.

Anh ngoan ngoãn đưa chân đã lạnh cóng vào. Tôi dựa vào lòng anh, dùng chân tôi nhẹ nhàng xoa xoa chân anh, không đợi anh có bất kỳ phản ứng nào, tôi đã đón lấy môi anh, anh không tránh né nữa, người cứng ngắc cũng dần thả lỏng. Môi tôi trượt từ môi anh xuống cổ, lại hôn vành tai anh, nỉ non bên tai anh

“Thế Phàm, em yêu anh, yêu anh vô cùng, Thế Phàm, anh biết không?”

Anh đột nhiên nâng cằm tôi lên, sau khi nhìn chăm chú tôi ba giây lại dùng hết sức hôn, cứ như muốn dùng cái hôn này để chứng minh anh yêu tôi bao nhiêu. Chúng tôi ôm lấy nhau thật chặt như hận không thể uốn cong đối phương đến tận xương.

Dần dần tôi cảm thấy thân thể anh có sự biến hóa, cũng không biết phải làm tiếp thế nào, trong một khắc ấy tôi chỉ tình nguyện nghe cảm giác của mình, tôi nguyện làm người đàn bà của anh. Khi anh đè lên người tôi, giao thân thể nóng bỏng cho tôi, tôi không kìm được cắn vai anh thật mạnh, chúng tôi đều cảm nhận được đau đớn, cũng đều cảm nhận được hoan hỉ của tình yêu. Khi luồng nhiệt nóng bỏng tiến vào thân thể tôi, cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao loài người lại có giới tính, ấy là để hai người yêu nhau có thể hòa làm một.

Tôi nằm trong ngực Thế Phàm, vuốt ve thân thể anh, người anh rắn chắc, cánh tay mạnh mẽ. Chỉ là bên mông trái hơi lõm xuống, có lẽ do thời gian dài không vận động. Tôi đột nhiên ngồi dậy, dọa anh giật mình: “Em làm gì vậy?”

“Anh có muốn xem cái bớt của em không, đó là chỗ xấu nhất trên người em, thật đấy, không lừa anh.”

Nói xong, tôi lập tức xoay người nằm xuống, anh cười, đánh một cái lên mông tôi: “Rồi thấy rõ rồi, một vết bớt rất nhỏ, nhanh nằm vào chăn không lạnh.”

Tôi lật người, cọ mặt vào chân trái của anh: “Em biết anh sẽ không chê em, cho dù vết rất lớn cũng không.”

“Được rồi, anh biết, em dậy mau, cọ như thế buồn lắm.”

“Anh có máu buồn à?” Tôi lại cố ý lấy tay gãi.

Anh cười, kéo tôi dậy: Ngoan nào, đừng nghịch ngợm nữa.

“Anh buồn thật à, em nghĩ là không có cảm giác, có thể tùy tiện cho em sờ nắn.”

Anh cầm tay tôi để lên chân trái, nhìn vào mắt tôi: “Có cảm giác, biết đau biết buồn, chỉ không động đậy được. Nếu em gãi chân phải của anh, anh sẽ tránh đi, nhưng chân trái dù có muốn cũng không tránh được, em hiểu chưa?”

“Thế Phàm—”

“Sao?”

“Hình như anh chưa từng nói yêu em.”

“Hả, anh cứ tưởng anh nói rất nhiều lần rồi.”

“Một lần cũng chưa.”

“Chưa nói thì càng không cần phải nói.”

“Vậy gọi em một cách âu yếm”

“Khả Nghi”

“Chưa đủ dễ nghe”

“Tiểu Nghi?”

Tôi cười haha: “Cũng tạm.”

“Không được, lợi dụng anh sao, Khả Khả? Tiểu Khả? Khả Nhi?”

“Ừ, tên này không tồi, về sau trên giường chỉ được gọi em như thế.”

“A, vậy mà em cũng nói ra được... Khả Nhi, Khả Nhi.”

“Đừng, anh chơi xấu.”

“Muộn rồi, cô bé ngốc”... Lần này có kinh nghiệm hơn, anh không ở phía trên nữa, mà từ một bên dùng ít sức hơn, chân trái kẹp giữa hai chân tôi, như vậy có thể dùng sức dễ dàng hơn.

Buổi sáng khi tỉnh lại, thấy anh đang nằm cạnh tôi ngủ say sưa. Tôi không nhận được hôn anh.

Ai ngờ anh đã đè tôi xuống: “Cứu mạng, em tưởng anh đang ngủ, đồ lừa đảo.”

“Đang ngủ thật, ai bảo em trêu chọc anh.”

“Em thấy anh ngủ ngon, cứ nghĩ anh mệt.”

“Em có muốn thử xem anh có mệt thật không?”

“Đừng, đại gia tha mạng, người mệt là tiểu nhân, tiểu nhân không chịu nổi.” Anh cười haha.

Tôi vuốt ve gương mặt anh: “Thế Phàm, em thích nhất nhìn anh cười, lúc anh cười là người đàn ông đẹp trai nhất thiên hạ.”

“Thế lúc anh không cười?”

“Là người đàn ông cool nhất thiên hạ.”

Anh cười ha hả. Kéo tôi vào lòng: “Chỉ cần có em, anh là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.”

Tôi khẽ chạm vào má anh, hỏi anh có đau không.

Anh nói không đau.

“Kỳ lạ thật, võ môn ngựa* nửa ngày lại không đau.”

*tiếng Trung: nịnh hót

“Chết nhé, bây giờ anh không bỏ qua cho em nữa.”

“Cứu mạng...” Qua đêm đó khoảng cách của chúng tôi kéo lại càng gần. Buổi sáng anh đến cửa hàng, không cậy mạnh nữa, anh dùng nạng bên phải, A Cường đỡ bên trái, tôi giúp anh cầm nạng trái theo sau.

Vào cửa hàng anh ngồi xuống, tôi để nạng bên cạnh anh, thừa dịp A Cường không có mặt ở đó chỉ vào mũi anh: “Bây giờ em đi học, anh phải nghe lời biết chưa? Trên đường tuyết còn chưa tan hết, không cho phép anh cậy mạnh, đi đâu gọi A Lan hoặc A Cường đi cùng anh, nếu anh dám ngã thì em sẽ hừ hừ.”

“Hừ hừ là có ý gì.”

“Hừ hừ là em sẽ khóc chết cho anh xem!”

“Ừ, cái này anh rất sợ.” Anh nhẹ hôn tôi: “Được rồi, ngoan, nhanh mang túi xách đi học đi. Sinh viên ý thức kém quá, không trốn học thì lại đi muộn.”

Từ đó về sau, thời gian biểu của tôi lại điều chỉnh. Mỗi chiều thứ sáu tan học lại chạy thẳng đến cửa hàng của anh. Buổi tối ở nhà anh chiều thứ bảy về nhà, chiều chủ nhật lại đi, sáng thứ hai về trường. Có chiều thứ tư không có giờ cũng đến tìm anh, nhưng không dám ngủ lại. Như vậy vừa tuân thủ quy chế của trường cũng không khiến bố mẹ nghi ngờ, tình yêu của chúng tôi tiến triển hết sức thuận lợi.

Trong phòng kí túc ngay cả lão Đại cũng bắt đầu yêu, bốn người kia đã đổi bạn trai một lượt. Mà tôi vẫn chỉ yêu Kỷ Thế Phàm, mọi người từ không ủng hộ đến giờ đã coi chúng tôi là cặp đôi mẫu mực.

8. Chương 8: Anh Trong Mắt Các Chị Em

Thế Phàm rất thích đọc sách, lúc rảnh rỗi đều cầm một quyển trên tay. Loại nào cũng đọc, dĩ nhiên nhiều nhất là sách về Cơ Điện tử. Phần nửa số sách tôi mượn ở thư viện là cho anh đọc, tôi rất ít khi xem. Tôi thường tự hỏi trong hai chúng tôi ai mới đúng là đang học đại học, tôi thì lên lớp bữa được bữa cái, anh lại ham học hỏi như khát. Lúc đọc sách tôi ngủ gà ngủ gật, anh lại chăm chú say sưa. Cuối kỳ anh giúp tôi lên kế hoạch ôn thi.

Thường chỉ cần tổng hợp tài liệu ôn tập của anh và lão Đại, bốn người chúng tôi đã có thể thông dong ứng phó với kỳ thi. Chỉ riêng điểm này mọi người trong phòng kí túc đã vô cùng bội phục anh, tôi còn hoài nghi phải chăng chỉ số thông minh của anh vượt quá 180, tôi từng hỏi anh: Thế Phàm, anh có muốn làm trắc nghiệm đo chỉ số thông minh không?

Anh xoa đầu tôi, trả lời: “Đo để làm gì, không đừng tự tìm chuyện đả kích mình.”

“Sao lại là đả kích? Trí thông minh của anh chắc chắn vượt xa người bình thường.”

Anh khẽ cười: “Người anh sợ bị đả kích là em.”

“Anh được lắm, dám chế giễu em, xem em cắn chết anh đây!”

Từ sự tò mò mãnh liệt đối với Kỷ Thế Phàm, các chị em luân phiên theo tôi đến cửa hàng của anh, xem anh là thần thánh phương nào mà khiến lão Tứ điên đảo thần hồn. Các cô nhất trí đánh giá là tài tử, đẹp trai, thiếu sót lớn nhất là chân bị tật. Đối với câu nói cuối cùng này tôi cực kỳ khinh bỉ.

Lão Ngũ nói, tớ không tin chẳng lẽ cậu không hi vọng đi đường được nắm tay người yêu, lúc mệt được anh ấy công? Tôi hỏi ngược lại, chẳng lẽ đây là yêu cầu của cậu với bạn trai? Những thứ quan trọng hơn cậu không để ý lại đi để ý mấy thứ này? Thích có người công thì tìm công ty chuyển nhà, họ còn có thể khiêng cậu lên ấy chứ. Lão Đại đứng về phía tôi, theo lời cô ấy, lão Tứ bình thường IQ EQ không cao, chỉ có trong vấn đề chọn người yêu lại phát huy cả hai Q đến cực hạn.

Lão Đại cũng là người có ấn tượng tốt nhất về Thế Phàm, cô nhận xét anh không chỉ thông minh, tài hoa mà quan trọng hơn là chín chắn, có lý tưởng và nhiệt huyết. Hai người thảo luận về chuyên ngành thì giống như quen biết đã lâu, không có cửa cho tôi chen miệng. Về kí túc, lão Đại còn cảm khái: kiến thức chuyên ngành của Thế Phàm vững hơn rất nhiều so với sinh viên đại học chính quy như chúng ta, bằng cấp của chúng ta đúng chỉ là đồ dỏm. Mọi người cười ha hả, nói chúng tôi theo đuổi những điều khác nhau, lão Đại muốn đi làm nghiên cứu khoa học, Thế Phàm lại kết hợp giữa sở thích cá nhân và sự nghiệp, còn mấy người bọn tôi tương lai chỉ cần tìm được một công việc đủ nuôi thân là được, mấu chốt là phải gặp một người chồng tốt, kiến thức hôn nhân gia đình mới là cần thiết nhất.

Có một lần Thế Phàm đến trường tìm tôi, anh và A Cường đi ngang qua vì công việc nên ghé vào thăm tôi một lát, cũng để xem trường đại học là như thế nào.

Khi cô quản lý tầng dưới gọi to: “Phương Khả Nghi phòng *** có người tìm”, có đến mười mấy cái đầu thò ra từ cửa sổ các phòng kí túc, làm cho hai người đứng ở dưới tầng xấu hổ muốn chết. Nửa phút sau 6 người phòng chúng tôi đồng loạt đứng trước mặt bọn họ. Có lẽ lớn thế này đây là lần đầu tiên A Cường bị nhiều nữ sinh như vậy nhìn, mặt đỏ bừng nấp sau lưng Thế Phàm, hận không thể chui xuống đất.

Dọc đường lão Lục không ngừng trêu chọc anh ta, con bé này rất thích bắt nạt người thật thà. Địa điểm đầu tiên chúng tôi đến là nhà ăn, vì bây giờ đúng vào thời gian ăn trưa. Ăn cơm với sáu cô gái, Thế Phàm và A Cường thật không quen nổi, ba người phụ nữ thành một cái chợ, đây còn tận sáu người, trời! Nước bọt phun ra còn nhiều hơn canh.

A Cường nghĩ mãi không ra tại sao gọi một người mà lại nhiều cái đầu thò ra như vậy.

Lão Ngũ nghiêm túc giải đáp: “Nói cho anh biết nhé, có thể tạo được hiệu quả như vậy ở khu nhà này chỉ có hai người, một là Phương Khả Nghi, hai là một người ở tầng ba có biệt hiệu Nhóc Ninja Rùa. Ai, anh chưa thấy con bé cá sấu lên bờ đó, thật là một chuyện đáng tiếc nhất đời! Em nói cho anh, đôi mắt của cô ta... (blablabla một đồng hình dung từ khoa trương). Điểm chung hiếm có của Khả Nghi với cô ta là: không có ai tìm bao giờ. Không tin lần sau anh cứ bảo cô quản lý gọi tên em, Tô Á Như, đảm bảo chỉ có đầu của em vươn ra, bởi vì không ai tò mò cả! Thật ra đầu em không cần duỗi ra vì đã biết ai tìm rồi. Ai, nếu các anh thấy thương hại Phương Khả Nghi thì đến đây thường xuyên hơn là được.”

Ăn cơm xong tôi kéo Thế Phàm đi, mặc A Cường với 5 cô gái kia, lấy lí do nghe rất hay là cơ hội rèn luyện để sau này còn tìm bạn gái. Tôi dẫn anh đi thăm giảng đường, phòng máy tính, phòng thí nghiệm, thư viện, hội trường lớn, còn có hồ tình yêu.

Trường rất rộng, tôi đi bên anh chống nạng, không thể cầm tay anh, chỉ có thể đỡ anh một lát mỗi khi lên xuống cầu thang. Không thể không thừa nhận chúng tôi đi cùng nhau thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò. Thế Phàm bắt đầu hơi thiếu tự nhiên, nhưng tôi lại hết sức vui mừng, chỉ đây chỉ đó riu ra riu rít, thỉnh thoảng còn dừng lại nhân cơ hội ôm anh một cái.

Ưu điểm của Thế Phàm là khi tôi vui anh cũng vui lây, chỉ cần tôi không ngại, không để ý người khác thấy thế nào, anh cũng sẽ không để ý. Nên dần dần anh cũng thả lỏng, cười nói cùng tôi suốt dọc đường. Cuối cùng đã thấm mệt, chúng tôi ngồi trên ghế đá ven hồ, ánh mặt trời xuyên qua tán cây vẩy lên người chúng tôi, thật ấm áp dễ chịu. Tôi thỏa mãn dựa vào anh, nói cho anh biết hôm nay thấy anh tôi vui sướng bao nhiêu, trong buổi trưa một ngày nắng đẹp có thể ôm người tôi yêu mến bên bờ hồ, lãng mạn biết bao, vui vẻ biết bao. Thế Phàm chỉ mỉm cười, dùng cằm cọ lên trán tôi, thật thoải mái.

Về sau, anh mới nói với tôi, thực ra lúc ấy anh rất muốn nói chỉ cần tìm một người bạn trai ở trường thì niềm vui hay lãng mạn đó ngày nào tôi cũng có được.

“Vậy sao anh không nói?” Tôi hỏi ngược lại anh.

“Lúc ấy em thi tình họa ý như thế, anh sợ nói ra lại làm em mất hứng.”

“Anh cũng còn thông minh đấy, hừ.”

“Hừ là có ý gì?”

“Hừ nghĩa là- nếu lúc ấy anh không biết giữ mồm, em sẽ đẩy anh xuống hồ.”

Anh cười to: “Anh chỉ nói sự thật thôi mà.”

“Sự thật cái đầu anh, nếu người con trai kia không phải là anh, em sẽ tự nhảy xuống hồ.”

Anh vừa cười vừa ôm chầm lấy tôi.

Buổi tối tôi rửa chân cho anh. Người ta ngâm chân buổi tối để thư giãn, còn anh là lao lực. Bởi vì chân trái cứng ngắc, không thể duỗi thẳng cũng không thể co lại, vị trí chiếc chậu phải để hơi xa, mà lúc anh khom lưng lại không thể giữ thẳng bằng, nên chỉ có thể dùng một cánh tay, một cánh tay khác phải chống lên mép giường hoặc một chiếc ghế để đề phòng ngã sấp. Tôi không thể nhìn dáng vẻ vất vả của anh khi rửa chân, vì vậy chỉ cần tôi ở đây đều sẽ giúp anh rửa chân.

Anh hỏi tôi: “Khả Nhi, em thích anh ở điểm gì, ôm cái chân thối hoắc của anh mà như ôm bấu vật vậy?”

“Anh đẹp trai này, thông minh lại có tài.”

“Chỉ tốt nghiệp trung học mà cũng gọi là có tài?”

“Thôi đi, còn phải xem là ai nữa chứ. Nếu so với anh thì tất cả mọi người đều phải về nhà học thêm, giáo viên của bọn em có thể về hưu, giảng đường có thể đổi thành kí túc xá, em có thể là gương xấu của sinh viên đại học đương thời. Dĩ nhiên không chỉ em, mà bốn người còn lại ở phòng kí túc cũng vậy.”

“Bây giờ con gái cũng ưa chuộng đàn ông thành công mà.”

“Em chưa nói xong đâu, anh là một thanh niên rất có triển vọng, tương lai nhất định sẽ là người đàn ông thành công, là cổ phiếu tiềm năng đấy nhé.”

“Không có cô gái nào thích thanh niên tàn tật.”

“Đó là vì các cô ấy không có con mắt nghệ thuật, Venus cụt tay càng hoàn hảo hơn. Dĩ nhiên em không nói ai cụt tay cũng là Venus, gặp thanh niên khuyết tật nào em cũng thích.”

“Em thích người con trai tên là Kỷ Thế Phàm, khuyết điểm lớn nhất là thích nghe em nịnh hót, xong rồi, anh nhanh lên giường đắp chăn cho ấm đi.” Tôi đưa lời kết, đứng lên đi đổ nước rửa chân.

Công việc của Thế Phàm ngày càng mở rộng, lại thuê thêm một gian hàng bên cạnh, lần lượt sắm máy tính, di động và một chiếc xe ba bánh chạy bằng điện. Hiện tại phạm vi hoạt động của anh đã rộng ra nhiều, thường ra ngoài làm ăn, A Cường cũng có thể ngồi xe để đi đưa hàng, tóm lại việc buôn bán phát triển không ngừng.

Nói đến di động máy tính, lúc ấy đã rất thông dụng. Nhưng Thế Phàm vẫn không có, nói chính xác là chưa từng có đồ riêng thuộc về anh. Tôi có máy tính, đó là ở nhà, nhưng tôi vẫn không dùng di động. Bởi Thế Phàm không có, tôi càng không cần phải có, dù sao anh có thể tìm đến tôi, tôi cũng có thể tìm được anh. Mặc dù tôi bốc đồng tùy hứng, đôi khi đột nhiên chỉ vì một việc nhỏ mà giận đối Thế Phàm, nhưng nếu có điểm nào tốt, chính là không ham vật chất phù phiếm như các nữ sinh khác. Giống như lão Tam và lão Ngũ thích nhất là nói chuyện thời trang hàng hiệu, mỹ phẩm làm đẹp, còn thích mua đồ theo phong trào nữa... Tôi cũng nghe, nhưng không góp lời. Các chị em đều ngạc nhiên không biết tôi không để ý thật hay vì tình trạng kinh tế của Kỷ Thế Phàm mà không muốn tạo áp lực cho anh.

Thật ra hai năm qua Thế Phàm đã kiếm được ít tiền, nhưng ngoài đảm bảo cuộc sống của hai người họ thì phần lớn đều đầu tư vào kinh doanh. Kinh tế không dư dả, trong lòng anh luôn cảm thấy có gánh nặng rất lớn đối với tôi, cảm thấy tôi ở bên anh chịu tải thân khổ sở, luôn ngại cho tôi còn ít. Thực tế là tôi chẳng thiếu thốn bất cứ thứ gì. Từ sau khi quen biết Thế Phàm và lão Đại, tôi luôn cảm thấy người ta nên có lòng biết ơn. So với họ, cuộc sống của tôi từ tiểu học trung học đại học thật thuận lợi trôi chảy, chưa bao giờ phải lo nghĩ chuyện miếng cơm manh áo. Còn có thân thể khỏe mạnh, trí thông minh trung bình, gương mặt dễ coi, cao gầy, ăn nhiều không béo không phải khổ khổ vì giảm cân.

Sau đó thì sao, ông Trời lại đưa Kỷ Thế Phàm đến cho tôi, anh thương tôi yêu tôi hận không thể mang tất cả những gì tốt nhất của mình cho tôi, tôi không cần tìm kiếm trong biển người mênh mông, không cần phải trải qua lừa dối giẫm đạp mới hiểu được chân lý tình yêu, trời ơi, tôi còn có gì phải oán trách.

9. Chương 9: Thời Gian Cuối Cùng Của Thời Đại Học Vô Tư Lự

Kỳ nghỉ hè năm thứ ba, tôi lấy cớ về nhà lão Đại trải nghiệm cuộc sống vùng núi Trung Quốc, mang hành lý đến nhà Kỷ Thế Phàm ở. Đây là lần đầu tiên tôi ở nhà anh một thời gian dài như vậy, anh vừa kích động vừa vui vẻ, nhưng nghĩ lại người cực khổ nhất cũng là anh.

Bình thường A Lan vừa chăm sóc bà vừa phụ giúp cửa hàng, bây giờ tôi đến đây anh không thể để A Lan trông nom cả tôi. Thực tế tôi cũng không cần người chăm sóc, chỉ là anh không yên tâm. Từ sáng sớm vừa rời giường là bắt đầu luôn chân luôn tay, ra ngoài đi làm cũng không dám đi xa, thế nào cũng phải về ăn cơm trưa, cơm tối với tôi. Tôi nói anh không cần như vậy, buổi trưa em nấu mỳ ăn với bà nội là được, anh bảo ngày nào cũng ăn mỳ làm sao được. Tôi nói ở trường ngày nào cũng ăn ở cái nhà ăn quý quái kia còn được nữa là ăn mỳ? Nhưng anh nhất định không đồng ý, đúng là cố chấp hết mức.

Chỉ cần có anh ở nhà, tôi sẽ không được vào bếp, không được rửa bát. Tôi đến cửa hàng giúp một tay, một lúc anh lại sợ tôi nóng, một lúc lại sợ tôi bị quạt thốc sẽ cảm, một lúc lại hỏi tôi có khát không, tôi đi vệ sinh hơn hai lần lại lo lắng hay tôi ăn đồ lạnh nhiều bị đau bụng.

Tôi nói Kỷ Thế Phàm anh đừng dọa em, anh còn như thế em sẽ phải nghi ngờ anh ngoại tình hay làm việc có lỗi với em. Anh nói thật không biết đầu em chứa cái gì, chuyện như thế cũng nghĩ ra được.

Tôi nói đây không phải lần đầu em đến nhà anh, anh đừng căng thẳng như thế có được không.

Anh nói em ở đây anh phải có trách nhiệm với em, nếu gây thì làm thế nào, bị ốm thì làm thế nào, không vui thì làm thế nào?

Tôi nói, em vui nhất là chuyện gì anh cũng chiều ý em một chút, em không phải là em gái họ Lâm, không dễ ốm như thế, gây đi thì tốt, trong kí túc mọi người đều muốn giảm cân đấy. Em nói với anh này, nếu anh để bản thân mình gây đi, về sau em sẽ không đến đây ở nữa.

Kỳ nghỉ hè kết thúc rất nhanh, tôi trở lại trường. Đã vào năm thứ tư đại học, người bạn thì bạn đến chết, mà người rảnh thì rảnh đến chết. Tìm đề tài, tìm luận đề, tìm nơi thực tập, chuẩn bị viết luận văn tốt nghiệp. Các đồng chí có chút ý thức lo xa hay hiểu biết tình hình đều bắt tay vào viết sơ yếu lý lịch xin việc. Điều này là không tránh khỏi, mấy năm trước sinh viên tốt nghiệp còn được ưa chuộng, bây giờ thì tốt rồi: cả một bộ to cũng không đáng mấy đồng. Tình huống phòng kí túc của chúng tôi là: lão Đại không cần lo nghĩ, cô ấy nhất định sẽ học nghiên cứu sinh; lão Nhị lão Tam sốt ruột tưởng chết, không muốn về mà nghĩ cách ở lại thành phố này; lão Tứ tôi không rảnh lo chuyện này, tôi và Thế Phàm một ngày không gặp như cách ba thu, bây giờ không phải lên lớp nữa, tôi giống như chú chim non sổ lồng, bay tới bay lui giữa hai đầu; lão Ngũ chuẩn bị đi du học; lão Lục cũng là người địa phương như tôi nên tạm thời không cần vội vàng lo lắng. Bố mẹ tôi cũng đề cập đến chuyện đi du học, tôi nói cho họ biết, con gái họ có thể lấy được bằng đại học là may lắm rồi, học lên nữa cũng chỉ phí tiền thôi, quan trọng nhất là bố mẹ yên tâm cho con đi xa như thế sao? Họ suy nghĩ một lát rồi cũng không nhắc lại nữa.

Tôi nói với Thế Phàm chờ tôi tốt nghiệp chỉ cần tìm được một công việc ổn định sẽ dẫn anh về nhà ra mắt bố mẹ. Thế Phàm vô cùng âu lo, cảm thấy bố mẹ tôi sẽ không đồng ý. Tôi nói tuy không có khả năng thuận buồm xuôi gió, nhưng bố mẹ tôi là người hiểu đạo lý, không phải kiểu tiểu thị dân, chỉ cần cho họ chút thời gian, hiểu rõ con người anh rồi nhất định họ sẽ đáp ứng. Tôi còn nói Thế Phàm anh có thể hứa với em bất kể tình huống thế nào anh cũng không giận họ, cũng không thể không cần em được không. Nếu bố mẹ em ban đầu không đồng ý, anh đừng trách họ, họ chỉ quá yêu em thôi.

Thế Phàm nói anh sẽ không trách họ, càng không không cần em, anh chỉ sợ em áp lực, anh chỉ lo cho em.

Bây giờ nghĩ lại chỉ có thể nói chúng tôi đều quá ngây thơ, nhất là tôi.

Sau khi tốt nghiệp, tôi tìm được việc rất nhanh. Ban ngày đi làm, buổi tối về nhà, cơ hội gặp mặt của tôi và Thế Phàm ít đi nhiều. Cuối cùng tôi không kiềm chế được, thông báo với bố mẹ tôi đã có người yêu. Nhân vật nam chính bố mẹ đã gặp rồi, nhưng có thể không có ấn tượng gì, trước đây bố mẹ cũng từng khen anh

ấy... Tôi tinh tế trình bày anh tốt ra sao, anh xuất sắc thế nào, anh là thiên tài, từ hai bàn tay trắng dựa vào năng lực của mình kiếm tiền, mở công ty, mua nhà, sẽ có tiền đồ rộng mở.

Nhưng tất cả những gì họ thấy được là “gia cảnh bần hàn”, “tốt nghiệp phổ thông”, “tàn tật”. Tôi thì tôi lớn thế này chưa từng thấy mẹ tôi mất tự chủ như vậy, bà lúc nào cũng tự hào mình ôn hòa nhã nhặn, vậy mà bây giờ văng nước miếng, hai tay kích động quơ múa trong không trung, tôi tưởng suốt chút nữa mình đã ăn cái tát. Còn bố tôi, ngoài miệng nói bình tĩnh đi, nhưng hành động giống thú dữ gặp nguy hiểm, bắt an đi đi lại lại trong phòng khách, ông còn hút thuốc để khống chế cơn giận của mình mặc dầu đã bỏ công cai ba năm nay.

Tôi cũng tự nhủ mình phải tỉnh táo, phải dùng lí lẽ mà bảo vệ tình cảm của mình. Nhưng dầu tôi có nói đến rách miệng, họ cũng không thoái khỏi ba định ngữ này, nhất là từ sau cùng: đúng vậy, tuy thời đại đã thay đổi, bây giờ không coi trọng môn đăng hộ đối, bố mẹ cũng không cần con phải tìm con nhà đại gia, nhưng con có mất trí không mà tìm người (...) như vậy, nuôi con lớn lên, cái gì tốt nhất cũng dành cho con là để con bơi gio trát trấu vào mặt bố mẹ, để làm trò cười cho bạn bè người quen sao? Con mới bước chân vào xã hội mấy ngày, con biết cái gì là tài hoa, cái gì là xuất sắc, xuất sắc tại sao không lên được đại học, thiên tài tại sao chỉ mở được cửa hàng to bằng bàn tay, cái này gọi là thực tế, con biết cái gì!

Mặc dù trước đó Thế Phàm đã dặn tôi bất kể bố mẹ nói gì cũng không nên làm ra hành động thiếu suy nghĩ, phải nhẫn nại phải nhẫn nại, nhưng tôi không thể nghe được nữa, tức giận bỏ nhà đi. Tôi chạy đến chỗ Thế Phàm, anh không chịu chấp nhận tôi, chết sống muốn đưa tôi về nhà. Không nhận được sự ủng hộ mà tôi mong muốn, tôi lần nữa tức giận trốn đi, chạy đến phòng lão Đại trong kí túc.

Lão Đại nhìn tôi, không nói gì lập tức gọi cho Thế Phàm nói cho anh biết tôi đã ở đây, bảo anh đừng lo lắng. Suy nghĩ một lát, lại gọi đến nhà tôi nói tôi ở chỗ cô ấy hai ngày để yên tĩnh một lát.

Hai tuần sau, mẹ tôi gọi tôi về, nói muốn nói chuyện với tôi, đảm bảo không tranh cãi, không làm khó, không dùng ngôn ngữ quá khích. Tôi mang theo tâm trạng anh dừng hi sinh trở về, mới biết mấy ngày trước Thế Phàm đã đến tìm bọn họ. Tôi không biết họ đã nói những chuyện gì, nhưng kết luận lại: họ tỏ ý bằng lòng chấp nhận sự thật này, vì họ là bậc cha mẹ hiểu lí lẽ, không muốn để đứa con gái duy nhất phải đưa ra lựa chọn một trong hai tàn nhẫn như vậy, nhưng cũng không có nghĩa là họ tán thành, đối với việc chúng tôi có thích hợp ở bên nhau không, họ vẫn kiên trì không, không, không (đúng vậy, mẹ tôi dùng liền ba chữ không để biểu đạt sự bất mãn cực kỳ trong lòng bà).

Nếu họ đã chịu xuống thang, tôi cũng nhượng bộ chuyển về nhà ở. Tôi nghĩ, bố mẹ không thích là việc của bố mẹ, chỉ cần chấp nhận sự thật là được, lâu rồi sẽ thành quen.

Nhưng tôi đã quá AQ, tình huống thực tế là khi tôi đưa Thế Phàm về không thể không đối mặt với gương mặt lạnh tanh của họ. Bố tôi đọc báo coi như anh tàng hình, mẹ tôi bưng mâm cơm với đồ ăn sẵn lạnh ngắt lên nói bận không có thời gian nấu. Cơn tức giận của tôi sắp bùng nổ thì anh khẩn khoản kéo tay tôi, nói không sao không sao để lần sau cháu nấu.

Tốt lắm, lần sau Thế Phàm tất bật mồ hôi nhễ nhại nấu ra một bàn ăn, bố nói buổi tối có tiệc xã giao cầm túi ra cửa, mẹ nói đồ ăn quá mặn, ăn hai miếng thì quay về phòng, tôi tức run người, muốn phát tác nhưng sợ Thế Phàm càng khó xử, nhưng không phát tác lại không thể nuốt trôi cơn giận, chỉ nhìn chăm chăm bàn ăn không nói tiếng nào. Thế Phàm sợ tôi lật bàn, giả như không để ý gượng cười, còn dỗ tôi ăn cơm.

Vô cùng bất đắc dĩ, thậm chí tôi còn không dám ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy nên an ủi anh một câu nhưng lại không nghĩ ra phải nói gì.

Tôi cứ ngỡ bố mẹ tôi là người có văn hóa có hiểu biết, ai biết họ còn cổ chấp hơn người không có trình độ, làm ra những việc cay nghiệt vô tình còn hơn tiểu thị dân. Tôi không muốn Thế Phàm đến nhà tôi để bị khinh thường, nhưng anh nói: em có thể bóc đồng, anh không thể; anh không thể để em trở mặt với bố mẹ. Tôi từng hỏi anh lần đầu đến nhà tôi, bố mẹ tôi đã nói chuyện gì với anh, anh nói không có gì, nhưng bây giờ nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết anh đã bị nhục nhã. Lão Đại nói Thế Phàm là một người đàn ông chân chính, chỉ bằng anh làm những việc này vì cậu, Khả Nghi cậu không được phụ anh ấy.

Một hôm bà nội kéo tay tôi hỏi: “Khả Nghi, có phải bố mẹ cháu không thích Phàm Tử không?”

Tôi cúi đầu không nói.

“Ai,” Bà thở dài: “Chuyện này cũng có thể biết trước mà, đừng nói cháu, cha mẹ nhà ai cũng không đồng ý. Ban đầu Phàm Tử thích cháu, bà cũng lo lắng. Cháu thông minh xinh đẹp, hoàn cảnh gia đình tốt, lại là sinh viên đại học. Nhà chúng ta nghèo rất mỏng tờ, Thế Phàm cố gắng bao nhiêu cũng không thay đổi được thực tế nó là người tàn tật. Quả thực chênh lệch quá lớn.”

“Bà ơi, cháu thề cháu chưa từng nghĩ như vậy, một phút một giây cũng chưa. Ngược lại, đến giờ cháu đều cảm thấy được ở bên Thế Phàm là may mắn của cháu.”

Bà ôm tôi vào lòng: “Phàm Tử thích cháu, ai cũng không ngăn được, bà thấy rõ, chỉ khi có cháu ở bên nó mới có thể vui vẻ, mới có thể nói cười. Bà cũng biết, cháu là cô bé ngoan, thật lòng thích Phàm Tử nhà chúng ta. Khả Nghi à, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bà thương cháu cũng thương Phàm Tử. Bà hi vọng các cháu ở bên nhau, nhưng bà không thể không nói, cháu không thể để chúng ta thất vọng. Cháu không nên trách bà thiên vị, thật sự thằng bé này từ bé đến lớn chịu quá nhiều cực khổ rồi, nó không có người thân bạn bè, thật không dễ dàng mới thích một người đến thế. Bà sợ nếu cháu bỏ nó đi, về sau nó không còn đến được với ai khác. Bà nội lớn tuổi rồi, sớm muộn cũng có ngày phải đi, không có ai bên cạnh chăm sóc nó, bà không thể yên lòng.”

“Bà ơi, trong lòng cháu chỉ có Thế Phàm, từ lúc 18 tuổi cháu đã bắt đầu thích anh ấy, chưa từng thay đổi, bây giờ cũng không, tương lai càng không. Cháu hứa với bà sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt, cho anh ấy một gia đình hoàn chỉnh.” Tôi nhìn vào đôi mắt mờ đục của bà mà thề.

Một năm ấy hai chúng tôi sống cũng thật mệt mỏi, nhất là Thế Phàm. Anh là người không chịu thua kém, vậy mà phải chịu bao uất ức, hạ mình cầu xin nhiều lần. Tôi không chỉ một lần khóc lóc kể lể van xin bố mẹ, xin hãy khoan dung một chút, nhìn vào ưu điểm của anh, đừng hành hạ anh cũng đừng dọa dẫm tôi thêm nữa, nói xong câu cuối mẹ tôi nước mắt lưng tròng, bố tôi lắc đầu thở dài. Đúng vậy, không chỉ có

Thế Phàm cảm thấy ảm ức mà bọn họ cũng vậy, ai có thể nói cho tôi biết tôi phải làm gì đây? Họ là bố mẹ ruột của tôi, đoạn tuyệt quan hệ với họ thì tôi không làm được, cũng chỉ khiến họ càng ghét Thế Phàm. Bỏ Thế Phàm? Tôi càng không làm được.

Tôi không còn sức sống nữa, sụt cân nhanh chóng, càng ngày càng làm thêm giờ nhiều hơn, trốn về nhà. Cuối cùng có một hôm, bọn họ yên lặng ngồi xuống, nghiêm túc ăn một bữa cơm Thế Phàm nấu. Cơm nước xong mẹ tôi còn phá lệ chủ động đưa quả táo cho Thế Phàm. Tôi và Thế Phàm được yêu mà sợ, mừng mừng rờ rờ, rốt cuộc chúng tôi cũng cảm động được trời đất, khổ tận cam lai.

Không ngờ, đả kích lớn hơn rất nhanh đã tới.

10. Chương 10: Xuất Ngoại

Hôm ấy mẹ tôi làm cơm chủ động gọi điện mời Thế Phàm đến. Chúng tôi đều rất phấn khởi, cơm nước xong Thế Phàm định đi rửa bát, mẹ nói không vội, có chuyện muốn nói với các con. Tiếp theo, mẹ lấy ra một quyển hộ chiếu, thư thông báo trúng tuyển của một trường ở Úc, đề nghị với chúng tôi- nói đúng hơn là- thông báo với chúng tôi, Khả Nghi phải đi du học.

Thế Phàm nhìn tôi, tôi trợn tròn mắt đủ để nói tôi hoàn toàn không biết việc này. Họ vậy mà có thể tìm người môi giới, cầm giấy tờ của tôi, cứ thế quyết định ba năm tương lai của tôi. Ba năm, tôi kinh ngạc đến mức không nói được gì. Tiếp đó, bố tôi nói những lời mà có lẽ ông đã dẫn đo vô số lần, chu đáo hợp lý đến không có kẻ hở.

“Tôi và mẹ Khả Nghi đã bàn bạc với nhau, Khả Nghi mới 23, còn ít tuổi, việc cưới hỏi cũng không gấp. Thế Phàm cũng đang trong giai đoạn tạo dựng nền móng sự nghiệp, tạm thời chưa có điều kiện nói chuyện kết hôn. Chúng tôi nuôi con lớn chừng này, hi vọng nó có thể được gả ra ngoài thuận lợi vui vẻ, chịu khổ cực ít thôi, nếu nó phải sống trong căn nhà nhỏ như vậy chúng tôi sẽ rất đau lòng, tôi biết cậu mua nhà, nhưng cũng phải sang năm mới được nhận. Tiểu Kỷ, những điều tôi nói cậu cũng hiểu phải không?” Thế Phàm còn có thể nói gì, gật đầu.

”Dĩ nhiên tôi biết các con trước mắt cũng chưa có ý định kết hôn. Những người già như chúng tôi thì thấy các con còn trẻ, tương lai còn dài, bây giờ nên dành tâm sức cho học tập, cho sự nghiệp. Mặc dù nó là con gái nhưng chúng tôi cũng trông mong nó thành đạt hơn người, cố gắng hết sức để nó có sự giáo dục tốt nhất. Chú của Khả Nghi ở Úc cảm thấy Khả Nghi được học ở trường có danh tiếng trong nước, lại học thạc sỹ ở nước ngoài, tương lai trở về có nhiều cơ hội phát triển hơn. Tôi thấy rất có lý, chúng tôi có điều kiện, sao lại không cho con gái đi con đường tốt hơn chứ?

Tôi biết, cậu và Khả Nghi không muốn tách ra. Chúng tôi không phản đối cậu và nó ở bên nhau vì càng ngày chúng tôi càng thấy rõ ưu điểm của cậu, quan trọng là cậu thật lòng với Khả Nghi nhà chúng tôi. Nếu tình cảm bền vững thì cần gì sớm sớm chiều chiều bên nhau. Nếu Thế Phàm và Khả Nghi đúng là có lòng tin với tình cảm của mình thì nên chấp nhận thử thách này, hơn nữa kì nghỉ hàng năm Khả Nghi còn về cơ mà. Ba năm sau Khả Nghi 26 tuổi, Thế Phàm cũng tròn 30, khi đó có nhà cửa rồi, công việc kinh doanh cũng đã đi vào quỹ đạo, thiên thời địa lợi nhân hòa, hai ông bà già chúng tôi hết trách nhiệm, cũng có thể yên tâm. Thế Phàm, cậu nói có phải không?”

Được lắm, rõ ràng tôi đã cảm thấy có gì không đúng, nhưng chẳng biết phản bác ở đâu. Hơn nữa ông chỉ hỏi Thế Phàm, rõ ràng đang bắt anh tỏ thái độ, không hề có ý định hỏi ý kiến tôi.

Thế Phàm nói cháu hiểu ý của hai bác, cháu không có ý kiến gì, chỉ không yên tâm để Khả Nghi một thân một mình ở nước ngoài, cô ấy không biết chăm sóc bản thân. Mẹ tôi nói vấn đề này chúng tôi cũng nghĩ đến rồi, cũng may chú nó ở đó, có người trông nom, hơn nữa nó lớn thế này rồi cũng phải học độc lập, không thể chuyện gì cũng ỷ lại người khác được, sau cùng họ sẽ thường xuyên đi Úc thăm tôi.

Họ nói vậy Thế Phàm đâu còn gì để nói.

Cũng may đúng lúc ấy tôi chợt bừng tỉnh, nhận ra vấn đề nằm ở đâu. Tôi nói: đây là tương lai của con, cuộc sống của con, ba người thay nhau anh một câu tôi một câu, đã hỏi ý kiến con chưa? Mọi người cũng biết con 23 tuổi, không phải còn 13 tuổi cơ đấy? Mọi người có quyền gì mà quyết định con phải làm gì, tại sao mọi người không có ý kiến gì thì con phải phục tùng? Con trình trọng thông báo ọi người, con học đại học xong rồi, cũng có việc làm rồi, cũng độc lập tài chính được, con không cần đi học nữa, càng không cần tự nhiên ép buộc mình, con- Phương Khả Nghi không đi đâu cả!”

Lập tức sắc mặt bố mẹ tôi thay đổi, Thế Phàm kéo tôi định nói gì, tôi hất tay anh ra, chỉ vào mũi anh: “Anh ngậm miệng vào! Kỵ Thế Phàm, anh cũng nghe rồi đấy, anh có thể không cưới em, nhưng em ở thành phố này cũng chẳng để ép buộc anh, anh đừng phí công nghĩ cách đuổi em đi!”

Vậy mà ba tháng sau tôi vẫn phải bước lên máy bay. Dẫu cho ở sân bay tôi khóc đứt ruột đứt gan như thể nơi tôi đến là bộ tộc ăn thịt người ở châu Phi chứ không phải là Úc châu, bố mẹ tôi cũng không mềm lòng chút nào. Trước mặt bọn họ, Thế Phàm hết sức kiềm chế tâm tình của mình, đau lòng đến mức mặt cũng méo xẹo. Chúng tôi chưa từng chia cắt quá lâu đến vậy, nhưng cuối cùng vẫn không thể không chia xa. Tôi không chịu được bố mẹ than vãn thở dài, chú tôi gọi hết cuộc này đến cuộc khác thúc giục. Càng không chịu nổi người nhà tôi dồn hết áp lực lên Thế Phàm, mẹ tôi khóc trước mặt anh, bố tôi bảo anh khuyên tôi, tôi mà không đi anh sẽ trở thành tội nhân lịch sử.

Thế Phàm thề sẽ toàn tâm toàn ý chờ tôi, yêu quý thân thể, cố gắng làm việc để cho tôi một mái ấm thật đẹp đẽ, chờ tôi trở về, sau đó chúng tôi vĩnh viễn không chia lìa nữa. Ba năm cũng không phải là quá lâu, chúng tôi còn trẻ, có thể đợi. Anh an ủi tôi, sẽ ngày ngày viết thư cho tôi, chúng tôi có thể chat webcam, ngày lễ, sinh nhật sẽ gửi quà cho tôi, để tôi vui vẻ, cảm thấy giống như có anh ở bên cạnh tôi.

“Giống nhau? Giống nhau được ư? Em có thể ôm anh ư, có thể ngửi thấy mùi của anh ư?”

“Bảo bố, em hãy coi như cho chúng mình một cơ hội, cho bố mẹ em một cơ hội, để họ biết không thể chia cách chúng ta. Mà anh cũng có năng lực chăm sóc tốt cho em, cho em một mái ấm hạnh phúc.”

Tôi lại bắt anh thề lần nữa, nhưng mãi mãi anh không bao giờ cần lời hứa của tôi.

Tôi kể với lão Đại, lão Đại nhìn tôi: Khả Nghi cậu sẽ thay đổi ư?

Dĩ nhiên là không, nhưng vì sao anh chưa từng hỏi tôi?

Lão Đại không trả lời câu hỏi của tôi: “Vì sao bố mẹ cậu lại nhất định bắt cậu ra nước ngoài, bọn họ thương cậu như thế cơ mà.”

Cô ấy cũng không đợi tôi trả lời, nói tiếp: “Bởi vì bọn họ cảm thấy cậu chưa trưởng thành, cậu quen Thế Phàm từ nhỏ, kể từ đó đóng cửa với thế giới bên ngoài. Họ muốn dùng biện pháp này bắt cậu rời khỏi Thế Phàm, ép cậu phải nhìn ra bên ngoài, nhận ra những người đàn ông ưu tú, hấp dẫn trên đời này rất nhiều, thế giới lớn hơn là cậu tưởng. Để cậu được nhìn ngắm những chân trời mới, cậu sẽ vô thức dùng cái nhìn mới đánh giá những vấn đề cũ, khi đó cậu còn có thể kiên trì với lựa chọn trước đây ư. Những điều này cậu chưa từng nghĩ đến phải không, Thế Phàm biết, anh ấy để cậu ra đi, bay cao hơn xa hơn, nhưng không muốn dùng cam kết làm sợi dây trói buộc cậu. Anh ấy yêu cậu nhiều hơn yêu bản thân mình, Khả Nghi, cậu thật hạnh phúc. Chỉ đây sẽ tặng cậu một câu, cậu phải nhớ cho kỹ, về sau cậu có thể gặp được những người đàn ông xuất sắc hơn Thế Phàm, nhưng không ai có thể yêu cậu hơn anh ấy.”

Tôi lặng người, sống lưng lạnh ngắt, trán cũng vã mồ hôi. Đêm trước khi đi, tôi trịnh trọng nói với Thế Phàm: “Có lẽ em không biết thế giới bên ngoài như thế nào, nếu như mọi người muốn em đi xem, em sẽ nghiêm túc đi xem, nhưng trái tim của em...”

Thế Phàm dùng nụ hôn cắt ngang lời tôi: “Anh không cần em hứa hẹn gì cả, Khả Nghi, anh chỉ cần em nhớ điều này: anh sẽ ở đây chờ em, anh yêu em!” Đây là lần đầu tiên anh nói với tôi ba chữ này, tôi đã khắc sâu vào lòng, tôi tự nhủ, em sẽ không hứa hẹn gì với anh, vì chúng mình đều không cần lời hứa đó.

Mười tiếng sau khi lên máy bay, tôi đã đến Bán cầu khác của Trái Đất, Sydney. Cả nhà chú đến đón tôi, một tuần sau đưa tôi đến một thành phố khác, Bờ Biển Vàng (Gold Coast), đây là nơi tôi sẽ sống trong ba năm tới. Bờ cát vàng óng ả, bầu trời vừa như được gột rửa, không khí mát mẻ và trong lành, mọi quang cảnh của thành phố này đều không thẹn với cái tên mỹ miều của nó.

Không có lão Đại, không có Thế Phàm, vậy là tôi một mình sống và đi học ở thành phố xa lạ này. Phong cảnh say lòng người cũng không ngoài được nỗi cô đơn, tôi thường ngồi trước webcam vừa khóc vừa kể lể nỗi nhớ nhung, sự vất vả của mình, còn trong màn hình là gương mặt bất đắc dĩ của Thế Phàm. Không có ai giúp đỡ, tôi không thể không học thích ứng. Tự mình nấu cơm, quét dọn nhà cửa, giặt quần áo, phơi chăn, đi siêu thị mua đồ, học tính toán tiền nong, đến trường học xem sắc mặt giáo sư, vượt qua rào cản ngôn ngữ, lên thư viện vùi đầu vào sách vở, lên web tra cứu tài liệu làm báo cáo. Tôi buộc phải trưởng thành, phải độc lập. Nội dung câu chuyện mà tôi nói với Thế Phàm cũng ít dần oán trách, càng ngày càng nhiều chuyện thú vị hơn: tôi lấy được bằng lái xe, nhận được lời khen của thầy hướng dẫn, ông chủ thưởng thêm ngoài tiền công, làm tình nguyện quen được mấy người bạn, món ăn làm ra càng ngày càng ngon, tập bơi đến hết người, những chuyện xảy ra với bạn cùng phòng vân vân. Nhưng cũng càng ngày càng giấu giếm nhiều hơn: bị quấy rối tình dục ở chỗ làm, thí nghiệm chuẩn bị nửa ngày thất bại, bạn bè vay tiền không trả, quay xe không cần thận và quét phải bồi thường. Nói những điều đó chỉ khiến anh lo lắng mất ngủ chứ không có ý nghĩa thực tế nào, cuộc sống của anh còn mệt mỏi hơn khó khăn hơn tôi.

Kì nghỉ hè năm sau, tôi đột ngột xuất hiện trước mặt anh. Anh vui sướng dùng hết sức lực ôm tôi vào trong ngực, cứ như thể chỉ hơi lỏng tay một chút là giấy tiếp theo tôi sẽ biến mất. Rất lâu sau, tôi mới giằng dụa ngẩng đầu lên, dành cho anh một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời ở Bờ Biển Vàng: em đã về, chỉ là muốn khiến anh bất ngờ mà thôi.

11. Chương 11: John Xuất Hiện

Sau ba tháng kì nghỉ hè cũng kết thúc. Lần chia tay này, tôi đã kiên cường hơn không khóc. Mãi đến lúc ngồi trên máy bay nước mắt mới thấm ướt tà áo. Sau khi trở lại chưa tới một tháng, tôi bị viêm ruột thừa cấp tính, được bạn cùng phòng và John đưa đến bệnh viện. John là bạn của bạn cùng phòng tôi, tôi biết anh sau khi đến Úc chưa bao lâu. Anh sinh ra tại Hồng Kông, gia thế tương đối hiển hách. Mười tuổi đến Úc, có thể coi là nửa người Úc rồi. Chuyên ngành của John là IT, hiện tại anh vừa làm ở một tập đoàn viễn

thông lớn vừa học tiến sỹ, nghe nói sau khi lấy được bằng sẽ phải về công ty của gia tộc ở Hồng Kông làm việc.

Mặc dù tôi chỉ mới yêu một lần, nhưng không ngờ cũng không methanol*, người khác có ý với tôi hay không tôi đều biết. Từ lâu anh đã có ý theo đuổi tôi, trước khi ý nghĩ kịp chuyển thành hành động tôi phải cố ý nói trước mặt anh: ai, đến lúc em phải gọi điện thoại cho người yêu rồi; hoặc cho anh xem những bức ảnh của hai người trên điện thoại.

Tôi vạch rõ giới hạn giữa hai người ngay từ đầu: bạn bè, chỉ có thể là bạn bè bình thường. Nếu anh đồng ý thì ok, nhưng có ý khác: no way.

*:một loại cồn công nghiệp

May mà tính cách anh rất được, cũng rất lịch sự. Một khi giới hạn đã được vạch rõ ràng, anh sẽ đứng ở ngoài đó. Lúc mới chơi với nhau tôi còn rất cẩn thận, lâu dần quen thân hơn, tôi cảm thấy người ta cũng không còn ý kia nữa. Mà tôi lại cần bạn bè, tham gia đủ loại đủ kiểu hoạt động xã hội tôi cũng kết bạn với một số người, trong đó người có ý với tôi không chỉ mỗi mình anh, nhưng vì bản thân tôi xác định rõ ràng, “dán nhãn” bắt mắt, mặc dù có người thất vọng, nhưng cũng có người cuối cùng trở thành bạn bè thực sự. Sau khi tôi cảm thấy an toàn, chúng tôi cũng dần qua lại nhiều hơn.

John và Thế Phàm có rất ít điểm chung. Đầu tiên tính anh ta hướng ngoại, ăn nói dẻo kẹo, có thể gọi là lợi khẩu, sau nữa vô cùng tự tin (dường như những người lớn lên ở nước ngoài đều như vậy, luôn cảm thấy mình tuyệt nhất, không biết khiêm tốn nghĩa là gì), nói thẳng ra là thích khoe khoang, cuối cùng là đam mê thể thao và phiêu lưu, bóng bầu dục bóng đá tennis, lên núi ra biển trượt tuyết lướt sóng không có gì không thích (sở thích của người Tây). Vận động ngoài trời nhiều mang lại cho anh làn da màu đồng sáng bóng, thân hình săn chắc cường tráng, may mắn là không phải loại đầu óc đơn giản. Đương nhiên cũng nhiều nữ sinh thích anh, đó cũng là một nguyên nhân tôi cảm thấy anh an toàn.

Tôi vốn không thích vận động, nhưng John là một người rất có khả năng cuốn hút, lôi kéo người khác, chơi với anh rất dễ bị lây nhiệt tình của anh, hơn nữa ở xứ sở này nếu không thích thể thao thì thật chẳng còn trò giải trí nào nữa. Vì vậy tôi học bơi lội trượt tuyết, lên núi xuống biển gần gũi thiên nhiên cùng với anh, cùng anh xem bóng bầu dục và cổ vũ điên cuồng. Cuối cùng ở nơi đất khách quê người này tôi cũng cảm thấy mình không phải hoàn toàn cô độc.

Lại nói tôi bị viêm ruột thừa, không dám báo với người nhà, càng không dám nói với Thế Phàm. Mặc dù điều kiện chữa trị ở nước ngoài tốt, nhưng thành thật với lương tâm mà nói chưa đến mức “lấy con người làm đầu”, cũng không dám khen trình độ của bác sỹ ở đây. Lần đó tôi bị chẩn đoán sai, rồi nổi khổ chờ chờ đợi đợi ở phòng cấp cứu sau này thật không dám nhớ lại. Thể chất của tôi vốn đã điển hình người châu Á, lại thêm buổi tối làm giải phẫu sáng hôm sau tỉnh lại, y tá đưa cho tôi chiếc khăn, tôi ngốc nghếch đi tắm, buổi trưa ăn nào mỹ sốt thịt băm nào kem lạnh... kết quả hai hôm sau tôi ăn gì là nôn ra cái đó, cơ thể mất nước, sốt rần rật không giảm, tôi còn tưởng mình sắp chết ở đây. Khi đó người duy nhất luôn ở bên an ủi tôi là John, tôi nghĩ lúc mình chết cũng không phải một mình.

Sau khi trở về từ bệnh viện, trong thời gian không được hoạt động chờ cắt chỉ vết mổ, ngày nào John cũng nấu cháo cho tôi. Người Hồng Kông rất giỏi nấu canh nấu cháo, phong phú giàu dinh dưỡng rất thích hợp với khả năng tiêu hóa của tôi lúc đó.

Mãi đến sau khi cắt chỉ tôi mới dám nói với Thế Phàm tôi bị bệnh phải làm tiểu phẫu, ở viện vài ngày, bây giờ khỏe rồi có thể ăn có thể uống. Thật lâu Thế Phàm không lên tiếng, chỉ cúi đầu, lúc ngẩng đầu hốc mắt đỏ hoe. Anh muốn nói gì nhưng ngẹn ngào mấy lần không xong: “Khả Nhi... tội cho em quá... là anh không chăm sóc tốt cho em... ban đầu... ban đầu không nên để em đi.”

Tôi đang chuẩn bị an ủi anh thì John bưng cháo bước vào, tôi không thể ngăn anh ta nhìn vào webcam, không thể làm gì ngoài giải thích với Thế Phàm anh ta là bạn tôi, lần này cũng nhờ anh ta chăm sóc tôi. John hào phóng say hello với Thế Phàm còn hỏi tôi có ăn ảnh hay không, tôi cười khổ. Đầu tiên Thế Phàm có chút kinh ngạc, nhưng anh rất nhanh khôi phục về tự nhiên, chân thành cảm tạ John đã chăm sóc tôi. John nói chúng tôi là bạn bè, giúp đỡ nhau là lẽ đương nhiên, CoCo (tên tiếng Anh của tôi) thường nhắc tới anh, xem qua màn hình anh cũng rất đẹp trai vân vân. Cuối cùng còn khéo léo nói các bạn cứ từ từ nói chuyện, nhắc tôi ăn cháo nhân lúc còn nóng rồi kịp thời tránh đi. Thế Phàm nói biết có người chăm sóc

em anh cũng nhẹ lòng hơn nhiều, còn bảo tôi không nên suy nghĩ nhiều yên tâm nghỉ ngơi, liên tục dặn dò không được ăn dầu mỡ, đừng thức đêm, uống nhiều nước hoa quả vân vân.

Người không thấy an tâm là tôi. Tôi cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng không thể nghĩ ra. Tôi tự nhủ với mình, John là bạn bè, bạn bè chăm sóc mình tôi phải biết ơn anh. Thế Phàm không phải người nhỏ mọn, anh chưa từng ghen bởi anh tin tưởng tôi.

Nhớ lúc lên đại học, bởi vì tôi có căn bản về múa nên được khoa cử tham gia cuộc thi khiêu vũ hữu nghị. Khi ấy tôi và bạn diễn tập luyện với nhau cả ngày, Thế Phàm cũng không nói gì, hôm thi còn đi cổ vũ cho tôi. Sau đó tôi kéo anh ra rừng cây nhỏ bên ngoài hóng mát, nghịch ngợm hỏi anh: Thế Phàm, cả ngày em dính lấy người khác, ôm ôm ấp ấp, anh có ăn dấm không?

Anh ra vẻ suy tư: “Ừ, ăn chứ. Anh rất hâm mộ anh ta có thể coi em là quả bóng cao su ném lên, rơi xuống, rồi lại ném ra chờ nó tự động nảy về chỗ cũ. Khả Nghi, mỗi lần em rơi xuống có đau không?”

Tôi cười to, đưa tay đánh anh: “Kỷ Thế Phàm, anh muốn chết à?”

Anh khẽ cười, kéo tay tôi: “Khả Nghi, em có thể ôm eo anh không?”

“Làm gì vậy?” Tôi vừa hỏi vừa thuận theo ôm lấy anh.

Đột nhiên anh vút nạng, ôm lấy tôi, nhẹ nhàng thì thầm bên tai tôi: “Đồng ý khiêu vũ cùng anh nhé, công chúa của anh?”

Từ xa vắng vắng vọng tới điệu nhạc Valse trong đại lễ đường, ánh trăng như nước chảy qua tán cây trong rừng đậu xuống vai anh, tựa vào lồng ngực ấm áp của Thế Phàm, tôi mỉm cười nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cử động theo điệu nhạc, khoảnh khắc ấy thật đẹp biết bao. Hạnh phúc nồng nàn tựa như thủy triều quét qua từng tấc da thịt, từng lỗ chân lông tôi, tôi mê mẩn trong đó, hi vọng giờ khắc ấy sẽ trở thành vĩnh hằng.

“Có được không, Khả Nghi?”

Tôi càng dùng sức ôm anh: “Vâng, em rất vui lòng.”

Rất lâu sau, tôi ngẩng đầu, mắt sáng lên nhìn anh: “Có một động tác có độ khó cực cao, chỉ khi anh làm bạn nhảy của em mới thực hiện được.”

“Là gì vậy?”

“Hôn em.”

Đúng vậy, chúng tôi ở bên nhau bốn năm, trải qua biết bao nhiêu chuyện, tôi rất hiểu anh, Thế Phàm không phải một người đàn ông hẹp hòi. Nhưng sau chuyện đó, tôi còn kể cho anh rất nhiều chuyện về con người hoàn cảnh của John, chúng tôi quen biết thế nào, thường cùng nhau làm những gì. Ngoài John, tôi còn một số bạn bè khác. Thế Phàm kiên nhẫn nghe tôi lải nhải, nét mặt giống hệt như trước kia tôi lải nhải về chuyện trong kí túc. Dần dần tôi yên tâm. John cũng vẫn như bình thường rủ bạn bè cùng đi dã ngoại, ra biển chơi, thỉnh thoảng đến chỗ tôi khoe tài nấu cơm kiểu Trung. Trước kia tôi không thường nói đến những chuyện đó, nhưng bây giờ tôi không nói sẽ có cảm giác mình đang giấu giếm điều gì, nên có việc gì hay hoạt động nào tôi cũng sẽ tự động nói với Thế Phàm.

Chết người nhất chính là tự tôi không nhận thấy được, John- cái tên này xuất hiện quá thường xuyên trong cuộc trò chuyện của tôi và Thế Phàm.

Nghỉ hè năm nay tôi không về nước vì bố mẹ tôi đến. Mặc dù Thế Phàm có che giấu thế nào, tôi vẫn thấy sự thất vọng của anh. Tôi có thể hiểu được, ngày nào chúng tôi cũng đếm ngược ngày tôi về nước, mất thấy từ số hàng trăm đến hàng chục, sắp thành số hàng đơn vị đột nhiên lại biến thành mấy trăm, sao không khiến người ta tuyệt vọng cho được.

Lòng tôi như dao cắt, nhưng không thể không để bố mẹ đến thăm, tôi không còn là cô nữ sinh bốc đồng, tôi biết cái gì gọi là bất đắc dĩ...

Tôi không thể làm ra vẻ không thấy gương mặt bố mẹ sáng bừng khi nhìn thấy John, lời nói của bố mẹ không hề giấu giếm sự yêu thích đối với anh ta. Tôi vì Thế Phàm mà cảm thấy tức giận bất bình. Mượn lí do cảm ơn, ba ngày hai bữa bố mẹ tôi lại mời John đến, cơm nước xong lại viện cớ trốn đi để “tạo cơ hội”

cho hai chúng tôi, tôi chỉ có thể xin lỗi John. John hỏi sao phải xin lỗi? Tôi nói cái này cái này...bố mẹ tôi... John nói anh rất vui được làm khách nhà em, cũng rất vui thấy bố mẹ em hiểu, ở cùng em anh cũng rất vui vì anh vẫn luôn thích em.

Tôi như bị sét đánh trúng, sau đó nhảy dựng lên nói, chúng ta đã nói là bạn bè, sao anh có thể nói không giữ lời? Em có bạn trai rồi, anh cũng biết mà!

John rất bình tĩnh trả lời tôi, chúng ta đúng là bạn bè, chẳng có gì mâu thuẫn với việc anh thích em. Em có bạn trai, nhưng bạn trai em không ở đây, hai người không ở bên nhau có thể có bao nhiêu tình cảm chứ, bạn trai em chỉ tồn tại trong máy tính, không hiện diện trong cuộc sống thực tế của em.

Tôi yếu ớt khoát tay, trở về phòng, đóng cửa cái Rằm.

Một thời gian rất lâu John không xuất hiện ở nhà tôi nữa. Ngược lại để trả thù, tôi giả vờ hẹn hò với nhiều người, khiêu chiến ranh giới chịu đựng cuối cùng của bố mẹ tôi, thật rất muốn biết hạng người nào mà họ còn khó chấp nhận hơn Thế Phàm. Đầu tiên là tóc vàng mũi lỗ, sau đó là người nồng nặc mùi cà ri, cuối cùng là người da đen, cuối cùng mẹ tôi không chịu nổi, tưởng sắp phát bệnh tim, tôi mới dừng lại.

12. Chương 12: Nhập Cư

Sau khi tiễn bố mẹ về, tôi bước vào năm cuối. Tôi muốn dùng một năm tới chuẩn bị viết cuốn luận văn dày như từ điển của mình. Tôi không ngừng kể với Thế Phàm, luận văn đã viết đến đâu, hoàn thành được bao nhiêu chữ, đến khi xấp giấy dày chừng này chúng ta có thể đoàn tụ. Thế Phàm cũng không ngừng mang đến những tin tức phấn chấn lòng người: công ty đã mở rộng, lại nhận được hợp đồng lớn, đợi tôi trở về nhà sẽ tu sửa thể nào, mất bà nội sau khi phẫu thuật đã tốt hơn nhiều, A Cường đã lấy được bằng đại học, cuối cùng còn có 1 tin khiến tôi rất cảm, cười muốn ngã ra: A Cường và lão Lục của chúng tôi yêu nhau. Oh my God!

Bận rộn quay cuồng, một năm qua đi rất nhanh. Đúng ngày tôi định lên máy bay thì nhận được điện thoại: John bị tai nạn xe được đưa vào bệnh viện. Lòng như lửa đốt tôi vội chạy đến viện, chờ ngoài ICU cả đêm, hôm sau bác sỹ nói với tôi anh đã qua giai đoạn nguy hiểm, bởi vì anh khỏe như trâu. Tôi đến phòng bệnh thăm anh, anh mỉm cười với tôi, nói Hi, tôi cầm tay anh nói Hi, anh nói nếu anh không chết vậy có câu này nhất định phải nói với em, anh yêu em.

Gần như cùng lúc đó, nhờ lời giới thiệu của giáo sư, tôi được lời mời của một công ty lớn, không thể không nói đây là một công việc hấp dẫn khiến người ta phải cân nhắc. Chú tôi kể với bố mẹ tôi, họ lại sang lần nữa, khuyên tôi nhận lời mời, với bốn lí do: một là tôi lập tức có thể xin nhập cư, hai là nửa năm sau công ty phái tôi đến Trung Quốc, ba là dù sao bây giờ tôi cũng chưa về ngay được, bởi vì John vẫn chưa hồi phục, bỏ lại bạn bè quá bất nghĩa, bốn là không phải chỉ nửa năm sao, ba năm hai người còn đợi được, hưởng chỉ có nửa năm!

Đột nhiên xảy ra quá nhiều chuyện, tôi luống cuống không biết phải làm sao. Tôi vô cùng bối rối, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện định cư ở đây, mặc dù ba năm qua cái từ này vẫn luôn tồn tại trong cuộc sống của tôi và người thân. Tôi hỏi ý kiến Thế Phàm, anh để tôi tự quyết định. Tôi giãy dụa do dự rất lâu đến khi Thế Phàm nói: nếu em muốn ở lại, anh có thể đợi. Bởi vậy tôi quyết định ở lại.

Trong khoảng thời gian này ngày nào tôi cũng như sống trong sương mù. Tôi đã gặp bố mẹ John, một tháng sau, John xuất viện, bố mẹ anh mời tôi và cả nhà ăn cơm để cảm ơn, điều tồi tệ nhất là chẳng biết từ lúc nào tất cả mọi người đều cho rằng tôi và John là một đôi. Tôi hồ đồ không hiểu chuyện đã xảy ra từ khi nào, nhưng đúng là nó đã xảy ra. Giống như có một cánh tay vô hình đẩy tôi về phía trước, tôi muốn lớn tiếng hô ngừng nhưng không dừng lại được.

Những chuyện xảy ra về sau càng khiến tôi hoài nghi liệu tất cả có phải chỉ là một giấc mơ hay không.

Ba tháng sau, bố mẹ tôi về nước.

Nửa năm sau, bởi chưa nhận được thẻ xanh của cục nhập cư, tôi không thể không nói với Thế Phàm xin anh chờ thêm hai tháng nữa.

Tám tháng sau, hồ sơ của tôi được phê duyệt. Nhưng đúng lúc đó, công ty thông báo muốn trì hoãn quyết định cử tôi về nước, thời gian cụ thể chưa quyết định. Tôi hoài nghi liệu có phải ông Trời đang trêu đùa tôi không, tôi không biết nên nói gì, càng không biết làm thế nào đối mặt Thế Phàm nói xin lỗi, em lại không về được, anh chờ em thêm một thời gian nữa. Tôi còn bắt anh phải đợi đến khi nào đây. Trong mâu thuẫn cực độ, tôi tránh liên lạc với anh một thời gian dài.

Đến lúc tôi lấy được can đảm để nói với anh lần nữa tôi tạm thời không về được, nét mặt Thế Phàm vô cùng bình tĩnh, giống như đã dự đoán được trước. Anh an ủi tôi, nói không sao cả.

Bố mẹ John mời tôi đến biệt thự nghỉ mát trên đảo của họ. Đến khi tôi trở lại, tôi không sao liên lạc được với Thế Phàm nữa. Anh không online, không trả lời email, gọi điện thì tắt máy, gọi đến công ty người ta nói đã đổi số, gọi điện đến nhà người ta nói nhà đã đổi chủ. Tôi gọi lão Đại, đồng nghiệp nói cô ấy đã ra nước ngoài tu nghiệp. Tôi lại tìm A Cường và lão Lục, số của họ đều đã đổi.

Tôi sắp phát điên, một năm nay kể từ khi tôi tốt nghiệp đã xảy ra những chuyện gì, tại sao đột nhiên tôi không thể liên hệ với bất cứ người bạn nào của mình. Tôi cứ ngỡ họ luôn ở đó, giống như Thế Phàm, bất cứ khi nào tôi muốn tìm đều có thể tìm được. Bởi lẽ người thay đổi sẽ luôn chỉ có tôi mà thôi. Tôi lập tức đặt vé máy bay, tôi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đúng lúc đó, tôi nhận được thư của lão Đại, cô ấy nói Thế Phàm kết hôn, cô dâu là A Lan!

Cái gì gọi là tiếng sét giữa trời quang? Hai mắt tôi tối sầm, dùng tất cả sức lực còn lại viết một lá thư thật dài, hỏi thế giới này cuối cùng bị làm sao thế?

Mười ngày sau tôi nhận được hồi đáp, trong thư lão Đại nói chuyện gì đã xảy ra ư, cậu nên hỏi bản thân mình đi!

Vốn dĩ đám cưới này phải là của Thế Phàm và cậu, xin hỏi cậu đang ở đâu?

Bao lâu rồi cậu không liên lạc với bạn bè chúng tớ?

Một năm qua cậu nói chuyện với Thế Phàm được mấy lần?

Trong vài lần hiếm hoi đó, ngoài kể lể những nỗi khó khăn bất đắc dĩ của cậu, cậu có từng hỏi về cuộc sống và tình trạng của người khác ra sao không?

Thờ ơ với bạn bè thì cũng thôi đi, vậy cậu có từng hỏi Thế Phàm hiện giờ như thế nào không?

Khả Nghi, tớ từng nghĩ cậu trưởng thành, biết quan tâm đến người khác, biết nhìn nhận vấn đề từ góc độ của người khác.

Nhưng tớ đã lầm rồi, vào thời điểm mấu chốt nhất, người đầu tiên cậu nghĩ đến là bản thân mình! Cậu cho rằng cuộc sống của người khác đều đi theo quỹ đạo êm ru, chỉ mình cuộc sống của cậu rối bòng bong nên cậu không cần ngẩng đầu lên xem xung quanh đang xảy ra chuyện gì! Tại sao cậu cho rằng, khi cậu không ở đây, cuộc sống sẽ không có gì thay đổi!

Khả Nghi, rất nhiều chuyện đã xảy ra, bây giờ có truy xét cũng không còn ý nghĩa, giống như chuyện Thế Phàm kết hôn đã thành sự thật, cậu hãy đối mặt đi!

Thôi, thư đã dài, tha lỗi cho tớ đã mất bình tĩnh.

Bất kể thế nào, tớ cũng chân thành mong Thế Phàm được hạnh phúc, bởi anh ấy đã chịu quá nhiều bất hạnh.

Cũng như tớ hi vọng cậu sẽ được hạnh phúc, bởi tớ biết cậu là một cô gái tốt.

13. Chương 13: Chân Tướng

Đi kèm bức thư còn một bưu kiện, bên trong có ảnh chụp đám cưới, tôi không có can đảm mở ra.

Thế giới này lại có chuyện nực cười đến thế ư, lời thề của Thế Phàm phẳng phất như mới ngày hôm qua, anh nói sẽ mãi mãi đợi tôi. Mãi mãi! Mãi mãi cũng có thời hạn ư, hơn nữa chỉ có 4 năm ngắn ngủi?

Đúng vậy, một năm nay hẳn đã xảy ra rất nhiều chuyện, tôi đã trì hoãn ngày về vô số lần, nhưng lòng tôi không hề thay đổi, không hề! Người thay lòng là Thế Phàm, anh đã lừa tôi, lấy người phụ nữ khác!

Tức giận, hận thù, đau đớn, nhục nhã giống như một cây đuốc cháy rừng rực trong lòng tôi.

“Tôi muốn đi tìm anh ấy, muốn giết chết anh ấy, muốn hỏi anh ấy tại sao lại phản bội tôi!”

John cảm thấy tôi không nói lý: “Khả Nghi, hai người đã xa cách bốn năm. Bốn năm có thể xảy ra rất nhiều chuyện, anh cảm thấy cái này không thể gọi là phản bội được, hai người không ở bên nhau, đều có quyền lựa chọn lại. Thẳng thắn mà nói, anh không thể tưởng tượng ra hai người không ở bên nhau mấy năm liền còn có tình cảm gì với nhau, mà đã không có tình cảm tại sao còn không chia tay? Hơn nữa bây giờ em về còn có ý nghĩa gì, chẳng lẽ tham gia lễ cưới của anh ta? Còn công việc của em phải làm sao bây giờ, bỏ dở nửa chừng như vậy em không thấy đáng tiếc ư? Sự nghiệp là một nửa cuộc sống, em muốn vứt bỏ hết ư?”

Tôi òa khóc, tôi không cần cũng không muốn giải thích với John, bởi tư duy của anh sẽ không bao giờ hiểu được tình cảm giữa tôi và Thế Phàm. Tôi ốm nặng một thời gian, trong lúc đó ngày nào tôi đều nằm mơ thấy mình lạc lối trong hẻm nhỏ quanh co, mơ thấy ngôi nhà cũ trên những bậc thang thật cao, và tôi cố gắng thế nào cũng không trèo lên được bậc thang đó.

Ba tháng sau hồi phục, tôi lại hủy vé bay về. Có một câu John nói rất đúng, tôi về còn có ý nghĩa gì, tham gia lễ cưới của anh hay muốn người ta ly hôn? Không còn tình yêu, chẳng lẽ đến sự nghiệp tôi cũng không cần nữa? Vậy thì tôi còn có cái gì đây!

John nói, vết thương của em cần thời gian lành lại, khi nào em chuẩn bị xong hãy nói với anh.

Một năm sau, tôi trở thành đại diện chi nhánh công ty tại Trung Quốc, trở lại thành phố ấy.

Đứng trong sân bay, dường như tôi lại thấy cô bé Phương Khả Nghi khóc đòi chết đòi sống năm năm về trước, ai có thể ngờ, bốn năm, tôi lại có thể không bước chân quay về suốt bốn năm* rờn rã, tự tôi còn không thể tin.

*: kì nghỉ hè năm thứ nhất KN đã về thăm nhà.

Tôi không ở nhà mà tự thuê một căn phòng. Tôi đã quen độc lập.

Công việc vô cùng bận bịu, mỗi khi về đến nhà tôi mệt đến nỗi lăn ra ngủ luôn. John thường gọi điện hỏi tôi có quen không, tôi nói tôi từ nơi này mà lớn lên đấy nhé.

Thế giới đôi khi thật nhỏ, ở viện nghiên cứu tự động hóa tôi gặp lão Đại.

Ngồi trong quán cafe, tôi nhìn lão Đại, hỏi kết hôn rồi chứ? Sinh con rồi. Cô ấy cười. Đúng vậy, vừa sinh con gái mấy tháng trước. Lão Lục thế nào, tôi hỏi.

Cậu ấy và A Cường mới cưới, à, vừa tháng trước. Thời điểm khó khăn nhất đã qua, bây giờ có nhà có xe, hai người sống cũng tốt lắm.

Khó khăn, lúc nào nhỉ, là khoảng thời gian tớ không thể tìm được bọn họ ư?

Lão Đại nhìn tôi, đúng thế. Một năm ấy, có một khoản vốn lớn bị phong tỏa vì vấn đề pháp lý, A Cường và lão Lục phải đến tận Quảng Châu liên hệ luật sư đi kiện, cậu tìm họ vừa lúc họ không ở đây.

Lòng tôi trầm xuống, còn có gì tớ không biết nữa?

Lão Đại suy nghĩ một lát, cười khổ: bây giờ mới hỏi thì còn có ý nghĩa gì?

Có ý nghĩa với tớ, van xin cậu.

Năm đó xảy ra rất nhiều chuyện, bà nội Thế Phàm qua đời, rất đột ngột, đến bệnh viện thì không còn kịp nữa. Sau đám tang, Thế Phàm bị bệnh viêm khớp, không thể động đậy đi lại được, mấy tháng không xuống giường. Tiếp đó bố mẹ cậu đến tìm anh ấy, không biết đã nói những chuyện gì. Rồi lại thêm vấn đề tài chính của công ty. Thế Phàm bán nhà, công ty chuyển đi, vượt qua thời kỳ khó khăn nhất. Những chuyện về sau cậu đều biết rồi.

Bà nội đã qua đời? Đầu tôi tựa như bị một cây gậy bổ xuống, chấn động đến mức không cảm thấy đau. Từng lời từng chữ sau đó rơi vào tai tôi, cả người như chết lặng, không hiểu những chữ đó có nghĩa là gì.

Sau đó thì sao, tôi hỏi.

Hiện tại công ty đang hoạt động rất tốt, năm ngoái Thế Phàm và Tiểu Lan có con, đáng tiếc chưa được mấy tháng lại sảy. Bây giờ Tiểu Lan lại có mang.

Sau đó, tôi lại hỏi.

Không có sau đó. Khả Nghi, cậu khỏe đấy chứ? Sắc mặt cậu rất xấu.

Tớ không sao. Tại sao nhiều chuyện xảy ra như thế anh ấy không nói cho tớ biết?

Chuyện bà nội qua đời, anh ấy vốn cũng muốn nói với cậu. Nhưng khoảng thời gian đó cậu có vẻ bận bịu công việc, anh ấy cũng sút đầu mề trán, rồi cậu còn nói không có thời gian về, kết quả là... Thôi, Khả Nghi, chuyện đã qua rồi, trước kia thái độ của tớ cũng có chút cực đoan. Quên đi, con người bao giờ cũng phải nhìn về phía trước.

Tôi biết.

Cậu và John vẫn tốt đấy chứ? Đã định kết hôn chưa?

Lão Đại ý thức được mình đã nói sai cái gì, nói quanh co hình như đã từng nghe Thế Phàm đề cập đến.

Tôi không hỏi nữa, chỉ cảm thấy đầu văng vất quay cuồng.

Tôi xin nghỉ hai ngày, giam mình ở nhà. Tôi cần thời gian để tiêu hóa mấy câu nói ngắn ngủi của cô ấy.

Mấy hôm sau tôi về nhà ăn cơm, lúc đang ăn tôi giả vờ vô tình hỏi bố mẹ có phải đã từng đến tìm Thế Phàm không? Đã nói chuyện gì? Hai người có vẻ rất lo lắng, nói không nói chuyện gì cả.

Tôi nói con với John vẫn luôn là bạn, lão Đại không vô cớ hỏi con có định kết hôn với anh ấy hay không? Người biết John chỉ có Thế Phàm, anh ấy tuyệt đối không phải loại người vô đoán rồi lại loan truyền suy đoán của mình bừa bãi.

Tôi nói không phải con muốn lật lại chuyện cũ, bây giờ người ta có gia đình để huê hạnh phúc, con tội gì đi chia rẽ gia đình người ta, con chỉ muốn biết rõ ngọn nguồn. Con biết bố mẹ làm gì cũng đều là vì con.

Họ nói, Thế Phàm là đứa bé tốt, nhưng không may mắn. Họ cũng rất thương anh, nhưng càng không nỡ để tôi theo anh chịu khổ cả đời. Bệnh viêm khớp không chữa được, mà anh chỉ còn một chân. Vì tôi, họ đành nhẫn tâm kể cho anh biết John xuất sắc thế nào, thích tôi nhiều thế nào, nói mặc dù tôi đang ở bên anh ta rất vui vẻ nhưng vẫn không quên được Thế Phàm. Vì vậy, họ hi vọng Thế Phàm có thể chủ động rút lui, thành toàn cho tôi và John.

Chỉ vậy thôi?

Chỉ có vậy?

Ồ, vậy được rồi, ăn cơm thôi. Không sao.

Tôi không tin, tôi vẫn không thể tin chỉ vì mấy câu nói mà Thế Phàm phản bội tình cảm bao năm qua của tôi dành cho anh, lựa chọn rút lui rồi cùng A Lan kết hôn? Tôi rất muốn rất muốn đứng trước mặt Thế Phàm, nghe anh chính miệng nói với tôi, tại sao bà nội qua đời anh cũng không báo cho tôi, tại sao anh không khỏe cũng không nói với tôi, tại sao xảy ra bao nhiêu chuyện anh đều không nói cho tôi biết, tại sao tại sao, trời ơi, vì sao anh có thể bỏ rơi tôi?

Tôi hận, tôi giận dữ, tôi hối hận, trong đầu tôi mỗi ngày chỉ có hai chữ: tại sao?

Cuối cùng tôi bất chấp tất cả chạy đi tìm anh. Không thấy anh, chỉ thấy xa xa A Lan đang ôm bụng khệ nệ. Trong giây phút đó, tất cả dũng khí của tôi đều biến mất. Cuối cùng tôi cũng hiểu, bất cứ đáp án nào cũng đã là quá muộn.

Một ngày, đột nhiên lão Lục đến tìm tôi. Đứng trong phòng làm việc xa hoa của tôi, lão Lục nở nụ cười khiến tôi lạnh ngắt.

Tớ biết cậu nghĩ không thông, cô ấy nói, thật ra tớ cũng nghĩ không thông. Đáng tiếc, chúng ta không nghĩ thông là một chuyện. Điều cậu nghĩ không thông là tại sao Thế Phàm lại bỏ rơi cậu? Bởi trong thâm tâm cậu tin tưởng Thế Phàm còn hơn là tin tưởng bản thân mình. Còn tớ nghĩ không ra, tại sao hết lần này đến lần khác cậu lại trì hoãn ngày về, lại đi một hơi bốn năm không trở lại. Tớ nghĩ không ra, cậu trông như một người vô tư trong sáng lương thiện, nhưng làm thế nào một người vô tư trong sáng lương thiện lại có thể tàn nhẫn như thế? Bốn năm, trong lúc cậu và anh chàng đẹp trai rạng rỡ này du sơn ngoạn thủy, cậu có từng nghĩ Thế Phàm đã trải qua những chuyện thống khổ đến thế nào không?

Cô ấy lấy từ trong túi ra một xấp ảnh ném vào mặt tôi, trong ảnh John ôm tôi, hai người nở nụ cười sáng lạn hơn ánh mặt trời. Bức ảnh tiếp đó, John, bố mẹ John, còn có tôi mặc lễ phục và bố mẹ tôi đang vui vẻ ăn cơm. Tôi không có dũng khí xem tiếp, những bức ảnh đó là thật, người cười đến ngây thơ vô tội đó là tôi, thậm chí, ban đầu tự tôi xem những bức ảnh này cũng không cảm thấy có gì không ổn, mà hôm nay, tôi lại cảm thấy nụ cười đó quá chói mắt.

Đây là những bức ảnh bố mẹ cậu đưa cho Thế Phàm, để chứng minh cậu và John hợp nhau đến thế nào. Các cậu mới là người cùng một thế giới, mà cậu và Thế Phàm mới là hai đường thẳng song song không nên gặp nhau. Cậu là nữ thực sỹ trẻ trung xinh đẹp, sắp có giấy phép nhập cư, có một công việc bao người ao ước, đi xe bốn bánh ở khu nhà cao cấp, ra vào xã hội thượng lưu, bên cạnh còn có một người đàn ông thành đạt xuất thân cao quý, có thể cậu chưa thay lòng, nhưng cậu còn cần Thế Phàm ư? Anh ấy còn có thể cảm thấy mình được cần đến ư? Lúc cậu tỏa sáng rực rỡ nhất, anh ấy lại bị những chuyện tồi tệ dồn dập tấn công suýt chút nữa không gượng dậy được. Mất đi những người thân nhất, nhà cũng bị bán, tâm huyết bao năm có nguy cơ đổ xuống sông xuống biển, cậu muốn dùng bao nhiêu thành công để tôn lên sự thảm hại của anh ấy? Có lẽ những bức ảnh này chẳng nói lên điều gì, nhưng cậu bảo anh ấy dựa vào cái gì mà muốn cậu, dựa vào cái gì bảo cậu quay về, dựa vào cái gì mà không buông tha cho cậu? Hai người yêu nhau, là phải cần nhau. Nhưng cậu không ngừng đem đến cho anh ấy cảm giác cậu không cần anh ấy. Đến khi anh ấy cần cậu nhất, cậu lại ném vấn đề khó khăn cho anh ấy, cứ do dự lần nữa. Cậu biết rõ hơn ai hết tính cách của Thế Phàm, anh ấy sẽ ném vấn đề khó khăn lại cho cậu ư? Mà cho dù anh ấy nói với cậu, cậu tự hỏi lòng mình xem, cậu nhất định sẽ trở về ư?

Thế nên, Phương Khả Nghi, đừng nói cậu không hề biết chuyện gì đã xảy ra, đó không phải là lí do! Nếu như cậu còn yêu anh ấy như trước đây, cậu sẽ không đợi đến ngày hôm nay mới trở về!

Bây giờ cậu đã nghĩ thông chưa? Nghĩ thông rồi thì tiếp tục cuộc sống cao quý của cậu, quên hết quá khứ đi. Cậu không thể đem lại cho Thế Phàm hạnh phúc, ít nhất hãy cho anh ấy một chút bình yên.

Từ hôm đó tôi mất ngủ. Lời lão Lục không ngừng vang vọng bên tai tôi: hết lần này đến lần khác cậu ném vấn đề khó khăn cho anh ấy, do dự lần nữa. Phương Khả Nghi, đừng nói cậu không hề biết chuyện gì đã xảy ra, đó không phải là lí do! Nếu như cậu còn yêu anh ấy như trước đây, cậu sẽ không đợi đến ngày hôm nay mới trở về!

14. Chương 14: Khoảng Cách Xa Nhất Trên Thế Giới

Cuối tuần tôi về nhà ăn cơm như thường lệ. Mẹ hàm súc hỏi tôi, đã gặp Thế Phàm chưa, tôi nói chưa. Mẹ nhìn tôi với vẻ mặt phức tạp, muốn nói lại thôi. Tôi biết bà rất khó chịu, nháy mắt con gái đã 28, không có bạn trai chính thức, không có dự định kết hôn, họ hằn sứt ruột lắm, nhưng chỉ để trong lòng, trước giờ họ vẫn không dám nói gì trước mặt tôi. Tôi có thể oán hận họ ư? Tôi không có tư cách. Anh là thật, nụ cười

rực rỡ mà trước kia chỉ xuất hiện trước mặt Thế Phàm – đích thực đã nở trên khóe miệng tôi, người khiến Thế Phàm thương tâm tuyệt vọng là tôi, không phải là bố mẹ.

Vậy thì, tôi vô tội ư? Vì bố mẹ vì quốc tịch vì công việc, thậm chí vì một người đàn ông khác, dường như tôi luôn có rất nhiều lí do để bắt người mình yêu thương nhất đợi chờ trong đau khổ. Thử hỏi một người phụ nữ vô tội sẽ cho người đàn ông mà cô ta yêu thương nhất đòn đả kích trí mạng ư? Ngoài khinh bỉ, tôi chẳng còn lời nào để nói với mình.

Mỗi ngày tôi đi lại giữa thành phố này, từ công ty đến ngôi nhà đang thuê rồi nhà bố mẹ. Chỉ trước mặt người khác trên mặt tôi mới lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, quay đi, tôi chỉ thấy mình trống rỗng chết lặng. Không dám gặp bạn bè, không dám đến những chốn cũ, tôi cố gây tê trái tim mình, không để nó đau đớn.

Cuối năm tôi cần về công ty báo cáo công việc. Xe công ty đã đưa đi bảo trì nên tôi quyết định ngồi xe bus đi làm mấy ngày. Nghĩ cũng buồn cười, đã lâu lắm rồi tôi chưa ngồi xe bus ở thành phố này.

Có một hôm trên xe bus sau khi tan làm, một người thanh niên chống nạng bước lên. Anh ta chỉ còn một chân, chân còn lại chỉ có ống quần trống không. Rất đông người chen lấn lên xe, một mình anh lặng lẽ đứng sau cùng, đợi người khác lên hết anh mới một tay bám vào xe một tay chống nạng cố hết sức rướn người về phía trước để đặt cái chân duy nhất lên bậc thang lên xe.

Người tài xế có lẽ tâm trạng đang không tốt, bất mãn vì anh làm mất thời gian nên không đợi anh đứng vững đã đóng cửa khởi động. Anh nghiêng ngả không đứng vững, may phía sau lưng là cửa, người đứng trên xe lại đông nên mới không ngã.

Tôi không đành lòng bèn đỡ anh đến chỗ tôi ngồi, nhường ghế cho anh, anh đỏ mặt nói cảm ơn. Tôi và anh cùng xuống xe, thậm chí vừa bước xuống xe buýt đã tăng tốc lao đi, nếu không phải tôi kịp đỡ lấy anh, hẳn anh đã ngã rất đau.

Anh không oán trách, ngược lại tôi tức giận bất bình, người tài xế này thật quá đáng. Tôi nói lần sau anh phải để ý nhé, anh đi một mình vào giờ cao điểm thế này không an toàn đâu. Anh gật đầu cảm ơn rồi lặng lẽ bước đi.

Trên đường về nhà, tôi thấy khổ sở vô cùng. Dáng vẻ đượm buồn của người thanh niên đó khiến lòng tôi nhói đau, tôi không khỏi nghĩ đến Thế Phàm. Tôi rời xa anh năm năm, năm năm nay một mình anh cô đơn trong thành phố này vất vả biết chừng nào. Anh đã chịu bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu lần bị ầm ỨC như vậy, tôi không dám tưởng tượng nữa...

Rốt cuộc tôi quyết định đến nhìn Thế Phàm một lần, chỉ cần liếc mắt từ xa là tốt rồi, biết anh đang sống tốt tôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Buổi sáng trước chín giờ, tôi đến bãi đỗ xe phía dưới tòa nhà công ty anh, ngồi trong xe chờ. Lúc vừa thấy anh từ trong xe bước ra, tất cả máu đều dồn lên mặt tôi, tôi nghe tiếng tim mình đập vang, lồng ngực nén chặt không cách nào thở được. Vẫn là hình dáng cao gầy trong kí ức nhưng gương mặt anh tuần đã thêm mấy phần già dặn tang thương. Anh chống nạng bước thật chậm. Lúc đang đợi thang máy anh đột ngột ngoảnh đầu nhìn về phía sau một lát, dù biết anh không thể nhìn thấy tôi nhưng tôi vẫn hồi hộp đến quên thở. Thế rồi anh vào thang máy, biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

Tôi ngồi trong bãi đỗ xe rất lâu, mãi đến khi tay không còn run nữa, tôi quyết định về thăm ngôi nhà cũ một lần, bây giờ chỗ nào cũng di dời dỡ bỏ, tôi sợ lần sau trở lại sẽ không còn thấy được.

Con hẻm nhỏ quanh co đã biến mất, xung quanh đều là những đồng đồ nát. May mắn thay ngôi nhà cũ trên bậc thềm cao cao vẫn còn nguyên. Tôi ngược lên nhìn nó, từng chuyện từng chuyện cũ lại hiện lên trước mắt, tôi sống động cảm thấy mình đang khôi phục trí giác, lòng lại chảy máu, cuối cùng không khống chế được tôi ngồi xuống bậc thềm bật khóc to.

Tôi khóc thật lâu, mãi đến khi từ giữa đôi đầu gối đang run lên lầy lầy tôi thấy một đôi chân đàn ông và hai đầu gối kim loại. Ngay lúc đó tôi giống bị bị đứng hình, chỉ nhìn chằm chằm chân anh mà không dám ngẩng lên nhìn mặt anh.

“Khả Nghi, em có hận anh không?”

Tôi lắc đầu. Tôi từng hận anh, nhưng bây giờ tôi càng hận bản thân mình hơn.

“Vậy em... đứng lên... để anh nhìn em một cái.”

Tôi từ từ đứng dậy, nhìn đến lồng ngực tôi quen, ngửi thấy mùi hương tôi biết, cuối cùng là gương mặt thân thuộc ấy. Chúng tôi bốn mắt nhìn nhau, không ôm không hôn, thậm chí nước mắt cũng không còn, chúng tôi chỉ nhìn nhau như thế. Năm năm qua chúng tôi chưa từng đứng gần nhau giống như mười lăm phút đó, vậy mà tôi cảm thấy chưa bao giờ xa đến như vậy, thật xa... Trời mới biết, trời mới biết tôi tưởng niệm lồng ngực của anh đến thế nào, trong lòng tôi đã gào thét một vạn lần: Thế Phàm xin anh cho em đến bên cạnh anh... nhưng trong đầu giọng lão Lục lại hết lần này đến lần khác vang lên: cậu không thể mang đến hạnh phúc cho anh ấy, chỉ ít xin hãy cho anh ấy một chút bình yên.

Tôi không thể nào tiếp tục nhìn anh như thế, vội nói gấp lại sau nhé, rồi lướt qua bên cạnh anh, anh vẫn không nhúc nhích nhẹ nhàng nói hai chữ: “Gấp lại.”

Cho tới nay, tôi vẫn đều trốn tránh, tôi không dám gặp anh, như vậy tôi mới có thể gạt bản thân mình người anh thích nhất là tôi. Mãi đến hôm nay, nhìn thấy anh, trở mắt nhìn anh đứng trước mặt tôi, tôi mới hiểu mình đã mất đi anh mãi mãi... Đã mất.

Đêm hôm đó, tôi mơ thấy Thế Phàm, mơ thấy anh đứng trên bậc thềm cao cao dịu dàng cười với tôi, lớn tiếng gọi tôi “Khả Nhi”. Lúc tỉnh dậy, nước mắt tôi đã đầm gối. Liệu tôi có thể không tỉnh lại được không, lớn thế này đây là lần đầu tiên tôi nghĩ đến cái chết. Thậm chí lúc biết tin Thế Phàm kết hôn cũng chưa từng, khi ấy tôi chỉ hận, nhưng hôm nay, tôi hi vọng mình vĩnh viễn không tỉnh lại nữa – làm sao tôi có thể đối mặt với thế giới đã mất đi Thế Phàm. Trong đêm khuya tĩnh lặng, dường như có ai cầm dao từng nhát lại từng nhát dùng sức đâm thẳng vào lòng tôi không biết mệt, đâm vào thật mạnh, rồi lại tàn nhẫn từ từ rút ra, tôi thống khổ co người lại, nép chặt vào mép giường, tuyệt vọng thét lên với bóng đêm: “Thế Phàm, cầu xin anh, đừng rời bỏ em, cầu xin anh, em yêu anh, cầu xin anh, cho em một cơ hội nữa”... Nước mắt chảy vào miệng, chỉ có vị mặn khổ sở và mùi tanh...

Trước khi đi, tôi về nhà ăn cơm. Dưới ánh đèn, tôi đột nhiên cảm thấy hai năm qua bố mẹ đã già đi rất nhiều. Vì tôi họ đã tan nát trái tim, tôi lại ngày càng xa cách họ, thậm chí thăm hỏi cũng rất ít, thật là một đứa con gái bất hiếu.

Đúng vậy, cuộc sống phải tiếp tục, tôi nhất định phải quên quá khứ, phải trả cho Thế Phàm cuộc sống bình lặng, cũng phải cho bố mẹ một câu trả lời thỏa đáng. Tôi nói với họ, lần này trở về tôi sẽ thử chấp nhận John bởi anh cũng là một người rất tốt. Trong lòng tôi thầm tự nhủ, nếu không phải là Thế Phàm, những người khác cũng đâu có gì khác biệt.

Tạm biệt nhé, Thế Phàm.

15. Chương 15: Khả Nghi Và Coco

John đến sân bay đón tôi. Đầu tiên là một tiếng huýt sáo thật dài, rồi một cái ôm thật chặt, tiếp nữa một tay nhấc bổng tôi lên xoay một vòng: “Coco thân yêu, Sweetheart của anh, cuối cùng em cũng trở về, anh nhớ em quá đi thôi!” Tôi mỉm cười. Không bao giờ kém phô trương, đây chính là John. Còn Thế Phàm thì sao? Hàm súc mà nội liễm, anh sẽ ôm tôi thật chặt, thì thầm bên tai tôi: “Khả Nhi của anh, em đã về.”

Buổi tối, tôi và John uống bia trong vườn hoa. Tôi chỉ mặc áo lót quần đùi, vừa uống rượu vừa lắc lư theo nhạc. John nhìn tôi nói: “Coco, em quá sexy, quá đẹp, năng ly, cheers!” John chưa từng keo kiệt lời khen với tôi, cho dù có lúc tôi chẳng cảm thấy mình đẹp chút nào, người nước ngoài phải chẳng đều như vậy, tôi nghe nhiều cũng thành quen. Nếu Thế Phàm thấy tôi thế này anh sẽ nói gì nhỉ, cau mày: “Khả Nghi, em không thấy em mặc quá ít à, đừng uống nữa!”

John đưa tôi đi đưa xe. Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên, đầu tôi vẫn như muốn nứt ra vì tiếng gầm rú của động cơ, hai chân vẫn như nhũn ra. Vừa ra khỏi xe thì tôi nôn thốc nôn tháo. Đúng thế, tôi phải tiếp

nhận anh, nhất định phải tiếp nhận những thứ này. Đây chính là John, người vĩnh viễn không ngừng vận động, vĩnh viễn thích những chuyện mạo hiểm kích thích. Tôi đã tưởng rằng sau tai nạn xe anh sẽ không còn hào hứng với những chuyện này nữa, ai ngờ anh vẫn là anh. Trong lúc nôn tôi đã nghĩ: nếu Thế Phàm biết tôi đi đua xe nguy hiểm như thế liệu có muốn giết anh ta hay không?

Tôi và John đi tản bộ ngoài bãi biển, anh cầm tay tôi, tôi không từ chối. Đi một lát, anh đột nhiên cúi đầu hôn tôi, phản ứng đầu tiên của tôi là tránh. John nâng cằm tôi rồi giữ lấy mặt tôi: “Sao thế? Không được ư?” “À không, không có gì,” tôi vội vàng giấu diếm, “Chỉ là, chỉ là... hình như có con cua cắn chân em.” Anh khẽ cười, hôn nhẹ lên trán tôi rồi từ từ trượt xuống mắt, mũi, cuối cùng là môi.

Trước kia, tôi chỉ từng nghe nói có kĩ thuật hôn, đến hôm nay mới được thưởng thức thật sự. Tôi nhắm mắt lại, trong đầu chỉ nghĩ phải ứng đối như thế nào, ngốc nghếch cố đuổi kịp tiết tấu của anh. Trong trí nhớ của tôi, tôi và Thế Phàm hôn chưa từng biết dùng kĩ thuật gì, tất cả rất tự nhiên, bởi lẽ chúng tôi mãnh liệt cần đến nhau.

Nếu mọi chuyện tiến triển bình thường tôi nên mời John về nhà, nhưng tôi lấy lí do công việc còn dang dở để xin lỗi anh. Dĩ nhiên tôi biết tôi không thể mãi trốn tránh như vậy, nhưng thực sự tôi còn chưa chuẩn bị tâm lí.

Hôm thu dọn đồ đạc, tôi ngồi trên sàn sắp xếp lại những bức ảnh chụp. John ở lễ tốt nghiệp của tôi, tôi ở lễ tốt nghiệp của John, tụ tập bạn bè, đi du lịch. Đột nhiên, tôi nghĩ năm đó rốt cuộc tôi đang làm gì, đang vội cái gì, vì sao tôi không hề nhận ra tâm sự và đổi thay của Thế Phàm? Vì vậy tôi giống như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, điên cuồng ép bản thân mình nhớ lại, tôi và John ở bệnh viện, đưa bố mẹ đi du lịch, thích ứng với công việc mới, tiếp đón bố mẹ John, công việc không thuận lợi tìm John kể khổ, nghỉ phép giải sầu, công việc có tiến triển đi ăn mừng cùng John, tất cả những việc này tôi đều nhớ, thậm chí tôi còn nhớ lúc nằm trên boong du thuyền tư của John ngắm sao trời, nghe John kể truyền thuyết về các chòm sao.

Còn Thế Phàm thì sao, tôi có kí ức nào về anh? Đó là một vài đoạn cực ngắn, tất cả ấn tượng là những rối rắm dấu tranh lưỡng lự của tôi, nỗi khổ muốn nói mà không biết phải mở miệng như thế nào, rồi càng ngày càng sợ liên lạc.

Mấy ngày sau, trong bữa tiệc mừng đêm Noel hàng năm, công ty tuyên bố quyết định thăng chức cho tôi. Mọi người không ngừng đi đến chúc mừng, tôi lịch sự cảm ơn.

John cũng đến, cài chiếc nơ màu đen lịch thiệp, thân hình 1m85 của anh đi trong đám đông người Tây cũng không hề thấp, bộ tây trang được may rất khéo tôn lên vóc người gần như hoàn mỹ, nhờ gia giáo chu đáo, anh rất thành thạo những trường hợp xã giao như thế này, hai năm nay quả thực tôi đã học được rất nhiều từ anh. Nhìn anh mỉm cười đi về phía tôi, tôi không thể không thừa nhận đây là một người đàn ông rất có sức hấp dẫn, khiến người khác- nhất là phái nữ chú ý, vô thức tôi cảm thấy... thỏa mãn lòng hư vinh.

Tôi run lên, “hư vinh” - hai từ này chợt xoẹt qua trong đầu tôi, tôi cũng không biết từ bao giờ mình đã trở thành một người phụ nữ ham hư vinh. Tôi hoảng hốt trốn vào toa lét, nhìn mình trong gương: mái tóc quăn tít, trang điểm thật đậm cho tiệc tối, bộ váy lưng trần màu đen lộ lộ phơi bày làn da phụ nữ châu Á mịn màng loang loáng, hoa tai, dây chuyền kim cương dưới ánh đèn lóe sáng chói mắt. Đây là tôi ư? Không phải, người phụ nữ quý phái thời thượng này không phải là Khả Nhi, cô ta là CoCo.

Tôi đã nói với Thế Phàm: em sẽ đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài một lần. Khi cánh cửa này mở ra, tôi còn tưởng rằng tôi chỉ nhìn ngắm thưởng thức trong chốc lát, tôi cứ ngỡ mình còn đứng ngoài cửa, mãi đến hôm nay, người phụ nữ trong gương mới nói cho tôi biết thực ra cánh cửa kia đã ở phía sau tôi từ lâu. Trong lúc vô tình tôi đã bỏ qua Thế Phàm, tôi bỏ rơi anh, hơn nữa ông Trời không cho tôi cơ hội để tôi về bên anh lần nữa, đây chính là sự trừng phạt của trời cao dành cho tôi.

Tôi chấp nhận sự trừng phạt này, sự an ủi duy nhất dành cho tôi chính là Thế Phàm cuối cùng cũng có gia đình thuộc về mình, có người thân, có con cái, có bạn bè, người anh yêu và người yêu anh, một cuộc sống hoàn chính không còn bấp bênh chìm nổi nữa. Tôi chân thành hi vọng anh sẽ khỏe mạnh, bình an, hạnh phúc, vui vẻ, chỉ khi anh có được những điều đó tôi mới xứng có được cuộc sống của mình.

16. Chương 16: Tôi Là Phương Khả Nghi

Nửa năm sau tôi trở lại Trung Quốc. Nhưng đây chỉ là lần dừng chân ngắn ngủi, tôi xin sang chi nhánh Hồng Kông làm việc. Bởi vì John phải về Hồng Kông, đây là sứ mệnh lịch sử của anh, trốn không thoát. Anh hi vọng tôi có thể cùng về với anh, vì chuyện này anh đã thúc giục rất nhiều lần. Mà về vấn đề này, tôi cũng đã làm công tác tư tưởng với bản thân rất nhiều lần.

Không ai chỉ yêu có một lần. Hôn nhân càng cần những thứ khác hơn là tình yêu, đó còn là tình thân, tình bạn nữa.

Nhìn lão Đại mà xem, hai vợ chồng cô ấy tôi bạn đồng hành anh bạn đồng hành anh, hiếm khi thấy mặt nhau, dường như ngoài chuyện con cái chẳng còn gì mà nói.

Lại nhìn lão Lục đấy, hai người này ngược lại càng ngày càng gặp nhau nhiều, đi làm gặp tan làm gặp nhưng một ngày âm ỉ tám bận, bây giờ nhìn nhau đã thấy chán.

Kết luận cuối cùng là tình yêu vừa ngắn ngủi vừa xa xỉ, bào ngư vậy cá chỉ ăn một lần thôi, cơm trắng mới là thực phẩm ăn hàng ngày. Tôi còn có thể tìm được bạn trai tốt hơn John ư? Rất khó đấy. Mà cho dù có thể, lại tìm hiểu, yêu đương lần nữa? Một chết đi được.

Tôi có thích anh không, thương anh không? Cũng có thể chứ, có lúc chúng tôi rất vui vẻ.

Tôi đã bao nhiêu tuổi? 30, cần ổn định, cần nhắc chuyện cả đời thôi.

Trở lại chỉ để bàn giao công việc, đồng thời bố mẹ tôi đã về hưu, lại rất thích cuộc sống yên tĩnh ở Úc, nên lần này tôi trở về giúp họ làm thủ tục để đưa họ đi. Trước khi đi, tôi hẹn lão Đại ra ngoài cafe một lát.

Lão Đại giận dữ nói lúc nào cũng vội vàng như thế, sắp đi mới đến tìm tớ.

Tôi nói thật sự bận quá, nhưng tớ đã mua quà cho con gái cậu, cũng mua cho con Thế Phàm, chẳng biết là con trai hay con gái nữa nhưng thôi kệ có tấm lòng là được, cậu giúp tớ đưa cho anh ấy và A Lan. Có cả quà cho A Cường và lão Lục, nhưng đành nhờ cậu chuyển hộ thôi, haha, bây giờ tớ rất sợ lão Lục. Tớ cũng muốn gặp mấy người này, nhưng lại không dám, không còn cách nào ngoài nhờ cậu.

Lập tức mắt lão Đại đỏ hoe, con Thế Phàm lần này lại không giữ được.

A, sao lại thế? Quả thực tôi không dám tin vào tai mình, tôi nghĩ là tôi nghe nhầm.

Đúng thế, tám tháng rồi. Từ lần đầu tiên A Lan sảy thai sức khỏe đã không tốt, hai năm qua lại có một chút chán nản phiền muộn. Mấy năm nay Thế Phàm gặp nhiều biến cố, tình trạng sức khỏe càng không cần nói. Thai nhi vốn cũng không phát triển tốt, mặc dù từ lúc mang thai hai người họ đã cố gắng hết sức để giữ lại, nhưng cuối cùng...

Tất cả lông tơ trên người tôi dựng đứng lên, tôi ôm lấy thân mình, cảm thấy sao mà lạnh quá...

Hai người họ thật sự rất đáng thương. Tớ cũng không dám, nói đúng hơn là không đành lòng đến thăm họ. A Lan lần này sụp đổ hoàn toàn, thần kinh có dấu hiệu không bình thường. Thế Phàm còn đáng thương hơn, chẳng những phải đối mặt với sự thống khổ mất đi đứa con, còn phải vừa làm việc vừa chăm sóc A Lan. Kể từ sau lần nằm viện trước, chân anh ấy vẫn không ổn lắm, gần đây tình hình càng xấu đi. Khả Nghi, tớ cảm thấy ông Trời thật không công bằng với anh ấy, sao lại dày vò người tốt như thế hết lần này đến lần khác, mỗi lần lại càng tàn nhẫn hơn!

Tôi khóc, run rẩy như một chiếc lá trong gió mạnh.

Tôi ngồi trên giường suy nghĩ suốt đêm.

Ba hôm sau, tôi trở về Úc. Việc đầu tiên là thu xếp xong cho bố mẹ, việc thứ hai là nộp đơn từ chức, việc thứ ba là đi tìm John.

Anh thấy tôi thì vô cùng kinh ngạc, anh tưởng em ngày mai mới đến.

Vâng, em đã định thế.

Nhớ anh à?

John, em từ chức rồi.

Tại sao, không phải em đã nói đến Hồng Kông ư?

Xin lỗi anh, em không thể đi, em không thể ở bên anh. Em cũng không thể để anh chờ thêm nữa, như vậy là không công bằng đối với anh. Hi vọng anh về Hồng Kông mọi chuyện đều thuận lợi, rồi sớm tìm được người thật lòng yêu anh.

Thế còn em? Về Trung Quốc? Tìm bạn trai cũ?

Đúng vậy, em về nước. Nhưng không phải tìm bạn trai cũ, anh ấy có vợ rồi. Em không định quấy rầy cuộc sống của anh ấy.

Bởi vì đây là lựa chọn của em. John, em sống ở đâu không quan trọng, em từng cho rằng em có thể tiếp nhận anh. Nhưng bây giờ em mới biết, tình yêu xuất phát từ cảm thụ nội tâm, chứ không phải sự tiếp nhận bị động. Em thích anh, quý trọng anh, nhưng, rất xin lỗi anh, em không yêu anh.

Nói xong, tôi chợt thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có. Thì ra con người có thể dối trá như vậy, vì cái gọi là tiền đồ trong mắt thế tục làm ngược lại với ý muốn của bản thân còn giả vờ vui vẻ, tôi cười mình, ở quốc gia phương Tây coi trọng chủ nghĩa cá nhân này bao nhiêu năm mà còn ngốc đến thế.

Tôi có lỗi với John, có tội với bố mẹ.

”Bố mẹ, con sắp 30, haha, lúc chưa đầy 20 thì vội vàng yêu đương, bây giờ 30 rồi còn chưa kết hôn, khiến bố mẹ đau lòng lắm phải không?”

Mấy năm nay con cố gắng sống cuộc sống bố mẹ mong muốn, vào đại học có tiếng tăm, vào công ty tốt nhất, tìm bạn trai ưu tú nhất, con cũng gần quên mất điều mà mình thực lòng mong muốn. Con cứ ngu ngơ làm theo hết thấy, không thể phủ nhận con cũng cảm thấy vui.

Con cho rằng mặc những bộ đồ sang trọng, đeo trang sức đắt giá, cầm túi xách hàng hiệu, đi cùng bạn trai có tiền, nghe người quen tán dương, nhìn ánh mắt ghen tị của bạn bè, con sẽ thấy hạnh phúc.

Con còn tưởng rằng con sẽ yêu John, con không ngừng tự nói với mình anh ấy có bao nhiêu ưu điểm, có người bạn trai như thế con nên thỏa mãn, không nên đắm chìm trong quá khứ, con đã thử thay đổi mình để thích ứng với anh ấy.

Thẳng thắn mà nói, mấy năm nay con không sống thật, giống như đang đi trong mơ, cả ngày choáng váng không thể tìm lại bản thân mình. Vậy nên, thưa bố mẹ, con không hạnh phúc, không hề vui vẻ. Con nói những điều này hi vọng bố mẹ hiểu, cuộc đời ngắn ngủi chỉ có một lần, cái con muốn không phải là những điều này. Bây giờ con chỉ muốn sống thật, trở lại nơi con quen thuộc, tìm lại bản thân mình!”

17. Chương 17: Những Ngày Yên Ỉ

Tôi trở lại thành phố ấy. Lần trở lại này là vĩnh viễn, mặc dù quyết định này có hơi muộn, nhưng cuối cùng tôi đã quay lại. Tôi tìm một công việc lương cao, mua một căn hộ đẹp. Sau đó tôi sửa sang lại, gắn giá sách vào kín hai mặt tường trong phòng đọc, rồi không ngừng mua sách về lấp đầy những chiếc giá này.

Không ai biết tôi trở lại, tôi sống rất lặng lẽ, rất thực tế. Lòng tôi chưa bao giờ tĩnh lặng như bây giờ, không cần những buổi party ồn ã để lấp đầy khoảng trống trong lòng, không cần làm việc điên cuồng buổi tối để ngủ được, càng không cần John để che giấu sự cô độc của tôi. Ban ngày đi làm, buổi tối lên mạng, đứng giờ đi ngủ, cuối tuần hẹn đồng nghiệp ra ngoài ăn cơm karaoke, ngày nghỉ tôi sẽ đeo balo lên đường đi du lịch khám phá.

Một ngày đang đi trên đường tôi nghe thấy có người gọi mình, quay người nhìn lại là A Cường. Anh ấy giật mình há hốc miệng, nói chỉ là thấy có vẻ giống em, ngần ngừ một lúc mới dám gọi, không thể tưởng tượng hóa ra lại đúng.

Tôi cười em nhìn thấy anh mới không dám gọi. Trước mắt em là một người đàn ông thành đạt thuộc thành phần tinh anh của xã hội, đâu còn chút bóng dáng A Cường rụt rè quê mùa trước kia.

A Cường ngại ngần gần đầu.

Tôi nói động tác này nhìn quen quen.

Anh nói em vẫn thích bắt nạt anh như thế.

Chúng tôi tìm một nơi ngồi xuống hàn huyên, tôi mới biết hóa ra đã xảy ra rất nhiều chuyện.

A Lan và Thế Phàm đã ly hôn, có lẽ từ đầu họ đã không nên đến với nhau. Năm ấy A Lan yêu một sinh viên đại học vừa được công ty tuyển dụng. A Lan thật thà hướng nội, không biết ăn nói, lại chưa từng trải những việc lừa lọc gian trá ở đời, còn cậu sinh viên kia đằm dáng lại biết khua môi múa mép, vừa dễ vừa lừa. Kết quả A Lan vừa bị lừa tiền vừa bị lừa tình, công ty vừa có chuyện cậu sinh viên kia liền mất tích luôn. Khi đó A Lan đã có thai, không nỡ phá nhưng cũng không dám đẻ, anh lại cứ rần bắt cô ấy bỏ đứa bé. A Lan cùng đường muốn quỳ sinh cùng đứa con trong bụng. Lúc A Lan tuyệt vọng nhất cũng là lúc Thế Phàm quyết định buông tha cho em, nên anh ấy nói tình nguyện muốn kết hôn với A Lan và làm cha đứa trẻ, như vậy chỉ ít đứa bé cũng có một gia đình.

A Lan lấy Thế Phàm là vì cảm kích và bất đắc dĩ, Thế Phàm cưới cô ấy là vì tình thương và tuyệt vọng đối với em. Nhưng kết hôn chưa bao lâu thì A Lan sảy thai. Vốn sau lần đó A Lan đã đề nghị ly hôn vì cô ấy biết em đã mua vé máy bay để trở về tìm Thế Phàm, nhưng cuối cùng em lại không về. Sau khi công ty vượt qua nguy cơ, vì lo lắng vất vả quá nhiều Thế Phàm lại mắc bệnh, chuyện ly hôn A Lan không nhắc đến nữa. Sau này cuối cùng họ có con của mình, rồi lại mất.

Cuộc hôn nhân này giống như A Lan và Thế Phàm cùng rơi xuống nước nhưng không ai biết bơi, bắt lấy nhau như cọng rơm cứu mạng, kết quả lại cùng chìm nhanh hơn. Có lẽ nếu lúc ấy mỗi người tự giã giũa tìm đường sống sẽ không có kết quả như vậy. Có thể đây chính là cuộc sống, một bước sai, sai cả con đường... Chỉ có thể đâm lao phải theo lao. Hai người bị hôn nhân trói buộc, hoặc tự cả hai tìm kiếm niềm vui bên ngoài - dĩ nhiên hai người họ không phải như thế, hoặc chỉ có thể kìm nén và tuyệt vọng. Vậy nên lần này A Lan kiên quyết yêu cầu ly hôn, cô ấy nói cô không hi vọng nền tảng gia đình chỉ là chỗ bầu vịu cho hai trái tim tan vỡ, đứa trẻ lớn lên trong gia đình không tình yêu cũng sẽ không hạnh phúc. Những năm qua đừng nói bọn họ, ngay cả bọn anh người ngoài nhìn vào còn thấy khổ sở.

Cuối cùng A Cường khẽ cười: Cuộc sống đúng là kì lạ. Em xem, em đã trở về. Bây giờ người ra nước ngoài lại là A Lan. Cô ấy không biết tiếng Anh, chỉ có thể đi Singapore. Cô ấy nói muốn được yên tĩnh, đi giải khuây một lát, tiện thể học vài thứ, cái gì cũng được, từ xưa không chịu học hành, bây giờ có điều kiện thì lại thấy hứng thú. Khụ khụ, anh nói nhiều rồi, cũng chẳng biết vì sao gặp em lại nảy sinh nhiều cảm khái, giác ngộ như thế nữa, ngại quá đi. Em kể về em đi? Vẫn một mình?

Tôi khẽ cười, vâng, em sống rất tốt, thật đấy.

A Cường nhìn tôi, câu nói sau cùng là, Thế Phàm cũng một mình, nhưng không tốt lắm.

Từ sau lần gặp A Cường, tôi trước gặp lão Lục, sau là lão Đại.

Lão Lục nói ngày trước tố ác miệng quá, cậu đừng để trong lòng.

Tôi nói cảm ơn cậu thẳng tính, nếu không tố sẽ vẫn cho rằng người có lí là tớ.

Lão Lục nói phòng cậu sắp xếp rất đẹp lại ấm cúng. Bây giờ phòng Thế Phàm lại quá lớn, không có hơi người, trống trơn như phòng họp.

Tôi không nói gì.

Lão Đại tìm tôi, trách tôi không liên lạc với mọi người, không biết trong đầu đang nghĩ gì.

Khả Nghi, bây giờ tớ mới phát hiện tớ bắt đầu không hiểu cậu.

Trước kia cậu là một con bé rất đơn thuần, bây giờ sao lại thâm trầm thế.

Cậu và Thế Phàm rốt cuộc định thế nào.

Tôi nói quá nhiều chuyện đã xảy ra, chúng tớ cần thời gian.

Lão Đại và lão Lục lại đến tìm tôi tâm sự.

“Hai người các cậu coi nhà tớ là kí túc xá à?” Nửa năm nay tôi bị bọn họ quấy nhiễu liên tục.

“Cậu nghĩ bọn tớ không phiền à, đã cho cậu thời gian, suy nghĩ rõ ràng chưa?” Lão Lục phát tay.

“Vậy cậu nói đi, rốt cuộc cần bao lâu?”

“Không biết.”

“Bọn tớ tức chết với cậu và Kỷ Thế Phàm mất thôi!”

Thế rồi họ lại muốn giới thiệu đối tượng cho tôi.

Lão Lục nói cậu có thể không đến với Thế Phàm, nhưng bọn tớ không thể nhìn cậu làm gái lơ thì.

Lão Đại nói đừng thấy gánh nặng nữa, hai người các cậu không ai thiếu ai.

Lão Lục còn nói ngay cả A Lan cũng có người yêu rồi, sắp cưới rồi, cậu không cần cảm thấy mắc nợ ai.

Tôi nói tớ không có gánh nặng quá khứ, nếu gặp được người tớ thích tớ nhất định sẽ theo đuổi, đáng tiếc vẫn chưa. Giới thiệu đối tượng thì thôi đi, tớ còn chưa rách nát đến mức bày ra cho người ta lựa chọn nhất nhặn. Một câu sau cùng tôi không nói, tôi không phải A Lan, cô ấy có thể theo đuổi cuộc sống mới vì cô ấy chưa thực sự yêu, chưa trải qua một mối tình ghi lòng tạc dạ như của tôi và Kỷ Thế Phàm.

Nói đến nói đi, tôi vẫn chưa gặp Thế Phàm, anh cũng chưa từng đến tìm tôi.

Có lúc tôi hỏi mình, tôi đang đợi cái gì? Tôi đang sợ cái gì?

Tôi đang đợi anh đến tìm ư? Tôi đang sợ anh từ chối tôi ư?

Tôi không đợi anh đến tìm, bởi tôi biết anh sẽ không đến tìm tôi.

Tôi sợ anh từ chối tôi, càng sợ sau tất cả những chuyện đã xảy ra anh và tôi đến với nhau liệu có thể hạnh phúc? Chúng tôi có thể trở lại như cũ không? Chỉ sợ chúng tôi cũng đã thay đổi quá nhiều.

Hồi tưởng lại bản thân năm 18 tuổi, giữa thời thanh xuân hăng hái ấy, cứ ngỡ cuộc sống sẽ giống như con người tôi tùy tiện mà tươi đẹp. Tôi nghĩ cứ cố gắng là có thể đạt được điều mình muốn, nên tôi có thể giống như một miếng cao dán dính chặt vào người Thế Phàm, để anh muốn gỡ cũng gỡ không hết, mãi đến khi anh cảm thấy nó vừa được dán đúng chỗ vừa không nổi gỡ ra nữa. Hôm nay nghĩ lại quả thật giống như cả thế kỷ đã đi qua. Bây giờ tôi còn có thể như vậy ư?

Nếu còn có ai nói với tôi tình yêu đích thực có thể chống lại khảo nghiệm của thời gian và không gian, tôi sẽ cười lạnh. Đúng như Trương Ái Linh đã nói, tình yêu không phải là thức ăn có thể giữ tươi trong tủ lạnh. Trải qua thời gian và khoảng cách không gian dài, chúng tôi cũng bắt đầu hoài nghi tình yêu của đối phương, bắt đầu hoài nghi mình không phải là người thích hợp nhất. Tình yêu cần được giữ chặt, cần bên nhau sớm sớm chiều chiều.

18. Chương 18: Gặp Nhau

Ngày giỗ bà, tôi đến thăm mộ.

Nghĩ Thế Phàm sẽ đến buổi sáng, tôi đã đặc biệt chọn khi trời muộn, ai ngờ vẫn nhìn thấy anh. Phản ứng đầu tiên là muốn tránh đi, nhưng nghĩ lại trước mặt bà không nên làm như vậy, nếu nhất định phải gặp, vậy thì gặp đi.

Khi anh quỳ xuống tôi cũng đến bên cạnh quỳ xuống: Bà ơi, cháu đến thăm bà. Xin lỗi bà, cháu đến muộn. Thế Phàm đang quỳ rạp trên mặt đất, nghe thấy giọng tôi đột nhiên người run lên một cái, nhưng không ngẩng đầu.

Thế Phàm cứ nằm xuống như vậy, tôi thấy vai anh khẽ co rúm lại.

Tôi chảy nước mắt nhìn anh, anh là một người kín đáo và kiềm chế như vậy, đây là lần đầu tiên không thể che giấu được. Tôi không dám kéo anh đứng dậy, sợ nếu nhìn thấy nước mắt anh tôi sẽ thất thố mất. Không biết chúng tôi đã quỳ bao lâu, lúc cảm giác tê từ đầu gối truyền đến, tôi mới ý thức được anh đã quỳ trên đá lạnh quá lâu.

Tôi kéo anh, anh vẫn không nhúc nhích. Tôi đứng lên, dùng sức nâng đầu của anh, vừa khóc vừa gọi: “Thế Phàm, cầu xin anh, cầu xin anh đứng dậy có được không. Anh không nên như thế, em và bà nội nhìn cũng đau lòng. Van anh đấy.”

Thế Phàm vùi đầu trong lòng tôi: “Anh không kịp báo hiếu bà, Khả Nghi, bà đã khổ cả đời, chưa từng có được một ngày sung sướng, nguyện vọng của bà anh cũng không thực hiện được. Anh không có cơ hội, em biết không, bất kể anh muốn làm cho bà cái gì, bà cũng không thấy được.”

”Anh chính là sinh mạng của bà kéo dài, Thế Phàm, bà nội thấy mà, bà thương anh như thế, nguyện vọng lớn nhất của bà là anh hạnh phúc vui vẻ, dù bà không có ở đây, anh cũng phải thực hiện nguyện vọng của bà.

Được rồi, em đỡ anh đứng dậy có được không, nghe lời nào, trên đất rất lạnh, anh không được quỳ như vậy. Không còn sớm nữa rồi, hôm nào em lại đến đây với anh.”

Tôi nửa ngồi xuống, lấy tay vòng qua nách dùng sức xốc anh dậy. Tôi cảm giác anh muốn phối hợp, nhưng chân hầu như không thể làm được gì. Khó khăn lắm tôi mới đỡ anh đứng lên được, nói đúng hơn là tôi ôm anh, phân nửa sức nặng của anh dồn lên người tôi. Tôi không ngờ bệnh viêm khớp của anh đã nặng đến mức ấy.

Người trông mộ hảo tâm đến hỏi có cần giúp không. Tôi nói cảm ơn, chúng cháu không cần, bác cầm giúp chúng cháu cây nạng trên đất kia đặt cạnh xe là được. Tôi biết Thế Phàm không thích người lạ động vào người anh.

Tôi cắn chặt răng, vừa ôm vừa lôi cuối cùng cũng đưa được anh vào ghế sau, sau đó tôi đóng cửa xe bật sưởi. Tôi đặt chân anh vào lòng mình, dùng áo khoác đắp lên. Anh cũng mệt đến muốn ngất, sắc mặt tái nhợt, chân vẫn vô thức run rẩy trong lòng tôi. Một lúc lâu sau sắc mặt anh mới đỡ khó coi, chân cũng dần bớt co giật.

Tôi hỏi anh đã thấy khá hơn chưa.

Tốt hơn nhiều rồi, anh nói.

Em đưa anh về.

Dọc đường đi chúng tôi chỉ im lặng. Đứng trong căn phòng khách rộng thênh thang nhưng không có hơi ấm con người, tôi cảm thấy thật lạnh lẽo. Trong phích không có nước nóng, tôi mở tủ lạnh: cũng trống không, thật không giống thói quen của Thế Phàm. Tôi ra khỏi phòng bếp chuẩn bị chất vắn anh đã bao lâu anh sống thế này rồi, thì thấy anh đang vịn vào salon khó khăn đứng dậy.

“Anh muốn làm gì?” Tôi vội đỡ lấy anh, giận dữ hỏi.

“Đi vệ sinh.”

Tôi nín tịt, sao tôi lại quên được nhỉ, anh hẳn đã nhịn lâu rồi. Tôi dìu anh vào, đợi anh đứng vững tôi mới đi, bảo anh nếu cần gì cứ gọi tôi.

Vừa đi ra ngoài chợt nghe một tiếng ngã thật mạnh. Cảnh tượng trước mắt khiến tôi kinh hãi: Thế Phàm ngã nhào trên nền nhà, điều tệ hại hơn chính là nước tiểu chảy thành dòng trên bồn cầu, dưới đất... dính cả trên người anh. Anh cúi đầu không dám nhìn tôi, trên mặt tràn ngập nhục nhã và tuyệt vọng.

Trong ấn tượng của tôi, Thế Phàm chưa từng ngã trước mặt tôi, càng không nói thảm hại như vậy. Mặc dù anh tàn tật nhưng có thể chống nạng, trước giờ anh luôn vững vàng, kiên định, lạc quan. Anh là niềm kiêu hãnh của tôi, là thiên tài của tôi, là tất cả chỗ dựa của tôi.

Tôi không dám đứng đó, người không nên có mặt ở đây nhất chính là tôi. Tôi đi khỏi toa lét, dựa vào tường rồi từ từ trượt xuống đất, tôi không biết phải làm cái gì đây, với sự quật cường kiêu ngạo của Thế Phàm chắc chắn bây giờ anh chỉ muốn từ chối tôi, hận không thể đẩy tôi đi càng xa càng tốt. Tôi ôm vai, bất lực bật khóc.

Thế Phàm tay chống đất, “đi” từ trong ra ngồi đối diện tôi.

”Khả Nghi, đây chính là anh. Từ trước tới giờ anh đều nợ em một câu trả lời thỏa đáng, em hãy nhìn anh mà xem, đây là lời giải thích của anh. Rất tàn nhẫn có phải không? Năm ấy anh còn không được như bây giờ. Giờ anh có tiền có nhà, còn có thể chăm sóc mình, năm đó anh có cái gì? Mắc nợ đầm đìa suýt nữa phải ngủ ngoài đường, bệnh tật đầy mình phải nằm bất động trên giường mấy tháng liền, mọi hoạt động cơ bản nhất đều phải nhờ người khác giúp đỡ. Lúc anh và A Lan kết hôn, chụp một tấm ảnh ở cổng thay làm ảnh cưới. Khả Nghi, em có thể tượng tưởng anh muốn cho em một hôn lễ như vậy ư? Anh không thể.

Người trẻ tuổi thật tốt, ngu ngốc không biết sợ là gì. 20 tuổi, anh ngông cuồng cho rằng chỉ cần mình nỗ lực là có thể mang lại cuộc sống hạnh phúc cho những người thân yêu. Anh từng thề sẽ cho bà nội cuộc sống đầy đủ sung sướng nhất, anh hứa với bố mẹ em sẽ khiến em được sống không đến nỗi nào. Có em, có công ty của mình, còn có tuổi trẻ đắc chí, anh cho rằng mình có thể vượt qua vận mệnh, anh không tin mình - Kỷ Thế Phàm sẽ thua bởi bất cứ kẻ nào! Kết quả thì sao, bà nội đột ngột ra đi, không để lại một lời chẳng trời cho anh, không cho anh thêm dù chỉ một cơ hội. Công ty gặp phải vụ kiện quyền tài sản, tất cả tiền vốn bị phong tỏa, không có tiền không thể thi công hạng mục đã nhận, đến thời hạn không hoàn thành đơn đặt hàng sẽ phải bồi thường. Anh không thể không bán tất cả, bao gồm cả căn nhà chuẩn bị cho đám cưới của chúng ta, ờ, thiếu chút nữa là cả ngôi nhà cũ, khi ấy ngay cả ngày mai ở đâu anh cũng không biết.

Anh vẫn luôn cố gắng, nhưng không thể thắng được ý trời. Bà nội qua đời khiến anh suy sụp, khiến anh hiểu ra có rất nhiều chuyện không phải mình cứ cố là được. Anh không thể ngăn em ra đi, không nín giữ được sinh mạng của bà nội, anh có thể làm gì cho hai người? Thậm chí Tiểu Lan, anh cứ tưởng mình có thể cứu được cô ấy và đứa con, nhưng cuối cùng anh đã mang lại cho cô ấy điều gì? Không con cái, sức khỏe vẫn chưa bình phục hẳn đã phải chăm sóc cho con bệnh là anh, trong căn phòng âm u ẩm ướt ấy suốt ngày thấp thỏm lo âu vì công ty đang trải qua sóng gió. Nhìn A Lan âu sầu anh lại nghĩ đến em, Khả Nghi, cuộc sống như thế ngay cả A Lan còn tuyệt vọng, em có thể không không? Trong ảnh em cười vui vẻ là thế, rạng rỡ như ánh mặt trời, chẳng lẽ anh phải kéo em về bên mình sống cuộc sống như thế mới là yêu em sao?

Anh ở bên em để đem lại hạnh phúc cho em, nhưng hạnh phúc không phải dùng lời nói, chỉ có một tấm lòng yêu em thì có ích lợi gì? Khả Nghi, em nhìn anh đi, anh không có can đảm dù chỉ để lau nước mắt cho em, bởi vì... anh cũng ghét bỏ chính mình!”

“Thế Phàm, xin anh đừng nói nữa!” Tôi vừa khóc vừa kêu lên, đưa tay muốn bịt miệng anh nhưng anh tránh đi.

“Năm ấy anh không nói lời nào để mặc em hận anh, hi vọng ít nhất em còn có thể nhớ đến anh. Khả Nghi, em nhìn anh đi, anh thậm chí không dám đi tìm em. Anh trốn tránh em vì không muốn cho em biết anh không còn là Thế Phàm khiến em tự hào ngày xưa. Anh là ai? Chỉ là một kẻ không có dũng khí, đánh mất sự kiên định, phản bội tình yêu, một kẻ thất bại đã kết hôn rồi lại ly hôn. Khả Nghi, buông tay anh đi, cũng là buông tha cho chính em.”

“Thế Phàm, là lỗi của em, nếu em trở về sớm hơn kết quả sẽ không thế này, xin anh tha thứ cho em. Em có thể chịu khổ, em không sợ khó khăn vất vả, cái gì em cũng chịu được, em không hề để ý!” Tôi lớn tiếng nói trong tiếng khóc.

“Nhưng, anh, để, ý!” Thế Phàm yên lặng nhìn vào mắt tôi, nỗi bi thương không hề che giấu trong mắt anh đã đánh gục tôi hoàn toàn, tôi không còn lời nào để nói.

Tôi không nhớ mình đã vừa khóc vừa ra khỏi nhà anh như thế nào, tôi chưa từng nhìn thấy Thế Phàm tuyệt vọng và nhụt chí như thế. Thế Phàm của tôi là người kiêu ngạo quật cường, trước giờ chưa bao giờ

cúi đầu trước vận mệnh; Thế Phàm của tôi dịu dàng, lạc quan, vĩnh viễn biết mình muốn cái gì. Nếu như có thể, tôi hi vọng chúng tôi đã không gặp nhau ngày hôm nay, trong hoàn cảnh đó.

19. Chương 19: Bắt Đầu Lại

Lão Đại và lão Lục ngồi trên ghế salon nhà tôi, ba người trừng mắt nhìn nhau, đồng loạt mặt ủ mày chau.

Lão Lục: “Tớ nói này, Khả Nghi, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, khó khăn lắm ông Trời mới mở mắt cho hai người gặp mặt một lần, tốt lắm, bây giờ Thế Phàm còn không cho nhắc đến tên cậu trước mặt anh ấy. Cậu lại làm gì vậy?”

“Anh ấy muốn tớ quên anh ấy đi, vì anh ấy không còn là Thế Phàm ngày xưa, tớ cũng không còn là Phương Khả Nghi của quá khứ nữa. Chỉ đơn giản như vậy.”

“Không thể hiểu nổi, chuyện nhằm nhí gì thế! Mười năm rồi ai có thể không thay đổi, cậu nhìn lão Đại đi, cô ấy còn là Lưu Tiểu Phân trong quá khứ ư, bây giờ là mẹ sề rồi, cái gì cũng hiểu chỉ không hiểu con gái và đức ông chồng nhà mình. Nhìn tớ xem, nhớ ngày xưa cũng nhí nhảnh lắm, bây giờ suốt ngày chỉ kè kè bên chồng, chả khác gì mấy bà vợ ở nông thôn mong kiếm thằng cu nổi dôi tông đường cho nhà họ Lý của anh ta. Hay nói A Cường chết già, đến giờ tớ vẫn không quên được dáng vẻ anh ấy ngày đầu tiên đến trường mình, lúng túng chỉ muốn kiếm lỗ nẻ chui xuống, bây giờ thì sao, động đến chuyện gì cũng có thể nói có bài có vở. Bây giờ những cô bé trẻ tuổi thích được bao nuôi, chịu làm bồ nhí người ta nhiều lắm. Mỗi năm công ty đều nhận những sinh viên đại học vừa tốt nghiệp, vừa nhìn thấy cái gì tổng giám đốc Kỷ tổng giám đốc Lý nhà chúng ta đều sùng bái ngưỡng mộ, có bao nhiêu cái mũ hay đẹp đều chụp tất lên đầu các lão. Trường Giang sống sau đê sông trước, các bà chị, thập niên 90 biến thành xã hội hỗn loạn như bây giờ còn có gì không thể thay đổi!”

Lão Lục càng nói càng xa, chúng tôi đều phải phì cười.

Lão Đại nói: “Mọi người đang lo lắng chuyện của Khả Nghi, cậu lại tán chuyện tào lao nhà cậu. Nói lại, A Cường cũng được lắm đó chứ, ngày xưa cậu cũng thật tình mắt, chọn được cổ phiếu tiềm năng.”

Lão Lục vội vàng thanh minh: “Trời ạ, ngày xưa lúc tớ gặp anh ta, anh ta vẫn còn nghèo rớt. Còn chẳng phải tớ nhìn trúng anh ấy là người đang hoàng, cầu tiến, chịu khó chịu khổ, ai mà ngờ được phong thủy thay đổi lại được làm tổng giám đốc. Cậu nói xem con người thật lạ lùng, bây giờ nghĩ lại thời gian tốt đẹp nhất của chúng tớ lại là lúc khởi đầu gian nan nhất, lúc ở Quảng Châu bọn tớ ở trong tầng hầm, mua hai cái bánh bao còn nhường qua nhường lại, bây giờ ăn vậy cá cũng không có cảm giác đó nữa. Thôi lan man quá rồi, Khả Nghi, cậu không định từ bỏ đấy chứ?”

“Từ bỏ? Tớ mà từ bỏ? Đùa gì thế, tớ không tin tớ không dây dưa với anh ấy được, có bản lĩnh anh ấy lại kết hôn đi, nếu không thì không thoát được tớ đâu.”

Lão Lục hưng phấn vỗ vai tôi: “Đây mới giống Phương Khả Nghi này, thời gian trước cậu cứ thờ ơ không nóng không lạnh, tớ nhìn cũng phát chán. Vậy tớ và lão Đại yên tâm rồi. Tiện hỏi luôn, cậu định dùng cách gì để dây dưa?”

“Chưa biết.”

“Ai, cái ông này cố chấp lắm cơ, đúng là khiến người ta không chịu được. Đừng lo đừng lo, ba người chúng ta, cử nhân thạc sỹ tiến sỹ còn không giải quyết được một Kỷ Thế Phàm?”

Lão Đại lão Lục ra sức hiến kế nào khích tướng, mỹ nhân kế, khổ nhục kế vân vân ba mươi sáu kế đều có đủ. Tham mưu nửa ngày, đột nhiên lão Đại cười to: “Các cậu nói xem tình cảnh bây giờ có giống mười năm trước trong kí túc bọn mình giúp Khả Nghi tính kế giải quyết Kỷ Thế Phàm không? Không ngờ mười năm sau chúng ta lại phải xuất chiêu lần nữa. Khả Nghi, tớ tin trên thế giới này duy chỉ có cậu giải quyết được Kỷ Thế Phàm. Cũng chỉ có cậu mới mang lại hạnh phúc cho anh ấy, rất nhiều năm rồi tớ chưa thấy anh ấy cười. Khi ấy hai người các cậu mới hạnh phúc làm sao! Bọn tớ biết các cậu bao năm nay, nhìn các cậu

phân phân hợp hợp đau lòng biết bao. Chỉ khi hai người đến với nhau bọn tớ mới dám tin cuộc sống này thực sự tươi đẹp, ông Trời còn có công bằng.”

Đúng vậy, mỗi ngày đều là một ngày hoàn toàn mới, không có gì là không thay đổi, tại sao chúng ta không thể sống tốt hơn quá khứ? Sau khi trải qua bao cơn mưa gió, chúng ta đã trải qua cách trở, đã học cách quý trọng, chúng ta vào năm ba mươi tuổi có thể có nhiều hơn quá khứ.

Tôi gọi cho A Cường hỏi công ty họ có tuyển người không, A Cường cười trong điện thoại: “Khả Nghi, em thật sáng ý đấy. Yên tâm, nhân tài từ nước ngoài về như em công ty bọn anh bất cứ lúc nào cũng thiếu. Anh lập tức sắp xếp để tổng giám đốc Kỷ trực tiếp phỏng vấn em.”

Ngày phỏng vấn còn chưa đến, tổng giám đốc Kỷ đã gọi điện đến rồi:

“Khả Nghi, em điên rồi à, có công việc ở công ty nước ngoài không làm lại chạy đến thi tuyển vào công ty anh. Công ty bọn anh không thuê nổi em.”

“Lạ nhỉ em còn chưa thỏa thuận tiền lương sao anh đã biết không thuê được rồi?”

“Đừng làm loạn nữa có được không. Sao em vẫn bốc đồng như thế?”

“Ai rảnh chơi với anh. Em đã từ chức rồi, làm kẻ thất nghiệp suốt một tuần nay, không xin vào công ty các anh thì em đi đâu kiếm việc làm bây giờ?” Nói xong tôi cúp điện thoại, rất đắc ý.

Tôi ngồi trong phòng làm việc của Kỷ Thế Phàm, tò mò nhìn đông nhìn tây. Tôi phát hiện ra lúc không có mặt anh tôi rất sợ anh, nhưng chỉ cần tôi và anh ngồi với nhau nhiều hơn một lát, tôi lại là Phương Khả Nghi ngày đó.

Ngồi sau bàn làm việc tổng giám đốc, Thế Phàm tay gõ một cái.

“Tổng giám đốc, có vấn đề gì à?”

“Tại sao lại rời khỏi công ty cũ?”

“Tích lũy đủ kinh nghiệm sau khi làm cho người nước ngoài rồi, em cảm thấy đã đến lúc nên đền đáp Tổ quốc, ủng hộ doanh nghiệp quốc nội.”

Thế Phàm dở khóc dở cười: “Công ty anh tạm thời không có vị trí nào thích hợp với trình độ chuyên môn của em.”

“Em nộp hồ sơ cho vị trí trợ lý Tổng giám đốc, tổng giám đốc Lý đã nói vị trí này còn đang trống.”

“Mức lương cũ của em rất cao, công ty bọn anh không trả được cao như vậy.”

“Em hài lòng với mức lương ngang với các nhân viên khác cùng cấp trong công ty, không cần phải cao như trước đây, vì em tin tưởng có cơ hội phát triển tốt hơn ở công ty các anh.”

Tôi lại ghé sát vào bàn nhỏ giọng nói: “Nói thật thì em phải nuôi nhà nuôi xe, không thể không đi làm. Trả khoản trả góp tháng này rồi em không còn tiền ăn cơm nữa. Hôm nay phỏng vấn cũng phải đi xe buýt đến. Nói nhỏ với anh, hôm qua em vừa phải ăn chực ở nhà lão Đại. Anh biết bố mẹ em sang Úc rồi mà, em có muốn ăn báo cô các cụ cũng không được.”

“Nếu em cần tiền, trước anh có thể, khụ, đưa cho em. Nhưng có tuyển em hay không, anh còn phải suy nghĩ...”

“Tại sao em phải cầm tiền của anh, em có thể tự mình kiếm sao phải lấy tiền của anh? Không phải anh chưa bao giờ cầm tiền của em ư?”

Nói đến đây, hai chúng tôi cùng ngượng ngùng, đây đâu còn giống cuộc phỏng vấn.

Ngừng một chút, tôi nghiêm trang nói: “Em cảm thấy với trình độ học vấn kinh nghiệm làm việc của em tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức vụ trợ lý Tổng giám đốc. Nếu các anh cảm thấy em sẽ không yên ổn ở vị trí này lâu, chúng ta có thể kí hợp đồng dài hạn.” Mọi việc phải một vừa hai phải, tôi không dám duy trì không khí mập mờ này, nếu Thế Phàm nói trắng ra là không cần tôi thì tôi cũng hết cách với anh. Bây giờ giữ vững không khí giải quyết công việc chung có vẻ an toàn hơn.

Buổi tối tôi đến nhà lão Lục ăn cơm, A Cường nghi ngờ hỏi: “Khả Nghi, em nghèo đến mức như vậy thật à?”

Lão Lục khê lườm anh: “Anh ngốc à, lương của Khả Nghi gấp ba lần của em, mới mấy ngày không đi làm đã nghèo được chắc.”

Tôi tỏ vẻ oan uổng: “Đại tiểu thư ơi, em lạy chị. Đúng là đúng nói chuyện không đau thắt lưng mà, cậu thử đặt mình vào hoàn cảnh của tớ xem. Mới đi làm được vài năm, tiền kiếm được ở nước ngoài đều đã dồn hết vào mua nhà, hiện tại còn nợ đến mười mấy vạn. Nhà các cậu là hai người kiếm tiền trả góp nhà, lại còn cho thuê nhà cũ nữa, tức là lấy nhà ”nuôi” nhà, không biết chừng đến lúc bán lại trúng to ấy chứ. Lại nói lúc các cậu mua nhà bao nhiêu một mét vuông, còn đến lúc mình mua thì giá đã tăng lên bao nhiêu, không ngờ tớ mới đi nước ngoài một chuyến, giá nhà trong nước đã vượt quá cả nước Anh. Tớ khóc với ai bây giờ? Không mua được nhà tớ đến ở nhà các cậu.”

Lão Lục cười tôi: “Cậu diễn nhập vai ghê. Giả nghèo thành nghiện, nói cậu không có nhiều tiền gửi ngân hàng tớ còn tin, chứ đang ở khu nhà cao cấp lái xe xịn đột nhiên nghèo đến mức phải ngồi xe buýt, không có tiền ăn cơm, đến Thế Phàm cũng không thể tin được.”

“Sợ tớ đến xin cơm nhà các cậu thì cứ nói thẳng ra, hay cậu ghét tớ làm kì đà cản mũi đây. Các cậu bảo tớ là tiểu thư thuộc giai cấp tư sản, thật ra tớ cũng chịu cực không ít đâu nhé, chẳng qua các cậu không biết thôi. Cậu xem lúc đi tớ như thế nào, rửa bát không sạch, bây giờ tớ có thể nấu cả tiệc cung đình đấy.”

A Cường nói: “Thật hả, không nói sớm, không cần tiệc, ngày mai bốn mặn một canh là được.”

Tôi cười: “Anh ở với lão Lục lâu cũng học xấu rồi. Em mới ăn hai bữa cơm của nhà anh đã thành giúp việc theo giờ rồi sao. Em nói tiệc ”Cung Đình” là mì ăn liền kia, không phải tiệc tùng linh đình. Anh thích ăn mai em mua bốn gói, mỗi người nhà anh ăn hai gói, khuyến mại thêm cho anh cây xúc xích.”

Lão Lục cười: “A Cường thật thà lại bị con bé này lừa rồi.”

Buổi tối, lão Lục đưa tôi ra cổng, tôi không khỏi cảm khái: thật hâm mộ các cậu, có một gia đình ấm cúng biết bao. Vì sao tớ và Thế Phàm hao tâm tốn sức đến vậy.

Lão Lục nói cậu thử nhìn những ngọn đèn kia, nhà ai chẳng vậy, đi làm rồi về nhà chính là một ngày bình thường nhất. Cậu nói con người có kì lạ không, lúc sung sướng chẳng có cảm giác gì, nhưng gian nan khổ cực cả đời cũng không quên được. Khi đó bọn tớ nghèo biết bao, lúc kết hôn còn thuê một gian phòng nhỏ, ban đêm đi vệ sinh A Cường còn phải cầm đèn pin theo sau. Không dám nghĩ đến sinh con, đi làm về, A Cường nấu cho tớ bát mì gà, nhìn tớ ăn hết rồi ôm tớ thật chặt. Khi ấy cảm thấy khổ, nhưng bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là hạnh phúc đáng giá chúng tớ ghi nhớ cả đời, là nền tảng kiên cố cho cuộc hôn nhân của bọn tớ. Bởi vậy, Khả Nghi à, cậu phải quý trọng hiện tại, thật, quá trình theo đuổi hạnh phúc vốn chính là hạnh phúc, chẳng qua ngay lúc đó bản thân mình không biết mà thôi.”

Mấy hôm sau, Thế Phàm gọi cho tôi, nói đã giới thiệu tôi với một công ty khác, anh gửi hồ sơ của tôi cho họ, đối phương cảm thấy hứng thú vì vậy hẹn tôi đến phỏng vấn.

Tôi rất dứt khoát nói được, sau đó gác máy. Tôi có thể nói không hay sao, tôi thật phục anh, chuyện như vậy cũng nghĩ ra.

Tôi dành trọn vẹn hai giờ trang điểm, chọn một bộ đồ công sở ”tương đối gợi cảm”, sau đó đi một đôi giày cao gót thời thượng nổi bật đi phỏng vấn.

Phỏng vấn xong, tôi một lòng về nhà chờ điện thoại của Thế Phàm.

Ở thời điểm tôi gần như chờ không nổi nữa, điện thoại rung.

“Khả Nghi, em phỏng vấn thế nào?”

“Rất tốt, giám đốc của họ quyết định chọn em ngay tại chỗ.”

“Thật sao, ừm, họ hỏi em những câu gì?”

“Hỏi mấy câu chung chung thôi, sao thế, có vấn đề gì phải không?”

“Anh cũng không chắc lắm.”

“Rốt cuộc là sao, anh đừng ấp a ấp úng thế.”

“Vừa rồi người bạn đó gọi hỏi anh một tá những câu không liên quan, ví dụ như em đã kết hôn chưa, đã có bạn trai chưa, vân vân.”

“Vây à, anh hỏi xem rốt cuộc giám đốc của bọn họ tuyển quản lý phòng dự án hay tìm người yêu, em có bạn trai hay chưa mắc mớ gì đến anh ta?”

“Em nhận lời họ rồi à?”

“Vẫn chưa, hẹn ngày mai trả lời chính thức.”

“Em muốn không?”

“Anh nói xem?”

“Đây là công việc của em.” Thế Phàm có vẻ mất kiên nhẫn.

“Là công việc của em, không sai, nhưng do anh giới thiệu. Anh nói được, em sẽ đồng ý, anh nói không được, em sẽ từ chối. Nhưng nếu một ngày nào đó em bị quấy rối tình dục là trách nhiệm của anh hết.”

Đầu dây bên kia im lặng thật lâu, cuối cùng thở dài: “Thôi, tuần sau đến công ty bọn anh đi.”

“Được.” Tôi rất dứt khoát gác máy.

Nghĩ một lát, bèn gọi lại: “Hôm nay nhà lão Lục về nhà ông bà ăn cơm, tối nay em không có nơi ăn chực.”

Lại im lặng một lát, sau đó: “Em muốn ăn gì?”

Tôi nói tên một nhà hàng sang trọng.

“Được, tám giờ nhé, hôm nay anh có chút việc, sẽ về trễ.”

“Không được, trưa nay còn chưa ăn cơm, em đói lắm rồi, muộn nhất sáu rưỡi.”

Tôi không tẩy trang, hiếm khi trang điểm lộng lẫy như vậy, không để Thế Phàm nhìn thấy thì thật tiếc, phải cố quyết tâm của anh không đẩy tôi vào đám lang sói đó. Tôi thay hết bộ này đến bộ khác, cuối cùng chọn một chiếc váy dạ hội trễ ngực, nhìn thời gian đã gần muộn, vội vàng lấy túi xách ra khỏi cửa.

Nhanh nhẹn hết mức cuối cùng vẫn bị muộn, vừa xuống xe tôi gần như chạy vào, đến trước mặt Thế Phàm còn thở hổn hển.

Thế Phàm cau mày nhìn tôi: “Đi xe buýt đến?”

“Anh đùa sao, mặc như vậy mà đi buýt, em gọi taxi.”

Anh nhìn tôi: “Không có tiền ăn cơm, có tiền gọi taxi?”

“Tiền xe chỉ có mười tệ, ăn một bữa ở đây bao nhiêu tiền? Người nghèo cũng có lòng tự trọng đấy nhé, chưa kể em chỉ tạm thời khó khăn, anh không thể coi thường người khác như vậy được.”

“Em mặc thế này đi phỏng vấn?”

Tôi tròn mắt nhìn anh: “Kỷ Thế Phàm, anh thật quá đáng. Mặc thế này gọi là đi hẹn hò, không phải đi phỏng vấn.”

Tôi không cam lòng hỏi: “Thế Phàm, mặc thế này không đẹp à? Em cứ tưởng là cũng được chứ.”

Anh nhìn thực đơn, chỉ gật đầu.

“Anh không nhìn mà gật đầu là ý gì hả?”

“Còn phải nhìn gì nữa, lúc vào em vội vàng như có lửa cháy đằng sau, sợ là cả nhà hàng không ai không phải ngược nhìn.”

Tôi tròn xoe mắt, ý anh là khen tôi phải không?

Thức ăn được dọn lên, tôi đánh chén gió cuốn mây tan không khác gì mới từ nạn đói châu Phi trở về, trưa nay tôi chưa ăn bởi vì còn tức anh. Nhưng có thể trong mắt Thế Phàm, tôi đang khó khăn thật.

“Mỗi tháng em phải trả bao nhiêu?”

Tôi duỗi một bàn tay.

Thế Phàm lấy trong ví ra một tấm thẻ: “Đây là thẻ lương của anh, em cầm dùng trước.”

Tôi nhìn thoáng qua, ngang nhiên lấy cho vào túi. Tôi thầm nghĩ, nói đùa sao, lương của Kỹ Thế Phàm không để tôi cầm thì ai cầm.

Thế Phàm cũng hơi ngỡ ngàng, không ngờ tôi thoải mái nhận như vậy chứ chẳng cự nự tự trọng của người nghèo cái gì.

“Thế Phàm, đưa em đi xem phim đi. Từ lâu lắm rồi em muốn xem mà đi một mình thì buồn chết.”

“Anh còn phải về công ty, có vài việc chưa xong.”

“Thật à, thế thì thôi vậy.”

Ăn cơm xong, tôi chìa cho anh xem ví tiền rỗng tuếch, bên trong chỉ có vài chiếc thẻ.

“Gì vậy?”

“Hết tiền mặt rồi. Nếu anh không đưa em về thì em không về nhà được.”

Thế Phàm không chịu nổi nữa: “Sao em có thể nghèo đến mức đấy, tiền của em đâu, bị cướp hay bị trộm?”

Tôi tủi thân nói: “Em mới đi làm được mấy năm, dành dụm được bao nhiêu đều dùng cho khoản trả trước khi mua nhà, còn phải vay thêm bố mẹ, năm nay lương được bao nhiêu ngoài trả góp nhà còn phải nuôi cục cưng xe của em. Sao anh có luận điệu y hệt như lão Lục, làm như em đi nước ngoài đãi vàng vậy. Có phải nghĩ em ở nước ngoài sung sướng lắm không, chẳng qua em không muốn kể ra thôi. Anh còn nhớ chuyện em bị viêm ruột thừa phải vào viện không?”

Thế Phàm gật đầu: “Nhớ.”

Thế là tôi cực kỳ hưng phấn kể lại chuyện đen đủi mà tôi gặp phải lần đó. Thật ra bạn bè ở nước ngoài đã nghe tôi kể chuyện này đến thuộc lòng. Viêm ruột thừa là thủ thuật ngoại khoa tầm thường nhất, dành cho bác sỹ thực tập luyện tay, vậy mà tôi suýt chút nữa bị dày vò đến chết trong bệnh viện. Kinh nghiệm bị thấm đó về sau trở thành chuyện đầu môi thú vị của tôi, bình thường gặp ai tôi cũng kể. Ngược lại, với bạn bè thân thiết nhất và người nhà tôi chưa từng hé răng một lời. Trước kia không kể với Thế Phàm vì sợ anh lo nghĩ, bây giờ tôi chỉ sợ anh không lo nghĩ cho tôi.

Anh vẫn trầm mặt nghe, không lên tiếng.

Chờ tôi văng nước miếng tứ tung xong, anh chỉ hỏi: “Đã no chưa? Còn muốn ăn gì nữa không?”

“Còn muốn ăn kem, nhưng anh không có thời gian mà.”

“Ừm. Ăn xong nhanh còn đi xem phim.”

Tôi sáng mắt hỏi: “Thật ư, anh và em cùng đi, Thế Phàm, anh thật tốt. Vậy tính tiền thôi.”

“Không ăn kem?”

“Đến rạp ăn, hai suất.”

Cả buổi tối tôi đều ở trong trạng thái kích động tột độ, lâu rồi tôi không vui đến như vậy. Lúc Thế Phàm đưa tôi về nhà, tôi mở nhạc thật lớn, sau đó rung đùi lớn giọng hát theo. Thế Phàm liếc nhìn tôi, mũi hờ một cái: “Thật âm ỉ”, ra vẻ nghiêm trang lái xe, mà tôi thấy rõ mắt anh chứa đựng cương chiều và khốc miêng đang cười.

20. Chương 20: Anh Là Ông Chủ Của Tôi

Lão Lục khen tôi: Khả Nghi, cậu giỏi thật. Tổ nhớ mới không lâu trước đây, Thế Phàm còn nghiêm mặt bảo đừng ai nhắc đến tên cậu trước mặt anh ấy nữa, bây giờ lại tự dẫn sói vào nhà. Lần này không cần bọn tớ nhắc, cậu ngày nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt anh ấy.

Không lâu sau khi đi làm, lão Lục lại khen tôi, Khả Nghi cậu đúng là thần may mắn của công ty, cậu vừa đến, chúng ta liền tiếp nhận được mấy dự án.

Nói thật, trước kia ở công ty nước ngoài tôi làm việc hoàn toàn theo quy luật sáng chín chiều năm. Nếu ở công ty nước ngoài, tôi thực hành triết lý làm việc kiểu phương Tây: làm thêm giờ một phút cũng không, chứ nói gì đến làm thêm cuối tuần. Nhưng kể từ khi vào công ty anh, tôi bận đến người ngã ngựa đổ. Tám chín giờ tối vẫn còn đi họp với ban dự án, sáng sớm đã có mặt ở công ty, thứ hai đến chủ nhật không gián đoạn ngày nào, mấy cân mỡ tôi nuôi được trong thời gian trước nghỉ ở nhà loáng cái đã mất sạch.

Lão Lục nói, cậu giảm cân thành công nhỉ.

Tôi lườm cô ấy: Ngày nào cũng phải cạnh tranh với các thiếu nữ đôi mươi ở công ty dễ lắm sao. Về nhà muộn như thế, sáng còn phải dành thời gian ướm thử quần áo, trang điểm, làm phụ nữ một chết đi được.

Lão Lục nói: Cậu có mặc bao tải rách vẫn là mỹ nữ trong mắt Thế Phàm. Tổ khuyên cậu đừng lo lắng vớ vẩn, công ty kỹ thuật như chúng ta đào đâu ra người đẹp, mấy trăm năm mới tìm được người như cậu. Nhưng mà thanh niên độc thân ở công ty lại xếp một hàng dài, cậu đừng tự tìm phiền toái ỉn.”

Bởi vì có nhiều dự án, chức danh của tôi bây giờ là quản lý ban dự án mà không phải trợ lý giám đốc nên rất ít khi gặp được Thế Phàm. Đối với việc sụt cân nhanh chóng của tôi, ban đầu anh giả vờ không thèm để ý, cuối cùng đến một ngày anh viện cớ mời tôi ăn cơm ở ngoài, gọi một bàn đầy thức ăn, cứ như thể ăn xong tôi có thể đắp lại được mấy cân thịt kia vậy.

Tôi không hề đụng đũa.

“Sao em không ăn?”

“Giảm cân.” Tôi cố ý trêu anh.

Thế Phàm mất hứng: “Giảm cái gì mà giảm, em xem em gầy đến mức nào rồi, có cần phải liều mạng thế không.”

“Anh nên phấn khởi mới phải, nhân viên nhiệt tình với công việc thế này biết tìm ở đâu.”

Anh không có cách nào với tôi: “Em vốn ăn được lắm mà. Có phải không thoải mái ở đâu?”

Thấy anh lo lắng cho tôi như vậy, tôi không thể làm gì khác ngoài nói thật: “Anh gọi nhiều quá, nhìn đã thấy no.”

“Vậy em muốn ăn gì.”

“Thôi, ăn bát cháo đi. Còn những món này, đợi lát nữa làm việc khuya đói bụng, nhân tiện mời mọi người cùng ăn, đỡ lãng phí.”

“Bây giờ em rất biết cách sống.”

Tôi thở dài: “Kỷ Thế Phàm, anh coi thường em rồi. Em làm việc chăm chỉ là để chứng minh năng lực của mình, không muốn người khác coi mình là bình hoa. Trong mắt anh em không biết cách sống, không chịu được khổ không chịu được mệt đến thế ư. Trước đây em ban ngày đi học, buổi tối đi làm thêm, thậm chí không có cả thời gian nghỉ ăn cơm. Bây giờ mới làm thêm vài ngày, còn chưa mệt chết được. Ngược lại anh xem anh sắp biến công ty thành nhà rồi.”

Đây là lời nói từ đáy lòng tôi. Phương Khả Nghi tôi từ bé đến giờ chưa bao giờ nghiêm túc làm gì, học đàn khiêu vũ hội họa, cái gì cũng bỏ dở giữa chừng. Học văn hóa cũng thế, bố mẹ gây áp lực hơi lớn là thành tích có thể đi lên, họ vừa nới lỏng là lại rơi xuống, mãi đến khi gặp Thế Phàm tiềm năng mới bùng nổ. Nghĩ kĩ lại, người có thể khiến tôi muốn cố gắng chỉ có Thế Phàm.

“Xin lỗi em.” Thế Phàm mang vẻ áy náy.

“Thôi, cũng do anh quan tâm đến em. Vậy em nhân tiện quan tâm ông chủ, dạo này chân anh thế nào, sức khỏe vẫn tốt chứ?”

“Đều tốt cả. Chỉ lúc giao mùa và mùa đông hơi rắc rối, còn những lúc khác đều tốt.”

“Ai, hỏi anh cũng vô ích, lúc nào anh cũng nói tốt.”

Anh cúi đầu ăn cháo, làm ra vẻ không nghe thấy.

Lão Đại cứ cách ngày lại gọi điện thoại hỏi tôi, thế nào rồi, ngày nào cũng gặp, tiến triển thế nào.

Tôi cười khỏ: Lão Đại, cậu nóng ruột, tớ còn nóng hơn. Bây giờ tớ cứ thấy anh ấy là như sói thấy dê, hận không thể một miếng nuốt chửng, nhưng lại không dám manh động, sợ dọa dê chạy mất.

Công ty rất đông người, hầu như chúng tôi không làm việc cùng nhau. Mỗi lần gặp đều nghiêm túc bàn công việc, nghiêm túc thể hiện quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới, một cơ hội mập mờ nho nhỏ cũng không có. Dự án đang trong giai đoạn cài đặt điều chỉnh cuối cùng, hầu như tối nào cũng ăn ở công ty, nếu không mọi người ra ngoài cùng ăn tối, nên gần đây anh cũng không rảnh để ý đến tôi, tôi hận đến nghiến răng.

Một hôm, tôi, Thế Phàm, lão Lục và A Cường đang trong phòng họp, điện thoại của tôi kêu lên. Tôi vừa nghe, trong điện thoại vang lên tiếng hét chói tai của phụ nữ, sau một tràng lảng mạ chửi rủa tôi cũng dần hiểu ra vấn đề.

Thì ra cô ta là vợ của người phụ trách dự án bên đối tác, nghi ngờ chồng ngoại tình. Tra danh sách cuộc gọi phát hiện hai tháng vừa rồi số điện thoại liên lạc thường xuyên nhất là của tôi, cô ta thử gọi đến quả nhiên là giọng nữ, vì vậy mới chửi um lên.

Tôi đúng là kẻ giờ đầu chịu báng mà. Lúc cô ta ngừng lại để thở, tôi nói với cô ta, tôi là quản lý dự án của bên B, chỉ có quan hệ công việc với chồng cô, có phải cô tìm nhầm người hay không. Cô ta sững sốt, cúp máy cạch một cái.

Lão Lục ở bên cạnh giận dữ, không kìm được đòi lập tức đi tìm người phụ trách bên B bảo anh ta quản vợ cho chặt. Tôi bảo thôi, chỉ là nhầm lẫn, không chịu bỏ qua cũng chẳng có nghĩa gì, coi như bị chó cắn một miếng, tôi còn cần lại chó hay sao.

Lão Lục không tin nổi đây là lời tôi nói: “Khả Nghi, sao bây giờ cậu lại dễ tính thế. Trước kia có bao giờ cậu bị người ta bắt nạt mà không nói gì? Nếu không phải tớ biết cậu, tớ còn tưởng cậu đúng là cô nhân tình kia đấy.”

“Cậu ngốc hử, tớ mà là nhân tình còn không khóc lóc om sòm lên? Trước kia không nhận được là vì chưa bao giờ phải chịu uất ức gì. Sau này đi làm thêm từng bị người ta chỉ vào mặt mà mắng, bị coi thường vô số, lúc đi học bị giảng viên kì thị người Hoa gây khó dễ, lúc đi làm bị người da trắng chèn ép còn phải tính bợ như không. Chuyện lần này có thấm vào đâu. Nếu chỉ một chuyện hiểu lầm đã âm ỉ trời long đất lở, tớ sống thế nào được?”

Lão Lục và A Cường im lặng đồng thời đưa mắt nhìn Thế Phàm, người kia nhìn chăm chăm tài liệu trên bàn, không biết đang nghĩ gì.

Thế Phàm gọi tôi đến phòng làm việc của anh, câu đầu tiên hỏi là: tại sao trước giờ em không kể những chuyện này?

“Nói làm gì, quen đi là được. Có ai chưa từng bị tủi thân? Em không kể những chuyện này có nghĩa là em không cần anh ư? Vậy anh chịu bao nhiêu uất ức, tại sao đến giờ vẫn không nói với em? Theo ý anh, anh cũng không cần em ư!” Nói đến đây dường như tôi không kiềm chế được cảm xúc của bản thân nữa.

Tôi hít một hơi dài: “Thôi, bây giờ ai gây gổ với em, em cũng không quan tâm. Em không hề quan tâm. Trừ anh.”

Nghĩ một chút, tôi lại cải chính: “Ừm, thực ra anh cũng có thể, vì bây giờ anh là ông chủ của em.”

Tôi xoay người chuẩn bị ra cửa.

Anh lại nói: “Anh quyết định chuyển em khỏi tổ dự án.”

“Tại sao, không phải anh cho em là nhân tình của người ta thật chứ?”

“Dĩ nhiên không phải.” Thế Phàm dừng một chút, vô thức gõ nhẹ lên bàn, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi: “Khả Nghi, anh chỉ không muốn em phải giao thiệp với loại người đáng ghét này.”

Tôi thấy hơi buồn cười: “Tổng giám đốc Kỷ, người như vậy ở đâu chẳng có. Em chỉ là quản lý dự án, không phải nhân viên kỹ thuật, giao thiệp với đủ loại đủ kiểu người là một phần của công việc.”

Thế Phàm cúi đầu trầm ngâm trong chốc lát: “Anh biết, nhưng bây giờ em ở công ty của anh, anh phải có trách nhiệm với em. Anh không biết thì thôi, nếu biết không thể đồng ý.”

Tôi dịu dàng nhìn người đàn ông này, thật ra anh không thay đổi dù chỉ một chút. Luôn muốn bảo vệ tôi, không để tôi phải chịu một ly tử thân. Nhưng đến cùng anh có hiểu không, người khiến tôi tử thân nhiều nhất chính là bản thân anh. Kẻ ngốc đại ngốc siêu ngu ngốc này!

21. Chương 22: Nói Đi, Nói Rằng Anh Yêu Em

Ngày thứ ba vừa đúng là cuối tuần. Thế Phàm có việc nên tự tôi về nhà trước. Tôi chợt nghĩ hôm nay không muốn ăn ở ngoài, phải đi siêu thị mua đồ về nấu. Nhưng đợi đến khi tôi đang tắt bật trong bếp rồi, Thế Phàm lại gọi điện nói có thể không kíp về đón tôi ra ngoài ăn nên bảo tôi tự đi.

Tôi giận muốn chết, nói một mình không muốn ăn, anh cứ làm việc của mình đi rồi cúp điện thoại.

Chuông lại reo lên, vẫn là anh. Anh nói sẽ về ngay bây giờ, em đợi anh về cùng ăn nhé.

Thế Phàm về đến nhà, một đĩa cá hấp, một món mặn, một món chay và một bát canh gà hầm đã bày biện sẵn sàng trên bàn.

Tôi dương dương tự đắc nói: “Không phải đồ ăn mua ở ngoài, là em tự làm đấy.”

Mặc dù Thế Phàm biết tôi có thể nấu cơm, nhưng không ngờ trình độ lại lợi hại như vậy. Anh nhìn tôi với vẻ mặt không thể tin được: “Khả Nghi, còn gì em có thể làm mà anh chưa được nghe nữa?”

Tôi chống nạnh đứng trước mặt anh: “Bây giờ biết bản lĩnh của Phương Khả Nghi em chưa, trên có thể mang lại hòa bình và sự ổn định cho đất nước, dưới có thể pha trà nấu cơm, vẫn có thể ngâm thơ làm câu đối, võ có thể quét sơn thông bồn cầu.”

Ăn cơm xong, tôi chủ động để Thế Phàm rửa bát. Tôi biết cái người này không quen để tôi giúp đỡ. Nhưng sợ trên nền nhà dính nước sẽ bị trơn, tôi đứng bên cạnh anh.

“Em đứng đây làm gì?”

“Chỗ này trơn, em sợ anh ngã.”

“Vậy sao em không nói để em rửa cho?”

“Đi làm cả tuần đã bị anh chỉ đạo, không chỉ đạo lại anh một lần sẽ khó chịu.”

“Còn có chuyện gì cần làm nữa?”

“Bồn cầu phòng em bị rỉ nước, anh sửa đi nhé.”

Anh nghiêng đầu nhìn tôi cười: “Em vừa mới nói vẫn có thể cái gì võ có thể cái gì.”

Tôi cũng nghiêng đầu trừng mắt với anh: “Thế thì cần một người đàn ông như anh ở đây làm gì, đến giờ bọn trộm cũng chưa quay lại.”

Buổi tối tôi quần lầy anh đòi chơi game, tôi không phải là đối thủ của anh, bị đánh bại nhanh chóng gọn ghẽ.

Tôi tức giận đến nỗi kêu khóc âm ỉ: “Kỷ Thế Phàm, anh chơi giỏi như thế vì sao không nhường em, không cho anh đánh lại em trong mười phút.”

Kết quả là anh vừa chơi game vừa xử lý tài liệu bên cạnh, tôi càng giận, không cho sỉ nhục người khác như vậy, không có tinh thần, đừng đánh nữa, em đi tắm đây. Anh như trút được gánh nặng.

Khi tôi tắm xong ra ngoài, Thế Phàm như thường lệ ở trong phòng đọc sách, tôi bưng vào cho anh một cốc nước, đứng phải anh đúng lúc ấy đứng lên khiến nước hắt vào cánh tay tôi. Anh hoảng sợ vội vén xắn tay áo tôi lên xem có bị bỏng không, chợt thấy một vết sẹo dài khoảng 5cm.

“Khả Nghi, sao thế này?”

Tôi thờ ơ nhún vai: “Dao cắt, phải khâu mấy mũi, xấu chết đi được, làm em không dám mặc áo tay ngắn.”

“Tự em cắt?”

“Em có thần kinh đâu, muốn tự sát cũng không thể cắt ở đây.”

“Chuyện gì đã xảy ra, em muốn làm anh sốt ruột chết hay sao.”

“Có một lần lâu rồi em về nhà giữa đêm bị bọn cướp giật túi xách, theo bản năng em giật lại, bị hắn ta chém một nhát. Em đã báo cảnh sát nhưng không biết sau này hắn có bị bắt không, may mà giữ được cái túi.”

“Trong túi có gì?”

“Thật ra không có gì cả, di động, sách vở và ví tiền. Trong ví chỉ có thẻ không có tiền mặt.”

“Thế em giành với hắn ta làm gì, đưa cho hắn là được.” Thế Phàm giận muốn chết.

“Trong điện thoại có ảnh chụp, trong ví có ảnh có thẻ có bằng lái, đồ của em em muốn bảo vệ có gì là sai. Sao anh nói giống hệt mấy người cảnh sát vô dụng kia thế?”

“Mạng sống quan trọng hay những thứ đó quan trọng? Xảy ra chuyện lớn như thế vì sao em không nói nửa lời?” Thế Phàm mắt đỏ hoe chất vấn tôi, đáng vẻ như muốn ăn sống nuốt tươi tôi vậy.

“Đều quan trọng, đối với em tất cả đều quan trọng.” Tôi hét chói tai. “Không phải anh cũng không nói với em sao? Bà nội mất, anh bị ốm, công ty xảy ra chuyện, có chuyện gì mà anh kể với em, thậm chí, thậm chí chuyện anh kết hôn em cũng nghe được từ người khác. Được, coi như chúng ta đều có lỗi, coi như hòa, em không so đo với anh.”

Nhưng sau này thì sao, anh và A Lan ly hôn, anh biết em về nước nhưng không đến tìm em, mãi đến khi em đi thăm mộ mới gặp anh, kết quả lại bị anh từ chối lần nữa. Kỷ Thế Phàm, anh biết em hận anh đến chừng nào không? Chúng ta ở bên nhau vĩnh viễn đều là em chủ động, tại sao! Tại sao! Tại sao anh có nhiều lí do đến vậy để từ chối em, tại sao người phản bội tình yêu của chúng ta là anh, mà người sai lại là em! Tại sao anh không ích kỷ một chút giữ em ở bên mình, em hận anh, em hận anh!

Nếu anh không yêu em, ba năm trước anh nên nói cho em biết, để em hết hi vọng, em nhận mệnh. Nhưng anh không nói câu nào mà biến mất, anh bảo em nghĩ như thế nào? Ngày nào em cũng vật vờ giữa yêu và hận, lưỡng lự giữa chữ rửa anh và tự trách mình, sau đó không ngừng luân hồi giữa hi vọng và tuyệt vọng. Cuối cùng em vẫn không thể quên được lời hứa của anh, anh đã hứa anh sẽ đợi em, sẽ vĩnh viễn yêu em. Vì sao anh không nói với em ngay từ đầu, tình yêu của anh có điều kiện, có kì hạn. Kì hạn là bốn năm, điều kiện là anh cảm thấy xứng với em.

Họ Kỷ, anh biết anh khiến em chậm trễ bao nhiêu năm không? Lúc quen anh mới 13 tuổi, lúc thích anh mới 18 tuổi, năm nay em tròn 29, nói trắng ra là gần 30! Trước đây em nói tuổi với người khác toàn cộng tuổi mẹ, từ năm nay em bắt đầu nói tuổi thật. Kháng chiến cũng chỉ có tám năm, anh xem em đã tiêu phí với anh bao nhiêu năm! Cả đời em có bao nhiêu cái mười năm để phí hoài cho anh!”

Nói câu sau cùng, giọng tôi đã khàn hẳn đi. Không cách nào lấy được hơi để nói tiếp, khóc cũng không khóc nổi.

Thế Phàm bị dáng vẻ của tôi hù dọa, anh vội ôm tôi vào trong lòng, dùng sức vỗ lưng tôi: “Khả Nghi, cầu xin em đừng làm anh sợ. Tất cả là lỗi của anh, anh đã để em phải chịu tải thân nhiều như vậy. Em cứ đánh anh, mắng anh, làm gì cũng được, Khả Nghi, em đừng như thế. Cầu xin em!”

Cuối cùng ở trong lòng Thế Phàm, tôi cất tiếng khóc lớn: “Thế Phàm, chuyện gì em cũng có thể chấp nhận, chỉ sợ anh không thương em.”

”Sao anh có thể không thương em, anh mồ côi bố mẹ từ nhỏ, chỉ có một người thân là bà nội. Mãi đến khi em xuất hiện trong cuộc đời anh, anh mới biết thì ra cuộc sống của mình không chỉ có màu xám. Chỉ cần em ở bên anh, cho dù làm gì anh đều thấy vui.

Sau khi em ra đi, ngày nào anh cũng nhớ em. Trong cửa hàng, trong nhà, trong ngõ, nơi nơi đều có bóng dáng em. Anh không nỡ giặt chăn và gối, bởi vì bên trên còn có hương vị của em.

Lúc bà nội cũng ra đi, anh chưa từng sợ cô đơn đến thế, anh nhớ em tưởng sắp phát điên. Anh muốn nói với em thêm vài câu, nhưng em luôn bận việc, không viết thư, không online cũng không gọi cho anh. Anh gọi điện cho em nhưng em chưa nói được vài câu đã tắt máy.

Lúc anh ngã bệnh nằm trên giường, nhớ từng chi tiết mỗi khi ở bên em, nhớ dáng vẻ tức giận, vui mừng, nũng nịu, giận dữ, mắt khê cong lên khi cười với anh của em, mỗi lần nhớ đến những điều đó anh sẽ cảm thấy cuộc sống vẫn còn hi vọng, bệnh tật cũng không khó chịu đến vậy.

Cho dù đã kết hôn với A Lan, anh vẫn thường mơ thấy em, mơ thấy em vừa khóc vừa trách Thế Phàm sao anh không cần em, mơ thấy em ngồi trên bậc thềm đợi anh, nói Thế Phàm em đã trở về. Lần nào anh cũng từ trong mộng bừng tỉnh, rồi thức đến khi trời sáng. Sao anh có thể không muốn gặp em, ngày hôm đó thấy em ngồi khóc trước cửa nhà, suýt chút nữa anh đã tưởng rằng mình đang nằm mơ, anh muốn ôm em vào lòng, muốn hôn hết nước mắt rơi trên má em, nhưng anh có thể không, anh có tư cách đó sao? Anh an ủi mình, không có anh có lẽ em sẽ sống tốt hơn.

Em trở về, cũng đã trưởng thành, thông minh năng động, xinh đẹp tự tin. Mãi đến khi em lại xuất hiện bên cạnh anh, anh mới biết thì ra cuộc sống của em cũng không như anh tưởng tượng. Anh muốn buông tay lại luyện tiếu, nhưng giữ em ở bên mình, sợ có những lúc sức khỏe của anh rất kém sẽ không thể chăm sóc tốt cho em, càng sợ một ngày nào đó em sẽ thất vọng vì anh, nói anh không còn là Thế Phàm mà em biết nữa. Khả Nghi, anh thừa nhận anh không có can đảm, sợ có được em vì quá sợ mất đi em, anh không tưởng tượng được nếu mất đi em lần nữa anh phải tiếp tục sống như thế nào.”

“Thế Phàm, nói anh yêu em, nói anh nhớ em, muốn em ở bên anh mãi mãi, được không?”

Tôi nín chặt cổ áo anh khổ sở khẩn cầu.

“Khả Nghi, em đã chuẩn bị tinh thần chưa, có lẽ anh sẽ không được như em tưởng tượng, có lẽ tình trạng của anh sẽ trở nên tồi tệ, có lẽ...”

Không đợi được từ “có lẽ” thứ ba, tôi vọt vào phòng bếp cầm lấy con dao gọt hoa quả: “Anh mà còn ”có lẽ” nữa, em sẽ chết cho anh xem. Không phải em dọa anh đâu.” Thật không phải dọa anh, có lẽ nếu cho tôi mười phút cân nhắc tôi sẽ không làm điều dại dột, nhưng với tính cách của tôi, trong cơn bốc đồng tuyệt đối có thể giơ tay chém xuống.

Thế Phàm đứng đơng kia, dịu dàng nhìn tôi, sau đó vứt nạng đi. Trong nháy mắt khi anh chuẩn bị ngã xuống, tôi vút lại dao chạy đến ôm lấy anh, rồi chúng tôi cùng ngã xuống sàn. Tôi bò dậy, cầm gối trên ghế sofa đập anh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: Kỳ Thế Phàm chết tiệt, em hận anh chết đi được. Nói một câu sẽ chết sao, nói anh yêu em khó đến thế sao, nói anh nhớ em sẽ đau khổ như vậy sao, cũng không phải em xấu đến mức không ai thèm, anh cũng không lỗ vốn.

Thế Phàm nằm trên sàn cười ha hả, ban đầu còn lấy tay đỡ, sau anh túm được tay tôi, kéo tôi vào ngực: “Khả Nghi, anh muốn có em, ngay bây giờ.”

22. Chương 23: Chung Sống Không Khó Như Khi Yêu

Tình cảm bị dồn nén trong sáu năm không khác gì bó củi khô, chỉ cần một mồi lửa sẽ biến thành đám cháy rừng rực. Chúng tôi điên cuồng hôn môi, điên cuồng quần lấy nhau trên tấm thảm trải sàn, tôi không ngừng gọi tên của Thế Phàm, anh thô bạo ôm lấy tôi, giống như muốn nhập tôi vào trong máu thịt của anh...

Trong phòng tắm, nước róc rách chảy, Thế Phàm ngồi ở đó, tôi đắm lưng giúp anh.

“Cứng à, anh có đau không?” Tôi hỏi.

“Không đau.”

“Có thoải mái không?”

“Cực kỳ thoải mái.”

“Sau này ngày nào cũng giúp anh tắm có được không?”

“Được.”

“Thứ hai nhớ tìm người đến lắp tay vịn được không?”

“Ở nhà anh có tiện hơn không?”

“Em không thích, đó là nhà của anh và A Lan.”

“Khả Nghi, em vẫn còn để ý.”

Tôi không khách sáo cốc anh một cái: “Nói thừa, em chưa từng nói em không để ý. Sao em có thể không băn khoăn gì? Người đàn ông em yêu lấy người khác, còn có con, nếu đổi lại là anh chẳng lẽ anh có thể vui được sao, còn em thấy đáng hơn cả ăn hoàng liên! Nhưng nghĩ lại em cũng có lỗi, nếu sau khi tốt nghiệp em về nước ngay, chuyện sẽ không thành thế này. Có em, khi bà nội qua đời ít nhất anh có em ở bên, có lẽ sức khỏe sẽ không sa sút đến thế, dĩ nhiên anh sẽ không lấy A Lan, A Lan không có con cái có thể bắt đầu cuộc sống mới, công ty gặp khó khăn, cho dù phải bán nhà cũng còn tiền lương của em, chúng ta có thể thuê nhà ở, không sợ không có mái nhà che mưa che nắng. Tóm lại chuyện đã có thể hoàn toàn không giống như thế. Cho dù vẫn cơ khổ, chỉ cần chúng ta ở bên nhau có khó khăn nào không thể vượt qua? Không phải nhà lão Lục cũng trải qua bao cam cực đến giờ có thể sống rất tốt?”

Tôi ngồi xuống nhìn vào trong mắt anh: “Nhớ kỹ, em không phải người phụ nữ chỉ có thể cùng hưởng vinh hoa phú quý, em cũng có thể cùng chung hoạn nạn. Anh cái người đàn ông xấu xa tự mình là đúng này, trước kia bắt nạt em còn nhỏ không hiểu chuyện, bây giờ ỷ vào là ông chủ của em vẫn còn bắt nạt em, nhớ về sau phải đối tốt với em, phải nghe lời, lập công chuộc tội, an ủi trái tim bị tổn thương của em, biết chưa? Tắm nhanh rồi lên giường chờ em.”

Buổi sáng vừa tỉnh giấc, nhìn người đàn ông bên cạnh, tôi cảm thấy cuộc sống chưa bao giờ tươi đẹp đến vậy. Tôi vừa chuẩn bị đứng dậy, anh đưa tay kéo tôi ngã xuống giường.

“Chạy đi đâu?” Anh không mở mắt hỏi.

Tôi cười khanh khách: “Xin người, đây là nhà em, em chạy đi để lại nhà cửa cho anh hả, nghĩ đến hay.”

Anh cười: “Đây là lợi thế khi ở nhà em, không sợ em chạy mất, muốn chạy cũng là anh chạy.” Tôi xoay người đè lên người anh: “Anh lại muốn bỏ chạy, lại không cần em nữa. Không được, anh phải thề.”

“Thề cái gì?”

“Đời này không được bỏ rơi Phương Khả Nghi, bất kể chuyện gì xảy ra.”

“Được, anh thề.”

“Nếu bố mẹ em vẫn không đồng ý?”

“Anh vẫn muốn có em.”

“Nếu anh mắc bệnh?”

“Muốn em.”

“Nếu em thay đổi?”

“Muốn.”

“Nếu hôm nào đó anh không cần thận tè ra quần?”

“Phương Khả Nghi-, em muốn chết!”

“Có muốn không?” Tôi xoay qua xoay lại trên người anh, suýt chút nữa ngã xuống sàn.

Anh bắt đắc dĩ ôm lấy tôi: “Muốn, chỉ cần em không ngại.”

Tôi hài lòng hôn anh một cái: “Thế mới ngoan, anh yên tâm đi, xưa đâu bằng nay, bố mẹ còn cuồng hơn em ấy chứ. Có em Phương Khả Nghi chăm sóc anh, cam đoan chỉ hai năm anh lại khỏe như voi, có thể tham gia Olympic 2008.”

Để thực hiện lời hứa của mình, tôi vùi đầu vào nghiên cứu y học, dinh dưỡng học với nhiệt tình trước nay chưa từng có. Mang hết sách y này đến sách y khác về nhà, lên mạng tra cứu. nghiên cứu hết trong nước quốc tế, Trung y Tây y, hết thuốc dân gian lại đến trị liệu kiểu Tây, Thế Phàm nói em sắp thành Phương “bán tiên” rồi đấy.

Nhưng kế hoạch toàn dân tham gia rèn luyện sức khỏe của tôi không thể dễ dàng tiến hành, bởi vì Kỷ Thế Phàm không phối hợp: anh quá bận.

Ví dụ như hôm nay, tôi giấu cặp làm việc của Thế Phàm để anh không đi làm được.

Tôi ung dung nhìn anh sốt ruột xoay tròn xoay tròn: “Khả Nghi, đừng nghịch nữa.”

“Không trả cho anh. Hẹn được vị chuyên gia Trung y này rất khó, em tìm đủ mọi cách mới mời được ông ta đến hôm nay.”

Anh giống như lửa cháy đến nóc nhà, không cần cặp nữa đi thẳng ra cửa.

Tôi vội chạy lên trước, chặn cửa giống như Hoàng Kế Quang chặn lỗ châu mai, cảm ơn trời đất, tôi chạy nhanh hơn anh.

“Khách hàng hôm nay rất quan trọng.” Anh vừa nói vừa kéo tay tôi.

“Anh làm đau tay em.” Tôi kêu to, thật ra anh không hề dùng lực.

Tôi đã phát hiện ra vết sẹo trên cánh tay tôi có ma lực không thể tưởng tượng được với Thế Phàm, bất kể tôi khiến anh giận đến thế nào, chỉ cần tôi vô tình để lộ ra, hoặc nói tôi đau, lập tức anh có thể dịu dàng chảy ra nước.

Quả nhiên anh đổi giọng: “Cưng à, nghe lời nào, đổi ngày khác được không?”

“Không được, nếu không anh ở nhà gặp bác sỹ, em đi tiếp khách giúp anh.”

“Em giúp anh tiếp khách? Thôi đi, anh sợ mất cả người lẫn cửa.”

“Đảm bảo không có chuyện đó. Cùng lắm là cửa đi, người sẽ không mất. Em mặc kệ, Thế Phàm, tiền với em không quan trọng, anh mới là quan trọng nhất.”

“Đưa cặp cho anh.”

“Không đưa, đánh chết cũng không đưa.”

Anh thở dài: “Em không đưa cặp cho anh, anh làm thế nào gọi cho khách hàng đổi thời gian đây. Em có biết làm như vậy rất mất uy tín hay không. Xin em lần sau sắp xếp cuộc hẹn nào cho anh hãy nói trước với anh một tiếng.”

“Lần nào em nói trước với anh, anh cũng đều không rảnh. Nên em phải chuyển sang tiền trăm hậu tấu.” Tôi vừa nói to vừa đi lấy cặp.

Chân của Thế Phàm chính xác như dự báo thời tiết, sau hai ngày mưa, buổi tối anh đau đến mất ngủ. Đến khi đỡ hơn anh lại đi làm như không sao cả. Tôi hết tranh cãi lại đến náo loạn nhưng không hiệu quả mấy. Ngay cả chiều một khóc hai âm ỉ ba thất cổ mới đầu còn ăn thua, dùng nhiều cũng mất tác dụng. Dĩ nhiên tôi biết anh cũng muốn cố hết sức phối hợp với tôi, thấy tôi đau lòng chảy nước mắt anh cũng không dễ chịu gì. Nhưng công ty không phải của một mình anh, muốn làm thì làm không làm thì nghỉ. Lão Lục mang thai, A Cường bận rộn hai đầu, chúng tôi cũng ngại giao hết mọi việc cho anh ấy. Hơn nữa tôi hiểu rõ tính cách của Thế Phàm, anh là người cực kỳ có trách nhiệm, cho dù không vì bản thân mình anh cũng phải chịu trách nhiệm với mấy chục nhân viên trong công ty.

Đợi đến mùa đông, anh có lòng mà không có sức, muốn chịu trách nhiệm cũng không được, tôi mới biết “tình trạng tồi tệ” trong lời anh nói là thế nào. Buổi sáng không thể ngồi dậy rời giường, cũng không bước được mấy bước trên đường, Thế Phàm không thể không làm việc ở nhà. Tôi một thân kiêm mấy chức, vừa phục vụ vừa bảo vệ 24/24.

Nhà chúng tôi bật sưởi 24 giờ một ngày, trước khi Thế Phàm đi tắm còn dùng sưởi điện để tăng nhiệt cho phòng tắm.

Tôi còn mua xe lăn, Thế Phàm cự nự giống như một đứa bé, tôi dỗ dành anh: “Anh yêu, ngoan nào, chúng ta chỉ dùng tạm thôi, em hứa với anh hết mùa đông sẽ vứt nó đi, sang năm nhất định không cần đến nữa. Hãy tin tưởng em, cho Phương ”bán tiên” một cơ hội đi!

Chú ý ăn uống, uống thuốc đúng giờ, ngày nào tôi cũng viết thực đơn riêng giao cho thím giúp việc.

Buổi sáng tôi nấu bữa sáng, giúp anh rời giường, sau đó lại giúp anh tập luyện.

Buổi chiều đưa anh đi làm vật lý trị liệu.

Tối chuẩn bị bồn tắm có pha thuốc, xoa bóp.

Thế Phàm có bệnh mất ngủ, ban đêm một khi bị đau tỉnh dậy sẽ không ngủ tiếp được. Mỗi lần như thế tôi ôm anh vào ngực, khẽ hôn trán anh, từ từ đắp bóp cho anh, giúp anh thả lỏng, một lát là anh có thể ngủ say.

Thực tế, bệnh viêm khớp của Thế Phàm ban đầu không đến mức nghiêm trọng, chỉ vì hộ lý và điều dưỡng kém, hơn nữa chất lượng giấc ngủ không tốt, chịu nhiều áp lực, cứ liên tục như vậy mới càng lúc càng chuyển biến xấu. Vì thế tôi không nhận được muốn trách A Lan, cảm thấy cô ấy đã không chăm sóc tốt cho Thế Phàm.

Thế Phàm khẽ xoa mặt tôi: “Cưng à, làm người phải nói lý.”

Tôi chán nản: “Không trách cô ấy thì em phải trách bản thân mình.”

Thế Phàm cười, ôm lấy tôi: “Cô bé ngốc, anh đi đâu tìm được cô vợ tốt hơn em, có thể cưới em về anh nằm mơ cũng phải cười tỉnh.”

Trước khi xuân đến, chúng tôi đến một khu an dưỡng suối nước nóng nổi tiếng ở Thụy Sĩ. Nơi này năm nào cũng chật kín khách, tôi phải đăng ký trước rất lâu mới đến lượt chúng tôi. Ba ngày trước khi đi tôi thông báo với Thế Phàm, anh rất đau đầu: Khả Nghi, kính nhờ em đừng tập kích bất ngờ nữa có được không.

Sự thật chứng minh một tháng trị liệu này cực kỳ hiệu quả, sau khi trở lại tôi lập tức đưa xe lăn đi quyền góp.

Để củng cố thành quả, tôi chỉ cho phép Thế Phàm làm việc buổi sáng, chiều từ 1-5 giờ, thế nhưng anh lần nào cũng phải bảy tám giờ tối mới về đến nhà, vừa vào cửa là thấy tôi mặt dài như ngựa.

Anh cười nịnh: “Vợ à, em tức giận cũng đáng yêu.”

Tôi chỉ đồng hồ: “Mấy giờ rồi?”

Anh tiếp tục vẽ mặt cợt nhả: “Vợ yêu, anh đói quá, ăn cơm trước được không. Đợi lát nữa massage em cứ việc dùng sức mà bóp, có cừu báo cừu có oán báo oán, không cần khách khí.”

Tôi vẫn chưa hết giận: “Kỷ Thế Phàm, có phải anh đi làm lại quên mất Phương Khả Nghi là ai phải không? Em ở nhà buồn đến chết mất.”

“Thế thì em đi làm đi, anh cũng không muốn em chỉ làm nội trợ, thật lãng phí nhân tài.”

“Công ty nào nhận nhân viên chỉ đi làm buổi sáng chứ.”

“Anh nhận, lúc đầu không phải em nằng nặc đòi vào công ty anh đi làm sao?”

“Nhưng anh cũng không trọng dụng em, còn cách chức quản lý dự án của em.”

“Cũng không phải lỗi của anh, muốn trách thì trách em quá đẹp, không thể lúc nào cũng để anh giải thích với người ta, nói đây là phụ nhân của tôi không phải đối tượng tình nhân quý ngài đang tìm.”

“Kỷ Thế Phàm, anh học được ăn nói dẻo dẻo như thế từ bao giờ?”

” Phương Khả Nghi, em nói xem?”

Tôi lại giận dữ cầm gối ném anh.

Anh kéo tôi vào lòng: Xem kìa, lại không ngoan rồi.

Tôi thường nghĩ: rốt cuộc trong hai chúng tôi ai là khắc tinh của ai?

Mãi đến Kỷ Tiểu Phàm xuất hiện trong cuộc sống của chúng tôi, tôi mới hiểu, con bé mới là khắc tinh trong sinh mạng của Kỷ Thế Phàm. Thế Phàm gặp tôi chỉ số thông minh cùng lắm là giảm xuống 50%, nhưng gặp con gái anh, chỉ còn là số lẻ.

23. Chương 24: Một Nhà Ba Người

Kỷ Tiểu Phàm ra đời mang đến hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời cho Thế Phàm. Anh không cần thầy dạy cũng có thể dùng bất kỳ từ ngữ hay ho nào để gọi con gái cưng của anh mà không ngại buồn nôn, nào là tâm can bảo bối, nào là công chúa nhỏ, thiên thần nhỏ của bố,...

Đồng thời tôi cũng nhận thức sâu sắc cái gì gọi là bên trọng bên khinh. Trước đây Thế Phàm đi làm về câu đầu tiên sẽ là: Cưng ơi anh đã về. Bây giờ vẫn là: Cưng đâu rồi, đáng tiếc cục cưng này đã không còn là tôi nữa. Trước khi có Kỷ Tiểu Phàm, buổi tối Thế Phàm nhất định sẽ ôm tôi ngủ, bây giờ con bé ngông nghênh nằm giữa chúng tôi, Thế Phàm thỉnh thoảng lại đá mông tôi một cái: Khả Nghi, đừng lộn xộn, cẩn thận dè lên cục cưng. Trước đây buổi sáng tỉnh dậy người đầu tiên mà Thế Phàm nhìn là tôi, bây giờ anh sẽ dùng mọi góc độ ngắm nhìn con gái, ánh mắt dịu dàng có thể tan chảy cả đá.

Kể từ khi thăng cấp làm bố, Kỷ Thế Phàm quả thật thay đổi rất nhiều. Trước kia anh không hay nói nhiều, vì Phương Khả Nghi tôi rất biết ăn nói, dẫn dắt câu chuyện, cùng lắm thì anh cũng chỉ là một người nghe tuyệt vời. Bây giờ anh có thể nhiệt tình giao tiếp với con gái, mặc dù tôi ở bên cạnh hoàn toàn không hiểu họ đang o e o e cái gì. Tính cách của Thế Phàm tương đối hướng nội, cho dù bây giờ là dân làm ăn cũng vẫn không thích những nơi đông đúc ồn ào, bây giờ lại rất thích bạn bè đến nhà chơi, chỉ cần người ta vừa khen con gái anh, tôi ở trong phòng bếp cũng có thể nghe thấy tiếng anh cười sang sảng.

Vốn tôi một lòng một dạ muốn sinh con trai, có một phiên bản của Kỷ Thế Phàm thì thật tuyệt. Kết quả lại là con gái, cũng may mất mũi mười phần giống bố, thông minh thì chưa biết, nhưng tính cách— có vẻ giống tôi, sức sống tỏa ra bốn phía đó nhé! Cái miệng chỉ ngậm vào lúc ngủ, còn tất cả thời gian còn lại đều há to, nếu không đang khóc không ngừng thì là ăn không ngừng, không phải đang cười thì chính là bị bắt tập nói, tóm lại không thể không để ý đến con bé, phải ôm con bé, dỗ con bé, không thể bỏ nó xuống dù chỉ mười lăm phút. Thế Phàm thường ôm bé đến khi tay bị chuột rút, không còn sức để chống nạng, cũng may nhà tôi bây giờ rất đông người, anh mệt còn có bố mẹ tôi tiếp sức.

Đương nhiên tôi không tán thành như vậy, tôi nói không có chuyện gì mọi người bế con bé làm gì, nó khóc thì để cho nó khóc, khóc mệt sẽ tự thôi. Nhưng lời tôi nói không có tác dụng, tôi nghĩ đến khi con bé biết

nói chuyện, đòi sao trên trời ba người họ cũng sẽ mở hội nghị nghiên cứu xem có khả năng nào hay không. Tôi phải an ủi mình Thế Phàm không có một tuổi thơ vui vẻ, nên anh muốn bù đắp gấp bội cho con gái cũng dễ hiểu, dù sao bây giờ con gái còn nhỏ, tôi đành nhắm mắt mở mắt để họ chiều con bé.

Nói đến bố mẹ tôi, mặc dù tôi và Thế Phàm từng đề nghị họ đến ở cùng chúng tôi, nhưng bọn họ ngại ngần không muốn. Thật ra Thế Phàm cũng không chấp nhận chuyện quá khứ, nhất là sau khi tự mình làm bố, anh càng thấu hiểu họ từ tận đáy lòng. Sau khi có Kỳ Tiểu Phàm, bố mẹ tôi mới chủ động từ về nước thăm thân biến thành định cư.

Tôi có chút chua xót phát hiện, không chỉ có tâm tính Thế Phàm biến đổi, ngay cả bố mẹ ruột của tôi cũng vậy. Kể từ khi tôi mang thai, Thế Phàm lo lắng muốn chết, anh đảm đương mọi việc đối nội đối ngoại. Còn tôi không phải làm bất cứ việc gì, kể cả đi làm, nhưng cũng bận dưỡng thai và tham gia lớp huấn luyện sản phụ đầy chữ. Còn sinh xong thì sao, phải trông bé con, phải giảm cân, cũng không phải thiếu việc. Tóm lại, tôi không thích phương thức giáo dục quá mức nuông chiều của bố mẹ, còn họ càng ngày càng không vừa mắt tôi, cảm thấy tôi là “gối đầu hoa”, “không muốn phát triển”, “rảnh rỗi quá mới muốn dạy dỗ con”, ngược lại càng nhìn Thế Phàm càng thích, là “có thành tựu sự nghiệp”, “vừa quyết đoán vừa có trách nhiệm”, “người chồng ưu tú người cha mô phạm”.

Tôi không thể hiểu nổi, tôi bị bố mẹ quản lý đến năm ba mươi tuổi, vì sao bây giờ tôi làm mẹ, ngay cả quyền lợi quản lý con gái của mình cũng mất cơ chứ?

Nằm trong bồn tắm, tôi cơn tức đầy bụng, càng nghĩ càng ức, không nhịn được đạp Thế Phàm một cái: “Anh nói xem em có oan không chứ?”

Anh đang thỏa mãn nằm dựa vào tôi, hưởng thụ sự xoa bóp của tôi, bất thành linh bị đá một phát, cười khỏ nói: “Khả Nhi, sao em còn không ngoan bằng con gái của anh thế?”

Tôi dùng mũi hừ một tiếng: con gái anh có thể dùng từ ngoan để hình dung ư? Anh cũng đâu có giống như người nói không có nguyên tắc? Em thấy con bé chính là yêu tinh chuyển thế đến trị anh.

Anh còn rất đặc ý: anh sẵn lòng.

Tôi nổi bão: anh thiên vị!

Thế Phàm cười to: anh biết, em ăn dấm của con gái.

Sau đó anh xoay người, khẽ vuốt ve gương mặt tôi: không có em làm sao có Kỳ Tiểu Phàm, hai mẹ con em đều là kho báu của anh. Lúc còn nhỏ anh luôn nghĩ tại sao người khác đều có cha mẹ mà anh không có, tại sao những đứa trẻ khác đều có thể chạy nhảy mà anh không làm được, vì sao chúng có thể đi công viên có đồ chơi mà anh lại phải nấu cơm quét nhà. Nhưng bây giờ cái gì anh cũng có, trên có già dưới có trẻ, có vợ có con có lò sưởi đầu giường*. Khả Nghi, có em anh mới có tất cả hạnh phúc này. Có mẹ con em, cố gắng của anh mới có ý nghĩa, sinh mạng của anh mới đầy đủ, nếu như trước đây anh còn oán hận, giờ anh chỉ thấy biết ơn, bởi vì tất cả những gì anh đã mất đi nay lại được bù đắp trọn vẹn.

*: Lò sưởi ở đầu giường (nhiệt kháng đầu) là một tập tục của người Đông Bắc. Khách đến nhà, chủ nhà sẽ vỗ lên lò sưởi ở đầu giường đất (kháng) nói: “Nhanh đến đây, ngồi lên giường, ngồi lên giường”. Người khách vui vẻ tháo mũ và găng, xoa hai bàn tay lạnh cóng, bỏ giày, ngồi lên đầu giường cạnh lò sưởi, vừa hút thuốc vừa trò chuyện việc nhà. Ngoài cửa sổ tuyết bay tán loạn, trên giường lại ấm áp như mùa xuân.

Ngừng lại một chút, anh nhìn vào mắt tôi, nói từng chữ một: Anh là một người hạnh phúc.

Tôi ôm anh thật chặt: “Em cũng vậy, Tiểu Phàm cũng vậy - chúng ta đều rất hạnh phúc.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-ay-duoc-gap-anh>